

in memoriam Gabriel Matrana

***nu de mult am vorbit de poeme
nu păreai grăbit...
spre „secunda unui timp infinit” -
nu...
nu mă întreba de lacrimi
și nici de toamnele ce le-ai iubit
voi purta amurgul în privire
și voi veni poete...
când istovitu-i cântec
cu ultima șoaptă
pe cerul înstelat... o să mă cheme!***

55 DE POETI CONTEMPORANI

• pagini alese •

Antologie de poezie
coordonată de Valentina Becart

Editura ARHIP ART
Sibiu 2010

55 DE POEȚI CONTEMPORANI

• pagini alese •

Antologie de poezie

coordonată de Valentina Becart

Editura ARHIP ART

Sibiu 2010

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Consiliere editorială: George Arhip

Coperta și grafica: Valentin Văran

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

55 de poeți contemporani : pagini alese : antologie de poezie /

coord.: Valentina Becart. - Sibiu : Arhip Art, 2010

ISBN 978-973-8962-90-3

I. Becart, Valentina (coord.)

821.135.1-1(082)

Cuvânt de bunăvoie – la nașterea unei noi antologii

VITRALIU ÎN FLĂCĂRI – ÎN NUMELE POEZIEI

Câte definiții se pot da Poeziei? Memoria sufletului, Rugul Duhului Sfânt, Configurația sinelui, Înțelepciunea clipei, Limbajul memoriei...

Poezia poate ascunde în ea sufletul Luminii? Sufletul Luminii poate fi ascuns? Se vede că da. În intimitatea ființei, acolo unde aproapele și departele se logodesc și se cunună. Ea stăruie – halo reflexiv în jurul fiecărui nume și ne conferă privilegiul de a fi, acum și de-a pururi.

Poezia este bogăția săracului, e cea mai de preț avuție pe care, cu iubire jertfelnică, autorul o depune obol, pe altarul sinelui, unde flacăra focului sacru luminează potirul cu vin și pâinea cea suprafirească, pregătite de împărtășire...

Un mănunchi de iubitori de frumos, legați cu noduri semantice de sublimul din ei înșiși, oferă prin această **Antologie** un dar nesperat: o fărâmə de miez ancestral, incandescent, care poate face lumea mai suportabilă.

„Îmbrăcați cămașă albă și scrieți dimineața”- spunea poetul Ieton Imants Ziedonis.

Poemele cuprinse în această Antologie – sunt păsări albe, gata să-și ia zborul în azurul nesfârșit. Un zbor săgetat de păsări măiestre – cuvintele. În fiecare pasăre sălășluiește un cuvânt de taină. Nu puneți zăvoare la uși. Singurătatea poemelor e ca un halo pe frunte de sfânt... Sufletul vorbeii răsare din lut, se leapădă de umbre, așa cum s-ar lepăda de întunericul nepământeian al urâtului.

Într-o continuă stare de har, în sanctuarul de sine, poetul ne trimite brațul de crini parfumați, ademenitori și îmbătători.

Oficiind ritualul tăcerii, el se slujește de propriile arderi. Și iată, ochii noștri văd!!!

Ce văd? Se întreabă, peste măsură de uimiți, oamenii. Ce văd ei și noi nu vedem? Ce aud ei și noi nu prididim cu auzul? Văd lumina de sine izvorând, punctul pe (i)inimă... Trebuie să ai ochii limpezi, dar, limpede nu poți vedea decât cu sufletul.

Poeemele acestea sunt hohotele mâinilor, ecoul picăturii de liniște în apele lăuntrice. Albul memoriei capătă forme și rotunjimi temporale.

Poezia unește, edifică, îmbunătățește, strânge-mprejur, - oferă căldură, complicitate, alungă cât colo singurătatea.

Să ne bucurăm acum de noi înșine și de cei dimprejurul nostru! În numele Poeziei!

Încă mai putem să mângâiem arbori, să primenim o fântână, să dăm nume unui copil, să mai hrănim un prigor, oficiind cu gesturi hieratice faptul de a sorbi culorile și miresmele dintr-un lujer de crin.

Să ne câștigăm armonia, paradisul pierdut. Doar așa vom putea, între o vremelnicie și alta, să dăm naștere unui timp etern, al tuturor lucrurilor.

Și, să ne câștigăm în felul acesta, dreptul la nemurire.

Poezia – dreptul nostru la spovedanie. Triumful asupra ispitei, asupra neputinței, călcâiul gingaș strivind capul veninosului șarpe...

O taină a zămislirii spirituale...

Poezia, al cărei nume e tulbure și seducător, suav melancolic precum glasul toacei din lemn de cireș, chemându-ne la ruga comună, ca sunetul tânguitor al limbii de clopot vestind ceasul vecerniei.

Nume dulce pentru buze neprihănite, duios și alinător ca un cântec de leagăn.

La rostirea ei se deschid izvoarele, cerurile se spintecă în prăpăstii de-azur prea înalte, cele vremelnice se mistuie-n cele eterne, munții se pot disloca și rostogoli și se pot înălța iarăși, maiestuoși, într-o clipită.

În numele tău, Poezie, ne purificăm și ne înnobilăm făptura.
Ce melodie celestă!

Numele Poeziei aninat la piept pe dinăuntru. Ca să ne dea
tărie în atingerea cu Infinitul. În care pășim, de la neliniștea lumii
la pacea lui Cristos.

Ea ne distinge de celelalte ființe. Dar și ne apropie de celelalte
făpturi, înfrățindu-ne, în numele aceluiași Dor mistuitor de
frumos.

Poezia – cea care ne redă libertatea de a crede.

A te recunoaște în altul, a-l recunoaște pe altul în tine, fără a
te confunda însă cu alții, această empatie firească – ne este dată și
prin această Antologie de Poezie.

Nașterea acestui nou Prunc de Lumină este un eveniment
benefic care îmbunătățește destinul celor care-l așteaptă. Orice
naștere e o taină învăluită-n lumină duhovnicească, e un dar
sublim din mâini divine. E un prinos sufletesc adus de creatori,
Creatorului Suprem. Omagiu, ofrandă, jertfă. Pe rugul de liniște.
Pe rugul iubirii.

O naștere în duh, o naștere spirituală, o sfântă plămadă de
inefabil.

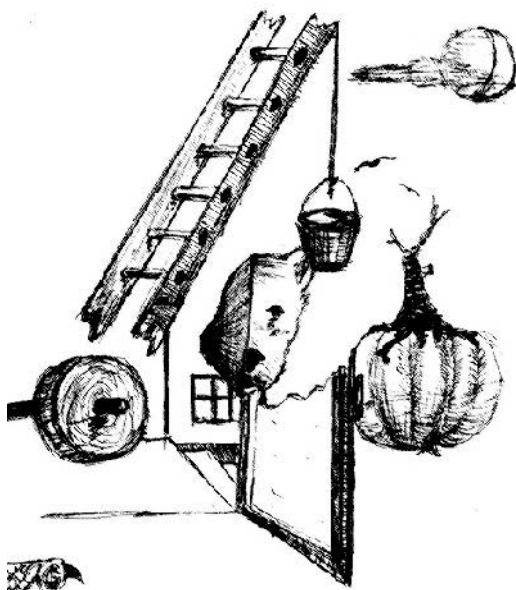
Cu dăruire jertfelnică și cu o ardere pe măsură, se
înfăptuiește acest act sublim, într-o fericită comuniune de spirit,
astăzi, prin acest volum – care ne înveșmântează într-o pace
înaltă în care adâncul de sus se oglindește în adâncul nostru, ne
deschide ochiul inimii și ne întemeiază sufletul pe iubire.

Grație muncii asidue și jertfelnice a Valentinei Becart cea
veșnic îndrăgostită de frumos, care a avut ideea generoasă de a
aduna creatori de toate vârstele și condițiile, ne bucurăm astăzi
împreună, de această naștere.

Gaudeamus, igitur!

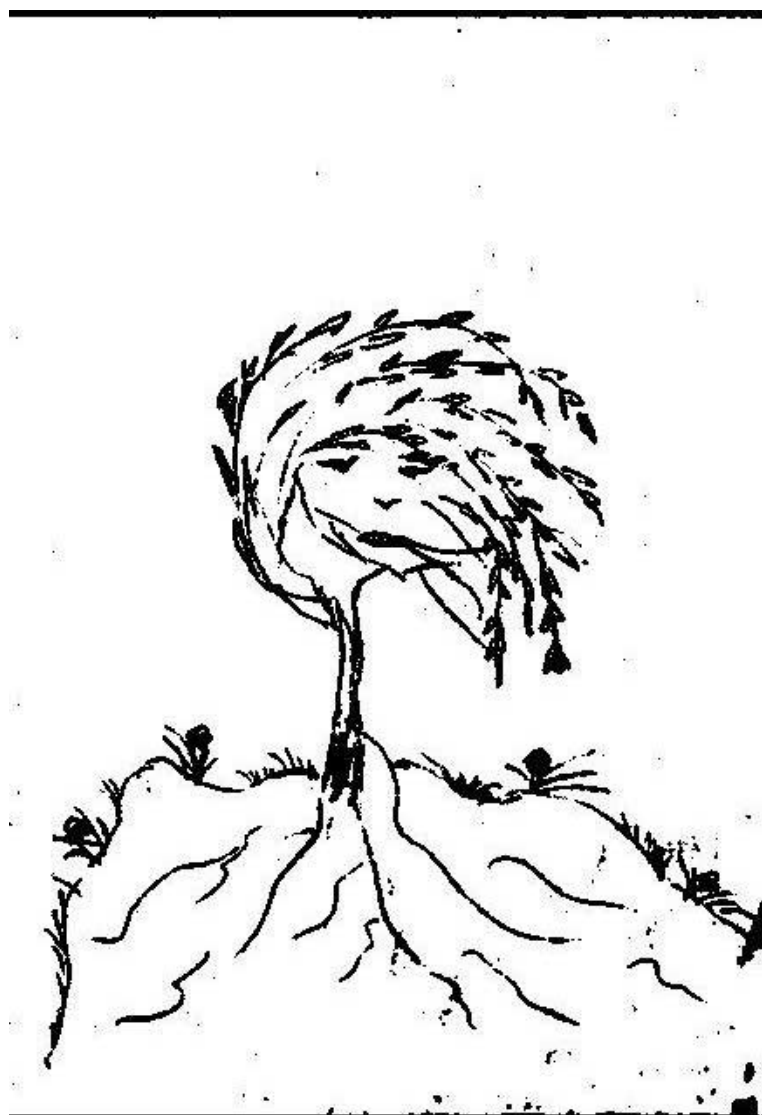
Cezarina ADAMESCU

10 decembrie 2009

„Literatura trăiește adesea din prejudecăți. A scrie echivalează, în multe cazuri, cu supunerea la un cod nu întotdeauna simplu, înveșmântat în propriile-i tradiții și ticuri culturale. Pe de altă parte, apelul la semantica internă a codului literar echivalează cu o scurtare a distanței dintre creator și autor. Și, prin aceasta, comunicarea devine principalul scop al creației. Diferențierea stilistică se dovedește, în această perspectivă, cea mai eficientă modalitate de a pune în opoziție două lumi constituite din fragilitatea cuvântului.”

(Mircea Mihăieș)

Să arzi...

pe altarul cuvântului, ardere când domoală și blândă, când mistuitoare, aș îndrăzni să afirm, că este un privilegiu – nu tocmai la îndemâna oricui.

Unul dintre aleșii sorții (Michelangelo) era în stare să-și ardă degetele cu flacăra cu care își lumina drumul (așa cum scrie Octavian Paler), durerea incitându-l, determinându-l să creeze cu mai multă îndârjire. Cu cât „focul” va atinge corzile cele mai sensibile ale sufletului, ale trăirilor, cu atât poetul va așterne pe hârtie cuvinte ce nu vor putea fi „stînse” odată cu trecerea invincibilă a timpului...

Eliberarea Cuvântului din temnița logicii, rațiunii... îi este refuzată de multe ori. După mari sfâșieri în adâncul materiei... apare punctul luminos, momentul revelator când este smuls „vălul” de pe chipul adumbrat al semnelor... Cuvintele se deschid către cel ce le caută – într-o măsură mai mare sau mai mică – dar niciodată nu-și dezvăluie pe deplin adevărata înfățișare, adevărata semnificație...

... Tu, căutător de semne –
nici o mie de nopți de nesomn
nu vor fi destule pentru a descifra
prima taină a devenirii...

Indiferent de obstacolele care apar în cale, forța și frumusețea gândului aduc pe buzele însetate ale poetului – cuvântul - ce se înalță biruitor peste toate anotimpurile. Poetul, acest Prometeu neînfricat, deschide porțile necunoscutului în căutarea spațiilor pure, în căutarea magiei și a povârnișurilor ispititoare... El este visătorul ce se hrănește cu propriul sânge nomad. Într-o lume a instabilității lucrurilor, a înfrângerii, rătăcind prin labirintul tenebros al sufletului – poetul simte nevoia să se confeseze. Poezia devine astfel o

adevărată confesiune . Refuzând îngrădirea între limitele existențiale, poetul își asumă în scrierea sa confruntarea cu marile întrebări ale ființării în fața neantului... confruntarea cu trăirile sale, devorate, măcinate de căutarea neobosită a absolutului, a Căii neumbrite de îndoială.

Rod al imaginației și al sensibilității, lirismul ia naștere (de cele mai multe ori) dintr-un amestec de speranță și strigăt, de iluminare și chin, de pendulare între sacru și profan... Privind în oglinda propriei conștiințe, aparent detașat, poetul (spirit incandescent, predispus introspecției și meditației) se oprește o clipă, întrebându-se mirat: „ Cine ești, imagine efemeră, chip de lut?”

Întrebarea odată rostită, nu poate rămâne fără ecou. Flacăra cunoașterii bântuie conștiința poetului – neîmpăcat cu senzația „de vid metafizic” - acesta încercându-și aripile și zborul în „necunoscut”... în imaterial și ilimitat. Purtând amprenta fragilității lucrurilor, eul lăuntric pornește în căutarea certitudinii propriei identități, identitate „risipită într-o lume a aparențelor”.

Poetul simte nevoia permanentă de a-și îmbogăți limbajul, de a găsi noi mijloace de expresie și, astfel – Cuvântul scris – purtător de semnificații și sonorități fine, profunzime, emotivitate radioasă... să aibă forța să producă reverberații cu ecouri infinite în sufletul cititorului.

„... și dacă se va afla, întâmplător, că strigătul de la miezul nopții nu este altceva decât un „scâncet” ...
zorii
se vor „spăla pe mâini” precum Pilat din Pont...”

Valentina Becart

Nu mă arunca... în vârtoarea poemelor

Zidește-mă
în adâncul Creației Tale
nu mă lăsa privirii – iluzorie pată ...
trupu-mi fragil va fi mărturie grăitoare
a păcatului
și a trecerii invincibile spre țințirim ...

Lasă-mă
ne-făcutului
ne-lumescului
să rătăcesc – lumină molatică
prin Grădinile Tale
neviciate de gând ...

În nopțile
începutului de lume –
tăcerile,
ce nu-și cunosc rostirea, tânguirea,
să-mi fie pavăză și așternut ...

Nu vreau
să ridic din cuvinte ... altare păgâne
unde lacrima încătușată
va fi un pumnal
strecurat în provocarea căutărilor
sterile ...

Nu mă arunca
în vârtoarea poemelor
ce-așteaptă să-mi sfâșie sufletul
captiv - deschiderii orgolioase
spre beatitudinea nemuririi ...

... înfrigurate ore
vor bate la porți închise
până când ... semnul ne-rostitei întrebări
va rămâne încrustat în pași melancolici
și culori țipătoare
purtate de fluturi ...

Zidește-mă
în adâncul Creației Tale
să-ți fiu eu - muză și flacără albastră –
ce-ți vor sta de veghe
ca o blândă alinare
în nopțile de căutare
prin neantul identificării
cu fragilitatea gândului întrupat,
întrupat ...
(din ciclul „Poeme becartiene”)

Labirintul singurătății ...

Voi ...
ce știți să opriți
căderea clipei
în cupa gândului
deschis ca o floare de mai ...
nu vă fie teamă
de rățacirea
prin labirintul singurătății ...

Voi sunteți măsura
sublimei cutezanțe
și mărturia „a toate” –
voi ...
ce năzuiți a săpa fântâni
spre a găsi izvorul
cele mai pure
creații ...

Voi ...
ce știți a smulge
stâncii
aurul cuvintelor ...
cuvinte ce și-au ascuns în adâncuri
cu teamă ... strălucirea ...
luați aminte la călăuze
ce vă surâd
cu chip de înger ...

... drumul ce v-arată
e pavat cu vorbe goale
și mânjit
cu sângele nevinovat
al florilor deschise delicat
pe marginea abisului
ce-și caută martirii ...

Voi ...
ce știți să opriți
curgerea timpului
cu puterea cuvântului
ridicat ca un zid în fața neantului ...

... nu vă fie teamă
de măreția creației
ce-o veți lăsa mărturie
celor – ce nu vor cunoaște poate ...
labirintul singurătății
devenit mormânt al pierzaniei
ochiului stins al regelui Oedip
ce-a căutat cu patos adevărul
adevărul ...

(din ciclul „Poeme becartiene”)

Mâna care scrie ...

Mă zvârcolesc în chinuri ...
sfârșește trista-mi soartă.
ce-i arta?
ce-i scrisul?
o dulce și amară vină
prin care
eu – umilul serv –
mă năruî ...

Zadarnică mi-e truda
și stânca ce rostogolesc
spre vârfuri
ecou în noapte –
ce-alungă liniștea pădurii
crescută din
iertări și lacrimi,
renunțări
și brațe-ntinse spre lumină ...

O! tu, divină minte
și mai presus de toate ...
mă iartă de întreb:
ce-i semnul ce-am lăsat
de bună voie
într-o carte?

... amară-mi este vina
de-a mă hrăni
din flăcări
și tac
când pulberea mă-mbie ...
și strig:
„ai milă!”
când mâna care scrie
cerută-i ca răsplată
ca răsplată...

(din ciclul „Poeme becartiene”)

*„M-atâră de tine, Poezie,
Ca un copil de poala mamei,
Să trec cu tine puntea lumii
Spre insula de veșnicie
La capătul de dincolo al lumii...”*

(Al. Philippide)

Aurel POP

Născut pe 22 noiembrie 1949, la Cetățele, județul Maramureș.

STUDII: Doctorand, în cadrul Institutului de Istorie „George Barițiu” al Academiei Române, filiala Cluj-Napoca. Masterat în etnologie europeană – Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”, Arad, Facultatea de Științe Umaniste, Politice și Administrative; absolvent al Facultății de Științe Umaniste, Politice și Administrative (specializarea istorie-jurnalism) din cadrul Universității de Vest „Vasile Goldiș”, din Arad.

DEBUT: în revista leșeană **Convorbiri literare**, anul XC, nr.12, (nr. 1180), decembrie 1984, p. 15, primind girul criticului Daniel Dimitriu: „*poezia expresiei detașate și ironice*”.

ACTIVITATEA LITERARĂ: Membru fondator al Asociației Scriitorilor de Nord-Vest, redactor-șef fondator al revistei cultural-literare **Citadela**, Satu Mare, directorul editurii **Citadela**, Satu Mare etc.

A PUBLICAT ÎN PRESA LOCALĂ: **Drapelul roșu**, **Cronica sătmăreană**, **Geneze**, **Informația zilei**, **Bulevardul știrilor**, **Informația zilei de Maramureș**, **Glasul Sătmarului** etc.

A PUBLICAT ÎN REVISTELE LITERARE: **Tribuna**, **Familia**, **Vatra**, **Pan**, **Convorbiri literare**, **Ateneu**, **Orizont**, **Tomis**, **Pleiade**, **Poesis**, (Anul I, nr.1, ianuarie 1990, pag.10), **Luceafărul**, **Pagini Bucovinene**, **Solstițiu**, **Vitraliu**, **Raluca**, **Pagini sătmărene**, **Bucovina literară**, **Arena**, **Jurnalul de Vineri**, **Reflex**, **Contraatac**, **Viața Universitară**, **Oglinda literară**, **Agora Universitaria**, **Vitralii**, **13 Plus**, **Plumb**, **Citadela**, **Archeus**, **Cetatea culturală**, **Vatra Chioreană**, **Vestitorul**, **Banat**, **Marmația literară**, **Banat**, **Sud**, **Dunărea de Jos**, etc.

A PUBLICAT ÎN REVISTE DE CULTURĂ DIN STRĂINĂTATE: **Conexiuni**, din New York (SUA), **Atheneum** din Vancouver (Canada), **Lumină lină** (SUA), **Observatorul** (Canada), **Tribuna noastră** (Canada), **Pagini românești** (Noua Zeelandă) etc.

CĂRȚI PUBLICATE:

Pelerinaj de secesiune (poezie), editura **Solstițiu**, Satu Mare, 2004 – tradus în versiunile: germană, maghiară și engleză, cu o prefață de Paul Emanuel Silvan; volum distins cu premiul academic pentru literatură pe anul 2004, din partea Universității de Vest, „Vasile Goldiș”, Arad.

Calvarul cuvintelor (poezie), editura **Risoprint**, Cluj-Napoca, 2006, tradus în limbile: germană, maghiară, engleză și franceză, cu o prefață de criticul și istoricul literar Nae Antonescu.

Sonete din regatul disperării (poezie), editura **Risoprint** Cluj-Napoca, 2007, cu o prefață de Valeria Manta Tăicuțu.

La Hanul Verbelor (critică literară), editura **Risoprint**, Cluj-Napoca, 2008, cu o prefață de dr. Adrian Botez.

Cuvinte dintr-un noian de vorbe (interviuri), editura **Citadela**, Satu Mare, 2009.

Semne dintr-un trunchi de cuvânt (poezie), editura **Citadela**, Satu Mare, 2009, cu o prefață de dr. Adrian Botez.

PREZENT ÎN ANTOLOGII COLECTIVE:

Stare de dor - antologie colectivă (versuri), prefațată de acad. Zoe Dumitrescu-Buşulenga, editura **Sport-Turism**, București, 1983.

Cuvinte din Nord I – antologie colectivă (versuri), îngrijită și alcătuită de Ion Bala, prefațată de George Vulturescu, editura **Solstițiu**, Satu Mare, 2003,

Cuvinte din Nord II – antologie colectivă (versuri) – editura **Solstițiu**, Satu Mare, 2004.

Exerciții de realitate – antologie colectivă (versuri) – editura **Brumar**, Timișoara, 2004.

Al cincilea Patriarh (gânduri, evocări și documente) antologie colectivă (eseuri) – editura **Intermundus**, București, 2007, pag. 48.

Caielele de Literatură ale Revistei „Vatra Chioreană” – antologie colectivă (versuri) – editura **Scriptorium**, Copalnic Mănăștiur, 2007, pag. 37-38.

Voices of contemporary Romanian poetry / English version and selection by Dan Brudașcu - antologie colectivă, editura **Sedan**, Cluj Napoca; 2007, pag. 159.

Mărturisirea de credință literară. Scrisul ca religie la Români, în preajma anului 2000 (vol. II) - (eseuri) – antologie colectivă, editura **Carpathia Press**, București 2008, pag. 96-98.

Artur Silvestri - mărturii tulburătoare (în memoriam); (eseuri) editura **Carpathia Press**, București 2009.

PREMII LITERARE: A fost distins cu numeroase premii naționale și internaționale, diplome de participare la festivaluri și concursuri de creații literare.

Acum

Ies din când în când
La lumină

Din câte-un poem
Noaptea
Îmi potrivesc gândurile
Cu grijă

Peste zi
Vorbesc despre criza
De timp
De spațiu
De viteza
Evenimentelor
Ce au loc
Înăuntrul și-nafara
Cuvântului

Așa cum între om și umbră

Să n-ai încredere
Tu să nu faci ca ei
Lumea asta-i curvă
Lumea asta-i plină de cititori înrăiți
Care binecuvântează marea poezie
De aceea poezii trebuie să fie pregătiți
Oriunde
Oricând
Dar nu oricum
Deoarece în ochii lui pe unde
Lumea alunecă așa de frumos
De parcă nu o așteaptă nici o cădere
Între vis și lucruri împrăstiate pe jos
Prea puțini ar alege visul
Și-ar respinge chinul
Așa cum între om și umbră
Va scădea lumina
Cum se strânge crinul
Singurătatea lui rămâne
Undeva în munte-n dos
Deși floarea o vom aduce jos
Atunci când cineva îmi trimite
Tot mai negre vești
Ochii ninși mă vor nimici cândva
Copilule din mine te strâng
Dar nu mai ești
De când un flutur lumea o gândea

Deschid un ochi ca să intru în el

Să nu ai alți poeți în afară de mine
Atunci când între da și nu
Omul se numește împotrivire
Între răgaz și dezamăgire
Omul poartă pe chip
Semnul punctului prăbușit în el însuși
Între speranță și deznădejde
Omul poartă pe chip și în gură
Un miros de cadavru trucat
Undeva se arată o frunză ce cade
Altundeva se arată o femeie născând
Un nor alb pe un cer de catran
Ninge din când în când
Și pământul se acoperă cu zăpezi carnivore
Umblă din când în când stelele printre noi
Atunci îngerii devin canibali
Iar noi barbarii devenim îngeri
Din când în când mă dilat
Devin fără margini
Fără contur
Și-atunci mă clatin
Căci nu mai am
Nici mâini
Nici picioare
De care să mă sprijin
Cad prăbușindu-mă-n mine însumi
Din mine însumi

Ca și cum aş cădea născându-mă
Dintr-o lume a tuturor
Într-o lume a nimănui
Singur și de neînțeleș

Orb și de nepriceput
Deschid un ochi ca să intru în el
Dar el nu mă primește la sine

Decât împreună cu tot universul
Ar fi trebuit să mă nasc
Univers ca să îl pot învinge
El mă vede mereu
Numai eu nu pot să îl văd niciodată
Ce văd eu
Eu nu pot să văd decât ce primesc de la el
Ce îmi aruncă el mie
Câte ceva din ceea ce s-a văzut
Câte ceva din ceea ce vede
Câte ceva din ceea ce vom vedea
Bucăți de lună
Hălci de-ntuneric
Mări și țărături lumină
Și lut

Și-un strigăt isteric
Măști și oameni
Oameni și vid
Senzații îngeri năluți
Și gunoaie din care ies clăbuci

Flori și grădini bețivi crâșme soldați
Bordeluri în care femeile se ...
Și bărbați – nu se mai ...și nu
Sunt

Repetiție

Stai și privește
Șarpele
Târându-se
De la Facerea Lumii
Consecința blestemului
Sau lăcomia femeii
Jucându-se de-ascunselea goală
Cu frică de Dumnezeu

Și rușine de semenii
Repetând “cu durere”
Voi naște poemul
Blestemat să fie cuvântul
Adu-ți aminte

Când mai scrii
De poetul
Care a pus titlul poemului
Nu uita să-l reciti
O dată pe zi
Fă-i publicitate pe net
Bate-l în cuie de lemnul crucii
În piața mare a orașului
Chiar dacă dâra de sânge
Va curge
De sub coasta Poetului

Spre aduceri aminte

De obicei
Vinerea
Pentru ei
Dau o cină
(un fel de lansare de carte)
Cei fără de vină
Au parte
De coșuri pline
Cu pește și pâine
Beau poeții până la îmbătare
Spargem cănile pline cu vin
Cioburile vestesc o trădare
Și-un strop de noroc
Sala-i plină și mai vin
Vorbesc alte limbii
Prinzându-se-n joc
La cântatul cocoșilor
Rând pe rând
Dispar până la ivirea zorilor

Mă vând
Preț de un poem
Și-un pumn de cuvinte
După care mai bem
Spre aducere-aminte

Și ni l-am pus emblemă în gură

Nu ucide cuvântul
Cel cea ne-a dat nouă viață
Și umbră
În care se scaldă tot pământul
Umbra perpetuă foșnind cu umilință
Sub stelele deznădejdiei
Voi cântați iar eu îmi întorc ochii
Și gura de la fața tăcerii
Încât vorbesc
Și spun ceea ce n-ar trebui rostit
Decât în mormânt
Alunecăm
Și nimic nu ne împiedică să alunecăm
În conștiința unui infern
Ce nu ne mai aparține
Pe care din lumină l-am smuls
Ca pe o mască
Și ni l-am pus emblemă în gură
Ca să cunoaștem gustul
Cel de cenușă al apocalipsului
Gustul cel mort al iubirii
Iar noi să nu fim
Decât păcatele adunate de veacuri
Pe creștetul unui popor impotent
Opulenți
Somnambulici
Orbii
Și surzii acestui meleag

În care totul se poate
Dar nimic nu se poate
Și totuși se poate
Doar cu șpagă
După care topim milionul de lei
La crâșma din colț
Cot la cot cu țăranii
Și clasa muncitoare
Cu tristețea și bucuria

Haide cu toții
La crâșmă până nu-i prea târziu
Căci vine un timp
Să ne împărțim

Singurătatea noastră-n două
Așa cum des se mai întâmplă
Mâini pustii îmi pun pe taler
Echilibru între zăpezi
Și vina de la tâmplă

Cristina ȘTEFAN

Născută în 30.03.1957,
absolvent al Universității
„Alexandru I. Cuza” Iași.

Un volum publicat: *Andante*,
2009;, publicări în *Tânărul*
Scriitor, membru activ în
Rețeaua Literară, *Esențe*,
Cuvintele, *Junimea digitală*.
Fost membru al site-ului
pruteanu.ro, unde mi-am făcut
și debutul literar.

Căsătorită, doi copii, administrator și expert contabil.

Ochi albaștri

Privirea copilului meu peste cer
Întrebătoare cantilenă albastră

Duet întivit de mister
Aripat, săgetat de măiastră.

Impregnarea câmpiei din mine
Miozotis învult peste timp
Ostoit-a și pașii-n caline
Infuzii, safir-anotimp.

Ce cugetare-a rezumat curmarea?
Ce limpede izvor a covârșit?
Ce contenire în avânt chemarea
Dintr-un început fără a avea sfârșit?

Este-nrădăcinarea albastrului din mine
Măreața lui absorbție de vid
Și iar brodarea lui doime
Lăcașului oniric, un trecător timid.

Privirea mea de mâine peste cer
Răspunsul meu în altfel de cvartet
Și seve ce-n esență pier
Întru etern divinului, antet.

Ora de drum

Din tot ce-am fost și aș fi vrut să-ți fiu,
eu nu mai isc nimic.
Mă tot preumblu printre mări și-ți scriu
nisipul, ți-l dedic.

Un fum împărtășit din coasta ta
Ca izbăvit de-arsură,
un cenușar negrind scânteia
Plutindă peste zgură...

În snopii zorilor din ultim vis
Ți-am răsărit din vină
Aflat-am rostul în amurg proscris,
eram o zi ruină.

Din tot ce-am fost și aș fi vrut să-ți fiu,
știi că nu plâng o stea!
Deplâng doar ora, pasul orei viu
Spre tine ca spre ea.

Tara Hațegului

Mă reîntorc, an după an, acasă
Și bat la ușa pădurilor de brazi.
Hațegul, țara pururea mireasă
Istoricului dac, efigia de azi.

Privirea mea pe trepte se-nvechește,
Alerg cu timpurile înapoi prin ere,
La Sarmizegetusa viețuiește
Un zid de netrecut căzut în stele.

Mai cântă aștri de credință-n Densuș
Și în cetățile de la Costești și Deva
Tu doar aici în semnul crucii însuși
Închini mileniilor dace seva.

Hotarul netrecut în munte Retezat
Își plânge-n lacuri albe Mureșul de sus
Atâtea haturi scoase la mezat...
Prinosuri antice aceluia dac răpus.

Mai buciumă un Decebal pe munte
Și-n valea cerc gem stemele de zimbri
Ca-n leagănul etern de brațe ciunte,
Jertfe păstrării zî-ului, divinul limbii.

Zamolxis încă râde morții reci
Și-n calendarul soare curge țara
Hațegul e nucleul ei din veci
Și bunii daci cărarea ei, amara.

Mă-ntorn mereu pe-acest tărâm de vrajă
Mustesc pământuri și păduri istoric
Sunt doar o urmă, umbra lor în mreață
Și scriu o literă în dacul hronic...

Revers de timp

Pune-ți capul pe perina gândului meu
Să nu scoți vreun cuvânt armoniei de somn
Lasă-ți geana umbrită să mistuie greu
Adormirea ne'nvinsă a tăcerii s-adorm.

Se va face ca vis din ziua plecării
Mă priveai cu lumina cuprinsă în nimb
Fluturai ramuri lungi pe șoseaua durerii
Viitoare mănări pe al frunzelor nimb

Tu știai! Tu aflaseși enigma pe timp!

Pune-ți capul pe perina timpului fost!
La ce bun un cântar să aleagă un sens?
Visul meu pe un tas se suspendă anost
Când pe celălalt, jos, tu te-anini în revers.

Se făcu o visare din ziua venirii.
M-ai sculptat pe o hartă un viu labirint
Mi-ai înscris pe izvoare prundișul iubirii
Și-am suit printre stânci mult-râvnitul Olimp.

Nu știai! Eu aflasem un zeu peste timp!

Ghem de prezent

Stăteam speriată în așteptare-nserată
Pre-numeam, prevedeam, sibilin presimțeam
Că bătaia din ușă va fi însemnată
De plecări viitoare când trecută eram.

Ședeam tăcută în dorul iertării de mâine
Și voiam, în sonor, codul morse să-l schimb

Să nu bată pe suflet, să își cânte caline
Cuvintele-n seara de noi, preschimbată în nimb.

N-am presupus, mă strânsesem un ghem de prezent
Suspendat înapoi și-nainte de vaduri
Ca și cum tu bătând, din minutul strident,
Coborî-vor destine de pe noile landuri.

Stăteam speriată cuprinsă vag în mine
Acest ghem despletit e și azi un soroc
Ai bătut într-o ușă a vieții, cu tine
Prevăzut orbitor, prenumit, nenoroc.

Țara

Nu sunt poet!
Sunt doar un tril
Din nukul falnic

Din Haret
Ce-l îngâna încet
Bunicul meu
Emil.

Sunt doar un pas
Pe-alei de tei
Sub cerul violet
Ca-ntr-un tablou
Prin des Copou
Nu sunt poet.

Albă privire sunt
Spre-albastrul pur
De Voroneț
Și sunt un dangăt
Lung, molatec,
Din asprul clopotului
Cânt
De la Văratec.

Sunt foșnetul pădurii

Și umbra ei prin raza
Din Hațeg
Sunt faurul armurii
Pământului s-o leg.

Și sângele
Furtunii brici
Ce a lăsat o oază
De mereu și-aici.

Nu sunt poet.
Dar sunt acasă
Sunt ale mele pâinea
Și vinul de pe masă.
E-al meu ulciorul înflorit
Cu meșteșug,
Îmi place cântecul
De plug.

Iubesc

Și cânt cu tot
Ce mă-nconjoară
Și-mi fac din viață
Un poem
Aici, la mine-n țară.

ALEXA GAVRIL BÂLE

La 4 septembrie 1963, la Cetățele, com. Șișești, (MM); se naște editorul, prozatorul, poetul, publicistul
Alexa Gavril Băle.

Studii: 1969-1977- Școala generală Cetățele; com. Șișești Maramureș; 1977-1981 - Liceul de Matematica - Fizica Gheorghe Șincai, Baia Mare; 1983-1988- Facultatea de Medicina Veterinara, Institutul Agronomic, Cluj-Napoca; 1991-1998- Facultatea de Teologie Didactica, Institutul Teologic Roman Unit cu Roma (Greco-Catolic), Episcop dr. Alexandru Rusu, Baia Mare; 1993-1994-Cursuri postuniversitare la Facultatea de Medicină-Veterinară, Cluj-Napoca; 1993-2001- Doctorat în Medicină Veterinară la Universitatea de Științe Agricole Cluj-Napoca, susținere, iulie 2001. Colaborări la reviste: **Tomis, Luceafarul, Ramuri, Familia, Astra, Convorbiri Literare, Tribuna, Steaua, Pagini Bucovinene, Archeus, Nord Literar, Contrapunct, Coloana a Cincea, Măiastra, Limba Romana (Chisinau), Pro Unione, Romania Km 0, Citadela etc.**

Redactor la revista Echinox (1984-1985).

Debut editorial: Iubita fratelui Rafael, roman, ed. Gutinul, Baia Mare, 1992; Debut absolut: Flacăra, februarie 1982, la rubrica Atelier literar sub girul lui Geo Dumitrescu;

Opera tipărită: Leacuri pentru vite, etnoiatrie veterinara, prefața D. Iuga, ed. Cybela, Baia Mare, 1994;

Candidat la Premiul Nobel, poeme, Ed. Cybela, Baia Mare, 1995, cu o postfață de Marian Ilea. Secunde în afara orei, poeme, Ed. Omega și Adriadna, Baia Mare, 1996, cu o prezentare de Ion Burnar; Anotimpuri printre cuvinte (în colaborare cu Ioan B. Marcus, antologia de poezie a medicilor

veterinari din Romania), Ed. Risoprint, Cluj-Napoca, 2000; Cerul înstelat deasupra mea (în colaborare cu I.B. Marcus, proza scrisa de medici veterinari), Ed. Risoprint, Cluj-Napoca, 2002. America de dincolo de gard, proza, Ed.Limes, Cluj-Napoca, 2003; Umbre in scriptorium, Ed. Universității de Nord, Baia Mare, 2005; Locurile goale ale legendelor, Ed. Scriptorium, Baia Mare, 2006; Calul la prima vedere, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2006; Povestea fanului (în colaborare), Ed. Cybela, Baia Mare, 2006.

Colaborări la volume colective: Mileniul va sfârși duminica, Tipo Agronomia, Cluj-Napoca,1988; Orizonturi 26, Tip. Agronomia, Cluj-Napoca, 1990; Amintiri despre nori, Ed. Orizont, Cluj-Napoca, 1991; Statui naturale, Ed. Nord, Baia Mare, 1992; Caietul cu poeți, Ed. Mesagerul, Cluj-Napoca, 1996; Dor de lumina, Ed. Ariadna S.R.L, Baia Mare, 1997; Caietele de la Rohia II, Ed. Helvetica, Baia Mare, 2000; Caietele de la Rohia III, Ed. Helvetica, Baia Mare, 2002; Remedii populare utilizate in tratamentul bolilor la animale,Ed. Ceres, 1988;

Premii literare: Festivalul național de poezie Nicolae Labiș Suceava, 1986, 1987; Zilele Octavian Goga , Ciucea, 1986; Festivalul Cenaclurilor din Romania Vasile Lucaciu, Cicarlau, 1986, 1989; Concursul literar pentru studenți Brașov, 1986, 1987, Concursul de poezie Crucea Roșie 1989; Concursul de proză Graiul Maramureșului , Baia Mare, 1991.

Inițiative culturale: a înființat în satul Cetățele editura Scriptorium, unde s-au publicat 20 cărți de poezie, proză și didactice. Coordonează la editura Scriptorium, colecția de carte de poezie „Poeți din Nord” (15 apariții); 1999-prezent, concesionar al Dispensarului sanitar-veterinar Sisești-Maramureș. Membru al Asociației Scriitorilor din Baia Mare 2001;

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, din 2007.

Clipe de demult

În clipe paralele chipul promis
și chipul ce așteaptă de demult
neîncrederea mâinii
bâjbâind prin creierul nopții

o răsucire de curenți
în ochiul tău
nădejdea, precum o iederă năucă

umbre căzute
la tulpina măceșului
în stăruința florii de a deveni adiere

o minusculă
elegie
în strănutul unui cosaș
când stârnește miresmele iernii

Cutia de lemn

Întoarcerea întâmplării
o divină repetiție a nemuririi
te acoperi cu umbra
cu partea ascunsă a soarelui
dăruind clipe cu indiferență

haosul poți fi tu
fericirea de a exista
în milioane de celule

trimisul a uitat porunca
cumplită e nevinovăția jertfei

nu am mai primit nici o veste din deșert
port la gât eșarfa morganei
mi-am trădat certitudinea
în fața oglinzii
orgoliu avid de fapte învolburate
îmi urlă
în carnea frământată de patimi

străinul – o imagine de demult
o părere despre plecare

ascultă aerul scârțâie
frecat de vânt
geme singurătatea spiritului

Fluier după frunze
pulberea zilei galbenă
cade pe scândura umedă

în cutia de lemn
tu, o alegorie a lacrimiei
nu mai poți privi
prin fanta înclinată
ochiul înotând
prin enigma cenușii
ce mă alungă mereu

dar degete clipitoare
au bătut ușor
se deschid porțile uriașe

ieșind călare pe armăsarul negru
memoria în armură

ce matrici ai zdrobit
cu privirea
lutul întinzându-ți gâtul

o formă de ulcior
se uită, dar nu pricepe

O teamă a începutului

d-lui Prof. dr. Ieronim Șuteu

Vorbind despre o zi oarecare
cuvintele înconjoară orizontul întâmplărilor
tot înțelesul e în suflet
în forma lui de pasăre albă
în ziua de după viață

gestul elogios în liniștea pleoapelor
miza pe cuminenția tabietului
aripa devenind ridicolă
în spatele umbros al gratiei

virtutea o obișnuință a privirii
umbrele înaltului zac prăbușite
în șanțurile pline de sânge
nedumirirea inimii
după ultima prelungă bătaie

un strigăt pe podul de catran
conturul oval al buzelor
ca o orăție pentru durere

Măria Ta
îți zic io
teama începutului în geometrii suprapuse

o nouă călătorie se anunță
prin solitudinea gândului

plesni imaginea
ochiul are senzația risipirii
o viață și încă o zi

o falsă parabolă a dominării
mămuța purtând cnutul în bandulieră

Cifra unu ca poem

Cu picioare lungi de barză
se leagănă ziua
pe cumpăna părăsită în câmp

creionul lăsând miraculoase urme
pe foaia albă
purtată de barbari sub șa

gheare îmblănite
sfâșie opera Măriei Tale

un alb imens
cutele lui zdrențuite
peste care, magică
întoarcerea zburătoarelor
zbuciumul aripilor
aerul șuierând prin oasele goale

sub mușchii vlăguiți și tremurători
destinele trezesc noaptea din somn
peste meridianele încolăcite
o întreagă geografie a oboselii
și adevărul călătorind
îmbibat cu sudoare de cal

urcușul derutant
limitele mascate ale puținței
cifra devenind amăgire.

Clipe întârziate

Clipe ce se desfășoară
pe banda mașinii de scris
ceva ca o ceață străvezie

întârzie deasupra râului
iluzia luând diferitele
forme până la colaps

existența vagă a tinerilor poeți
ce în dimineți răcoroase
îți cântă, Măria Ta

scăfârlia zdrobită a viselor
și vai de cei ce uită
chipul iubit al Binefăcătorului

dimineți nimicitoare
cu pământuri aburinde
priviri decolorate
ademenind sunetele nopții

culorile zilei
cu buze îngrețosate
și imagini rostite la întâmplare

când totul e aproape gata
când inchiziția lacrimelor
ți-a trasat viziunea sentinței
te lași redus la geometria
figurilor crispate
sedus de albastrul verzui
din ochii viperei
de vârful cozii ce mișcă
precum pendul unui orgoliu
până după apus

continuă să fii
o întâmplare banală a numelui tău

Speranțe bălțate și lumină

Numărând umbrele copacilor
căzuți pentru biblioteci
unii rafturi, alții cărți

din ochiul pios alunecă-ți-se
ruginite zâmbete
precum pietrișul într-o surpătură de munte

la raza lămpii fluturii murind
învață un preț
mai mare decât al zborului: lumina

pe seară, încet coboară
ca pe umedul trunchi
al unei buturugi
bălțată ca o salamandră, speranța

bătăile inimii
singura, mai nouă
retorică despre poezie

Poemul adăpostit

Spun că exist în grabă
cu teama că voi trece
îngândurat cântecul bufniței
măsurând înțelepciunea nopții

semințele cad în brazdele
dinainte pregătite
de ziua nevoii

semințele ca o necesitate
magnetul și spiritul folositor
păstrezi liniile atracției
pentru rugăciune

un pumn de pilitură
răscumpărare
pentru fapta ciudată
pentru aspectele inocente

nimeni nu a rămas afară
în poartă încă se mai aud bătăi

se repetă disperarea
arunci amănunte
în crăpăturile insomniei
și iese o vestire năucită

Traectorii fragile

Fragilitatea unei aripi de viespe
o nouă speranță vibrația ei
la tine nu ajunge decât refuzul
taina aspră a unei vegheri
popasul în care toți caii mor
cu soarele îngropat în ochi

nu sunt vinovat decât de drum
de migrația năucă a sentimentelor
conturul oscilant al traiectoriei
năclăiește aerul

poemul difuz al unei reflexii
poemul social al unui strigăt
și săltărețul poem al unei fugi

Ana URMA

(n.1957, Vaslui)

Studii : Liceul M. Kogălniceanu Vaslui,
promoția 1977

Volum: „File de jurnal – poezie
creștină”

Apariții lirice :

www.lăcașuriliterare.com

FILE DE JURNAL FĂRĂ SFĂRȘIT...

Vine o zi când cuvintele singure te caută și se lasă
mângâiate de mâna ta, de vorba ta prin rostire sau de gândul
din care încolțesc. De teamă să nu le pierzi, să nu le uiți, să nu
rămână prăfuite undeva, le aduni cu grijă, le pui aripi și le dai
drumul să ajungă la toți cei care, nu pot trăi fără frumosul din
ele.

Fiecare filă a jurnalului are o poveste... și aș vrea să
citești ca și cum ar fi ale tale, pentru că ți le dăruiește un om ca
și tine, dăruit de Dumnezeu cu iubire, credință, speranță.

Poemele toamnei,
din volumul „FILE DE JURNAL – poezie creștină”

Pe aripile vremii

Mă cheamă-n taină toamna pe sfârșite,
Îi răvășește-un vânt hain veșmântul,
Și-n gri tăcut îmbracă tot pământul,
Cercei de rouă rece îi lunecă pe frunte,

Mă mângâie în treacăt cu frunza răătăcită,
Pe-altară pururi verde din muguri juruită,
Purtând ascunsă umbra din luminiș frunzos,
Și-o vara ce-i poveste în strugure zemos,

De frunza-i călătoare mi-e sufletul atins
Furișă-n amintire un semn de carte pus,
Un galben evantai ce-l înfășor în gânduri,
Cu roșu broderie din sângieriu în rânduri!

Mă fac cu frunza una și-o țin atât de strâns,
Că arde mută palma și-albastru ochiul strâns
Din lacrimă de stele cu gust amar, mă scutur
Ca un migdal în floare, căderii să m-alătur...

Pe aripile vremii se-nchide toamnei cartea,
Nectar de mângâiere umple-va nou cetatea,
În cupă loc să facă și iernii celei reci,
A vieții noastre plinul pe lungile poteci.

Ne-om înfrăți în toamne pe drum înspre apus,
Când facem semnul crucii în rugă de-i ajuns,
Statornic gând pe cale cu dor ținut aprins,
Să și găsim izvorul din care ne-am desprins

Și-n toamna pe sfârșite cu frunzele cărunte,
Culege haru-n suflet fără de glas cuvinte
Și-n limba rugăciunii acest cântec închin,
Aceluia ce-n toamne... ne va găsi veghind.

Albastru...

Pe drumul meu spre neuitare,
Sfielnic îmi predau privirea,
Adânc albastrului de dinlăuntru,
Și-nvăț supus tăcerii alfabetul.

Un nor pribeag ca frunza în cădere,
De-apasă gândul cât doar o părere,
Din tainic bob va răsări un altul,
Ce a `nflori sub roua din Înaltul

Și îmi va scrie-n piatra de hotar,
Cu-aripe-I sfântă psalmi de dor,
Să-mi țină pasul devenirii drept,
Tot căutând să fiu mai înțelept,

S-adun podoaba cuvintelor divine,
Din straiul alb al vechilor poeme
Gătita arma rugăciunii ca un nimb,
Să cuceresc, un ultim pisc s-ating...

Înrourat e cântul în notele de slavă,
Umila bucurie pe strune striga: Ava!
Iar versul împletit cu-astrala rugă,
Albastru fi-va când cerul o să plângă,

Ca un străjer în lan de in sălbatic,
Păzi-voi pietrei scrisul singuratic,
O mână nevăzută zarea mi-a deschide,
Luminii să ridice o ultimă hlamidă

Și-atuncea când voi fi învățat destul,
Din vechi tipar luat cu împrumutul,
Va răsări sublim din fostele cuvinte
Albastru iris... de Tine să asculte!

...adăpostul divin

Faur octombrie în liniștea toamnei,
Amprenta ruginii în galben împlântă,
Și-un sâmbur de jale-n ecoul poemei,
Suspina surprins de-o frunză uscată...

În liniștea toamnei triumfă mișcarea,
Cu cerul se leagă în tainice puncte,
Natura smerită își schimbă culoarea,
Din galben de miere în răni ruginite,

Cu frunza mai rară ce vântul o bate,
Din visul de-o vară, pădurea trezită
Dezbracă veșmântul din ramuri boltite
Și-așteaptă să poarte cununa albită...

E lecția vieții de ceruri trimisă,
Parfum de sfârșit cu ultimă boare,
Căderea mai lină e parcă surprinsă
De somnul cel dulce numit resemnare.

Mi-e dragă și iarna și vara și toamna,
Mi-au fost deseori adăpostul de dor,
În ele mi-e caldul și dulcea fântână,
Ce apa tot vie o ține în tainic izvor!

Din toate mi-adun bucuria-n secunde,
În sufletul plin condeiul iubirii alege,
Mă-nvață și-n tabla scăderii a crede,
O pagina scrie când alta-i premerge.

Prin toamne și ierni, în vară trecând
De când am pășit pe pământ umil peregrin,
În toate cuvânt ziditor m-am găsit căutând
Și-așa am aflat la Acel ce întâi m-a iubit,
... adăpostul divin

Fiecare toamnă

Rămasă în gânduri mi-e prietenă toamna,
Ce-n verdele verii culoarea-și pictează
Închisă-n parfum stacojiu de castană,
Sau zâmbet șagalnic din firul de frunză,

Cu ziua mai scurtă sedusă în soare apune,
Lumină și umbră cuprinse în galben odăjdii,
O mie de gânduri înnoadă nostalgic în mine,
Să`nalțe din lina-i cădere o scară nădejdi.

Fiecare toamnă m-aduce, de pământ aproape,
Din surâs de dalii și miros de mere coapte,
Să adun din nou dorințe pe a dorului aripe,
Să le prind în rugul rugii de un colț de stea!

În nopți și în zile de-o seamă cu toamna
Ce am cunoscut, deșirând iubire fir cu fir,
Prins-am frumusețea fiecărui om ca stema,
Chiar pe lunga-mi haină, floare la rever!

Învelit de soare și de stele, de nouri, de ploii,
Dintre anotimpuri, toamna m-a ales, să îi cânt
Căderea... ca o ramă ce urmează al pânzei croi,
Eu robit mă las culorii și-o pictez întru cuvânt

Și în fiecare toamnă, gându-mi cântă în adânc
Către cel ce ține-n palma-I, cu a Sa mărinimie
Tot ce cade, tot ce crește și împarte veșnic
Focul, ce-l aprinde cu o tainică scânteie...

Când toamna...

Când toamna pe coline lin coboară,
Iar cerul și pământul stau de veghe,
Sub clar de lună în tainică pereche,
În mine câteodată cântă... o vioară.

Pe struna ei se-aude în notă solitară,
Cum bate-n geam cu frunze-ngălbenite,
Cu tonu-i arămiu să îmi aducă aminte,
Un cântec vechi... pentru a câta oară?

Iarăși... e toamnă, mereu după vară,
Dezgolind litanii scumpe la vedere,
Păstrate-n adâncuri ca boabe-n ogoare,
Ce-nalt mă crescură și-n duh ocrotiră...

Pentru-a câta oară?... de gânduri mă scutur
Pe umărul toamnei, ce-mi încântă ochii
Cu veșmântu-i galben, ca un fald de rochii
Și-mi prefiră-n suflet cald mărgăritar?

Liber de povară, doritor de pace și de cer
Dragostea-mi revarsă din preaplin în semeni,
Cresc iubirii muguri și mă poartă asemeni
Celui însetat în vară, înspre tainicul izvor...

Când din nou în gânduri, toamna lin coboară
Ca-ntr-o catedrală răsunând ecou de orgă,
Cântec vechi de rugă... pentru-a câta oară?
Se înalță pân` la ceruri din a inimii vioară!

Toamna, mereu mai frumoasă...

Mii frunze-ntomnate foșnesc în alai,
Cuibar fac luminii plutind pe alei,
Desprinse din ramuri în curgeri egale,
Petrec toamna asta în haine regale.

În țipăt de cocoare negre strigă toamna,
Scoboară și-n cântul de greieri solemnă,
Un tremur de roză târzie o prinde-n petale
Și-un scrâșnet de frunză sub tălpile grele.

C-o ultimă suflare în chip singuratic,
Suspina din cețuri de nour toamnătic
Și-mi lasă culoarea în stolul de gânduri,
Din brâul cel galben purtat în amurguri,

În trecerea-i lină cu freamăt de aripe,
Mut rupe din vreme cu dinți-i de clipe,
O frunza-n cădere măsoară un ceas oarecare,
Amurguri, aproape de Tine m-aduc fiecare...

Râu tainic adâncul frământă în matcă,
Și gândul cu toamna grăbită-mi împacă,
Mereu mai frumoasă, ea vine și pleacă
Și totuși i-acolo... eu sunt trecătorul!

Nostalgii de toamnă...

Învinsu-m-ai din nou frumoasă toamnă,
Aramă fremătândă sub valul de lumină,
In stropi mărunți pustiul înflorești,
Singurătăți tu umpli și ochii odihnești.

Revii, tu nu te lași înfrântă de zenit,
Mănunchi de raze calde din vară-ai arvunit,
Pe văile din suflet te răspândești curând,
Mai galbenă ca mierea din fagure curgând,

De fiecare dată înmoi penelu-n inimi
Mai adânc, cu miezul cel de calde azimi,
Tu frăgezești culoarea pe ultimele flori,
Și-n hora bucuriei mă prinzi cu dulci fiori!

De dincolo de nouri o ploaie mai trimiți,
Să-ți fie căpătâi, să-ntârzie sfârșitu-ți,
Pe foșnetul de frunză îndată tu mă chemi,
Apusul sângieru să-ți leg de alte vremi...
Sub grind înalt cu umbre tot mai largi,

În freamătul albastru din nourii nostalgii,
Pui pază înserării la ziua tot mai scurtă,
Trimți bătrânei sălcii un graure s-o-ncânte,

Grea bolta e de roadă și-ncepe ca să ningă,
Cu frunza tot mai rară pictată în rugină,
Jos pui podoaba verii și-alergi despletită
Târziu prin mesteceni, cu haina-ți cernită!

Veșmântul îți calc vinovat, un zâmbet amân,
Cu inima-mi plină dator și ție-ți rămân,
Păstra-voi plin urciorul și cu sigiliu pus
Pe pragul altei toamne prinosul să îmi las...

În toamna mea frumoasă cu rod de albe perle
Trezit de rouă rece prin frunzele-ți rebele,
Sub blânda-ți sărutare mi-am scuturat petala
Și-a renăscut izvorul din zestrea sa natală,

Bogat sunt eu în gânduri și dăruit de Domnul,
Smerit să-l văd în toate, El este artizanul
Și-mi plec din nou genunchiul de dorul unei zile,
Când petrecut de toamne voi poposi la stele...

Bianca MARCOVICI (Levana)

Data și locul nașterii: Iași, 22 iunie, 1952.

Domiciliul: Haifa, YAD LEBANIM NR. 182 / 23 P.O.B.
3144, Haifa, 31032 ISRAEL

Debut în poezie: la rubrica "Diligența Poștală" semnată
de poetul Emil Brumaru, (pseudonimul literar, Blanca),
Revista "Cronica", Iași, 1981

Cărți publicate:

2. "Ochiul Cuvântului", 1987, Editura "Litera", București.
3. "Dincolo de Paradis", 1989, "Editura Litera", București.
- Marcovici (Marcovici, Bianca)
4. "Revolta Sângelui", 1992, "Minimum", Tel-Aviv.
5. "Revolta Sângelui", 1993, Editura "Cronica", Iași.
6. "Intermezzo", 1992, "Menora", Rehovot.
7. "Casa din Noi", 1993, Haifa.
8. Dincoace de Paradis, 1994, Haifa.
9. Schițe pe Portativ (proză scurtă) 1995, Haifa.
10. "Magia Pietrei", 1995, Petah Tikva.
11. "18 Poems", plachetă de versuri în engleză în traducerea
Luizei Carol, Petah Tikva, 1996.
12. "Țara Extremelor / Land der Extreme", ediție bilingvă,
împreună cu Radu Bărbulescu, München, 1997 (carte în care a

fost premiat traducătorul cu premiul

"Haim Ianculovici", la Haifa, 1998).

13. "Mămăligă și Caviar", Haifa.1998.

14. "Amprente", Editura "Papyrus", Tel-Aviv, 1999.

15. "Amprente" editură "Clusium", Cluj-Napoca, 1999, ediția a-II adăugită (cartea a fost expusă și prezentată de criticul și poetul Valentin Tașcu la Tg. de Carte de la Ierusalim, iunie, 1999).

16. "Haifa zidurilor de sprijin" editura "Cronica", 2000, Iași.

17. "Puterea cuvintelor", editura "Minimum", Tel-Aviv, 2001.(Oscarul Românesc la Tel Aviv pentru cea mai bună carte, 2.2.2002)

18. "Întoarcerea cuvintelor", editura "Cronica", reeditare a plachetei "Puterea cuvintelor"- 2001-Iași (Lansarea de carte a fost televizată, și a avut loc la Neptun și a fost prezentată de poetul Valeriu Stancu).

19. "Cireșe amare", ediție care cuprinde și poeme în limba germană și engleză, editor și traducător din germană Radu Bărbulescu, Munchen, 2002.

20. "aburi de femeie", Editura "Haifa", 2004

21.poezii alese, "puțin blond cu mult farmec", editura "HASEFER", București, 2004 , lansare de carte la Târgul Internațional, Ierusalim, 2005

22."Lumini diafane", Editura "Haifa" ediție bilingvă, traducere în limba franceză, Nicole Pottier, 2006, PREMIUL B.

FUNDOIANU al A.S.I.L.R , Israel, 2006

23. Impactul virtualului, Editura Haifa, 2007

24. Espresso dublu la Ierusalim. Ediție bilingva română-ebraică, traducere, Tomy Sigler, Haifa, 2008 (ecouri, România Literară nr.5, 2009, Haifa Tzafon, decembrie, ecou în ebraică)

Alte prezențe:

"Scriitori Români din Afara Granițelor Țării", "Fundatia Luceafărul" -dicționar de Laurențiu Ulici, București, 1996.

A mai apărut în antologii colective și, de asemenea, în:

- Culegerea "Menora", Petah-Tikva, "Ramuri de măslin";
- "Iarna Verde", antologie în limba ebraică de Andrei Fischhof, Israel, 1997;
- ediție bilingvă, România, 1998, 1999 Editura "Orion" București;
- "Trei poeți din Israel", ediție bilingvă, colecția DL-Lyrikanthologien, în germană de poetul Radu Bărbulescu, München, 1999 (cartea a fost expusă la Târgul de Carte Leipzig, martie, 1999);
- Prezentă în Antologia "Șalom Haverim" de Radu Bărbulescu, 2004, München-26 de pagini, poezie israeliană.
- Prezentă în "Dicționarul General al Literaturii Române" (L / 0) editat de ACADEMIA ROMÂNĂ, VOLUMUL IV, 2005 sub îngrijirea academicianului Eugen Simion "

Premii, participări la Festivaluri, distincții:

- Este aleasă în Conducerea Asociației scriitorilor israelieni de limbă română, 2001, prin vot secret. (se retrage din motive personale după circa 8 luni)

Premii și diplome în România și Israel:

- Premiul "Tudor Arghezi" - Premiul II, Craiova, 1988;
- Premiul III "Romulus Guga", Tg. Mureș, pentru cartea "Ochiul Cuvântului", Editura Litera, 1988;
- Premiul "Mihai Eminescu"; premiul III, Arad, 1989;
- Premiul "Sara și Haim Ianculovici", Haifa, 1992,
- Premiul III, COLUMNA NEWS secțiunea poezie, 1966 Heidelberg
- Premiul "Irina Gorun", Tel Aviv, 1997 (A.C .M.E.O.R), Tel Aviv;
- Premiul "Sara și Haim Ianculovici" pentru traducerea în limba germană a plachetei "Țara extremelor / Land der Extreme de către traducătorul poet, Radu Bărbulescu; Haifa,
- Premiul "N. Palty-A.C.M.E.O.R., Tel Aviv, 1999 (pentru

întreaga activitate literară și volumul “Amprente, Editura Papyrus, Tel Aviv”);

- "Diploma of Honor ", The 3 rd Word Congress of poets for Poetry Research and Recitation 2001 ,Iași ,Romani, July 21-24, 2001,

- Cetățean de onoare a orașului Iași, diplomă semnată de primarul orașului.

- Poeta primește premiul " B.Fundoianu " (Benjamin Fondane) pentru întreaga activitate poetică, ***premiul Asociației Scriitorilor Israelieni de Limbă Română, Tel Aviv, 4.deceembrie 2006***

Libertatea să ne sufocăm

Azi avem libertatea să ne sufocăm
chiar și când deschidem larg geamurile
lângă calculatorul împărțit în compartimente
fiecare cu intimitatea lui.

Până și nepoții
au jocurile preferate
pe calculatorul jucărie și telecomanda lor
dresată de bunici
cu filme neviolente.
tocmai să le scurtăm drumul de acumulare a invențiilor
noului secol,
noi nu mai avem timp să le explicăm despre roboți
suntem la serviciu sau plecați în noi.

Azi avem libertatea să tăcem sau să ignorăm
ce e-n jurul nostru,
nici nu-mi cunosc vecinii pe nume
sau unii din colegi

Plec dimineața și mă întorc seara ...
în cuibul izolat de pe Muntele Carmel
căutând cu scrupulozitate drumurile întortocheate,
verdele nears de teroriștii focului
sau copacii înfloriți.

Acum e alt Acum ... plin de el, intransigent,
duplicitar... monologând pe undele virtuale,
siktir, fără poezie, fără acoperirea păsării colibri!
La Iași a fost altceva –pe vremuri-
la mine se adunau toți poeții
la un “pahar de vorbă” dulce sau amară,
visând la partea cea plină a paharului,
spart în cioburi, mai apoi,
de cei care ne manipulau Lumina,
după Cenaclu de la Casa Pogor!
Plecați pe alte meleaguri după 1989
Citindu-ne din ce în ce mai rar.

vis kafkian

ți-aș răspunde la o scrisoare. calcul infinitezimal. zerourile
presupun
absența fizică a lucrurilor. de bună seamă inventarul memoriei
nu depășește
spațiul echidistant, esențial al abcesului de dinți. victimizare?
de multe
ori renașterea e într-un urlet de fiară eliberată din cușcă.
revenirea,
reveria, reprimirea suflului pe care l-ai avut vreodată, nu
poate desface
sau lumina chipul răvășit al conștiinței. de la una la alta e

timpul omis de
tine, pierdut ca dimensiune. chiverniseala justifică păstrarea
echilibrului
efemer, starea continuu în care te complaci să-ți stingi rostul
trecerii.
pătratele de vis kafkian într-un proces nejuțat decât într-un
spectacol
trucat de păpuși părăsite, așa-zise femei pe care nu dai doi
bani. "eu mi-am
trăit în grabă viața toată", luciditatea mi-a spart toate farfuriile.
pot
dansa zorba printre cioburi. rămân cicatrici combinate pe
fondul
întâmplărilor trecute, eu cu moartea mamei - tu cu cel al
tatălui - vieți paralele.
de multe ori fluviul cuvintelor tale se perchepe, numai după
încercarea fictivă
pe care o suport cu stoicism, până la ultima clipă a rezistenței
mele.
atunci ies la suprafață să-ți primesc mâna salvatoare. sper să
mi-o mai
întinzi uneori îmi vine să te rog să n-o faci.

eu mi-am trăit în grabă
marea pare liniștită. dar o cunosc...

Dracula

(demonstrarea mitului virtual)

Are ochii expresivi, încântă orice femeie
La prima vedere.
Dacă e cu soțul se uită la el mai atent
Aruncându-i ochiade neclare,
poate fi ales!
Vampirul scrie colaje cu femei
De-o șchioapă până
Ce mai cresc...

Furându-le versurile
Transformându-le, trecându-le prin
Filtrul său...ca, mai târziu
Să le posteze în alt mediu virtual
Unde ele nu au puterea
Să mai reacționeze,
Furându-le și energia, vampirizându-le.

În nopțile fără lună, femeile sunt subjugate de versuri
întortocheate, bizare,
Preluete din dicționarul său personal, anacronic.
Vampirul plimbă impresiile lor despre doamne
Pe tot netul, tocmai neavând acces la ele
Dar, străfulgerat de bucuria de a face rău,
de a banaliza rolul femeii. rolul poetei.

Atâta timp cât el nu are mai nimic
Vampirul își postează jaful fără voce
sub opere celebre, precum un colaj definitiv
preluând doar vântul literar al
Fundurilor elitiste. În capcana lui cad și cei care

Încropesc reviste cu sânge, furându-le operele nepublicate.
Vampirul e bolnav de nonșalanță
Și un fantastic mânuitor al falsului

Verbal întors pe dos ca o cămașă,
Toate
De neputința de a scrie singur
Căutând mereu
o nouă pradă să-i sugă seva literară
Și fecioria.

Vampirii de tot felul
au statistica și perseverența
vulturilor de pradă,
te amenință cu tribunalele virtuale
prin care el intră prin pereți,
iar noi oamenii ne dăm cu capul de ele..

Anna Karenina

A murit poemul meu încet, încet
precum zgomotul unui tren
Care se îndepărtează de gară.
Ne umanizam treptat
Și ne pierdem în aerul pufăitor al locomotivei.
O nouă Anna Karenina
Pipăie șinele... spre Orașul lui David
Rochia de dantelă atrage atenția
conducătorului de tren,
Ultima încercare...
corzile harpei amplifică vibrațiile
Numai tu nu privești înapoi.

literele latine

niciodată nu mă pregătesc pentru tine
spontan îți redau cum sunt cum
uneori nu vreau să fiu,
capăt forma ta nemăsurată

închid ochii și-ți scriu -

pianul meu sună la unison, clapele
urmăresc literele latine, cele ebraice se sting...

capăt forma ta când mă cuprinzi

e normal să-mi repet că inspirația mea
mai curge din izvorul nostru comun.

parabolă (desen animat)

de dimineață m-am gândit la acest cuvânt
ca la un ceas deșteptător
virtual
fiecare pudel are un pudel cu ceas deșteptător
care sună la comandă
din măruntaiele lor
ghior, ghior
și mai toți la comandă ca o haită, marionete
sar pe poet...
haita de pudeli se transformă în purceluși

caraghioși
care se supără... pe invazia curcubeelor
preferă guzganii înfometați și scârboși
să strige în cor
să strige în cor

ghior ghior.

corzile care au pocnit

Vă scriu ca și cum m-am așezat
pe vioara mea...

mutilând-o
gâtul, călușul de miere
și popul, corzile care au pocnit.

Vă scriu că mă uit la ea
ca la o păpușă rănită
iar pata de culoare spre roșu
s-a aprins și mă arde-n suflet.

Nimic nu dă timpul înapoi

iar tu te desfaci în mii de bucăți
de lemn cremona.

nu încerca să-mi vezi mâna
care o mângâie...

Cezarina
Victoria
ADAMESCU
(Galați, România)
Redacția AGERO

Poetă, prozatoare, eseistă, dramaturg, critic literar, epigramistă, autoare a numeroase cărți pentru copii. Editor și redactor online.

Atitudine eseistică „tradiționalistă” în universul culturii creștine.

Peste 50 de volume publicate.

Laureată a numeroase concursuri naționale de poezie, proză, reportaj, scenariu film.

Membră a Ligii Scriitorilor din România, Filiala Iași.

Membră a Societății Scriitorilor „Costache Negri”, Galați-Brăila.

Colaborări la diferite reviste din țară și din străinătate.

Fișă de scriitor

Cezarina Victoria Adamescu

pseudonim: Simona Condor, Dona Prigor

născută la 4 noiembrie 1951 Galați.

Studii: școala elementară nr. 28 din Galați, Liceul Mihail Kogălniceanu, nr. 2, profil umanistic, promoția 1970, la zi, Galați, Facultatea de Teologie Didactică a Institutului Teologic Romano-Catolic de grad Universitar Sf. Tereza, București,

Licențiată în 1999 la Academia de Științe Teologice ”Sf. Iosif” – Iași. Doctorand în Teologie și limbi clasice.

Debut editorial:

-În anul 1987, debutează cu volumul de poeme: "Arhipelagul visării", Editura Litera, București, volum ilustrat de Done Stan și remarcat de critică în paginile revistelor : "Luceafărul", "Convorbiri literare", "Viața Nouă" Galați, "România Literară"; "Acțiunea" – Galați.

-În anul 1991, Ediura Porto Franco din Galați îi publică volumul de versuri pentru copii "Primăvara face pozne", ilustrat de artista plastică Anca Tofan.

-Între 1992-1994 conduce Cenaclul literar-muzical "Ștefan Petică redivivus. Noua școală de Frumos".

Volume publicate: Peste 55 de volume publicate de poezii, proză, teatru, poeme scenice, critică și estetică literară, literatură pentru copii. Ultimul volum publicat: **"99 de anotimpuri fără Nichita"**, Editura Sinteze, Galați, 2008.

În perioada 2001-2004 a fost redactor șef la revista de spiritualitate mariană "Steaua Dimineții", 13 numere cu apariție trimestrială, editată de Asociația Armata Maicii Domnului;

Activitate:

În prezent este redactor la revista online Agero-Sstuttgart; „Viața de Pretutindeni”, Arad, precum și la revista "Dor de Dor", din localitatea Dor Mărunt.

Colaborează la revista "Mesagerul Sfântului Anton", editată la Padova,

Colaborează la revista "Lumină Lină", Revistă de spiritualitate și cultură românească editată la New York, sub redacția Pr. Dr. Theodor Damian;

Colaborează la revista "Vestea Bună", revista Pagina Verde, Revista de cultură locală "Vestea" (Mehadia, Caraș Severin), "Vestea Bună", revistă de cultură și spiritualitate din Răducăneni, Iași, la "Dunărea de Jos" Galați; "Sinteze

literare”, Ploiești; ”Jurnal Universitar”; ”Danubius” a Universității cu același nume din Galați, ”Realitatea” – Galați; ”Șansa ta” – revistă a Universității Danubius Galați, Revista On-line ”O carte pe zi”, Publicație ARP;

Colaborări externe: Revista ”AGERO”, Stuttgart, Germania;

- Revista ”LUMINĂ LINĂ”- New-York;
- Revista ”Iosif Vulcan”, Australia;
- Roumanian-American writers in New-York”;
- Revista ”Zemra” – Albania;
- ”Caietele de Sud-Est” a Cercului de Românistică ”Saint Raphael”.

Alte prezențe:

Prezentă în paginile revistelor de spiritualitate: **”Slova creștină”, ”Glas comun”; ”Gânduri pentru suflet. Catolica Galați”.**

A apărut în manualul de LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, auxiliar didactic pentru clasele a V-VI-a, autori: Laila Citic, Gabriela Ciubotaru și Maria Brăilescu, Editura Europulus, Galați, 2004, cu povestea didactică ”De-a cuvintele”.

A apărut în culegerea ”Antologie pentru copii” editată de Revista de Pedagogie, 1995, cu 11 poezii pentru copii;

Prezentă în paginile ”Almanahului Dunărea de Jos” cu o exegeză despre scriitorul Alexandru Miran, Galați, 2007;

Prezentă cu 10 poeme în **”Antologia de literatură Dunărea de Jos”, vol. I, Poezie**, Editura Dunărea de Jos, Galați, 2008.

Prezentă în paginile cotidianului ”Viața Liberă” cu diferite articole, eseuri, poeme, exegeze, poezii, etc.

Este redactor la revista AGERO-STUTTGART, Revistele ARP: Ecoul, Pagina Verde, Cărticica de copii, precum și la revistele: ”Contraatac”, ”Viața de pretutindeni”, ”Dor de Dor”.

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte
să-ți lumineze versul pe care îl vei scrie;
păleau cuvinte albe, păleau petale moarte
dar focul din peniță părea că te îmbie...

Cu lacrima din frezii eu ți-am stropit obrazul
și c-un surâs, răbdarea ți-am pus-o la oblânc,
când înfloreau lumine sfioase ca topazul
în tainițele firii cutreierai adânc...

Și dezgoliți de umbre sub lespedea-nserării
alunecam alături, îmbrățișați în carte
simțind pe buze – roșu – același gust al sării
când despicam genunea în două-a Mării moarte.

Dar necuprinsu-acela, nici nu mai știu de vremu-l.
Îmi curge mir din gură, când îți citesc Poemul...

Ești iar aici și cine te va smulge?

Ești iar aici și cine te va smulge?
din mine împlântat ca-ntr-un genom?
Se străduiește clipa să divulge
întreaga așteptare până vom

Precum un crucifix căzut din pom
pe care pasărea cu aripi large
l-a spart cu ciocul, l-om lipi și l-om
sui și arbor ape vechi catarge...

Așa ne-am fost și noapte și azur
Lumină și-ntuneric și splendoare;
pe malul mării cu nisip velur
la vremea când se-ntorc în port cocoare...

Precum cuvântul ferecat în tom
în mine împlântat ești ca-n genom.

Mă căutai ca iarba cea de leac

Mă căutai ca iarba cea de leac
ca să desfereci ușile pădurii.
O stea care se iscă la un veac
îți înflorise brusc în cerul gurii.

Mă căutai ca iarba cea de leac
ce îi striviseși mustu-n cerul gurii
și în adâncul codrului feleac
simțit-ai gustul cuminecăturii.

Un cântec se năștea abia mijit
amirosind a freamăt de pădure;
treceam desculță-n crângul înflorit
necercetat de bardă ori secure.

Mă căutai ca iarba cea de leac
visând la neaua de acum un veac...

Te știu acum până-n adânc de tine

Te știu acum până-n adânc de tine
și orice fibră eu ți-o recunosc:
mi-ești aerul, pământul ce mă ține
îmi răscolești miresmele de mosc.

De-ar fi să-ți caut sufletu-n genune
prin mii de alte suflete pribege
te-oi recunoaște într-o rugăciune
și nimeni nu va mai putea să nege

că tu ești înțelesul care doare
la fel cum doare-n piept preasfântul dor,
la fel cum doare blânda-nfiorare
de dinaintea misticului zbor.

Te știu acum până-n adânc de tine:
un sentiment sublim să te-nlumine...

Sărută florile înrourate

Sărută florile înrourate
atunci când se ivește aurora
și pleacă-te iubirii preacurate
binețe dând și pace tuturor.

E-un dans de suflete înlănțuite
în aprigă și tandră încleștare
tu vino-n calea inimii, iubite,
și-ascultă a “Cântărilor Cântare!”

Mi-e sete, vino să-mi aduci potirul
cu lacrima iubirii tale sfinte
și-atunci când s-o curma, al vieții - firul
să-ți simt răcoarea gurii cea fierbinte...

Iubite, stai cu mine pe-nserate
sărută-mi florile înrourate...

Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul

Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul
cu glas șoptit, la ceas de lună plină
și-apoi în taină să pornim banchetul
stropiți de rouă pân' va fi lumină.

Și-atunci precum mireasa – salamandră
cu voalul alb aprins într-o făclie
să mă prefac într-o lumină tandră
în care heruvimii or să vie.

Așteaptă-mă să îți șoptesc Cântarea
Cântărilor ca dulcea Sunamită.
Dansând să mi se taie răsuflarea
de nici un paznic să nu fiu oprită.

Și la picioare să-ți depun buchetul
de orhidee când îți cânt sonetul...

Aprinde-un vers în pletele rusălcii

Aprinde-un vis în pletele rusălcii
la mal de ape-n tresăltare lină.
ești unic posesor al unei sălcii
de care harfa mea de vânt se-anină.

De-i adormi ca un pescar de vise
furat de-un susur ademenitor
pe-o insulă pustie ca Ulise
îți vei petrece gândul de ivor.

Să-mi spui atunci de ce să mă mai mir' ce
am să te-aștept în prag c-un măr în mână
frumoasă devenind ca muza Circe
la ceas de licurici și poate până

în pletele rusălcii prinzi o liră
să simți miroasnele de calomfiră...

Lumini înlăcrimate

Îmi spun: din nou mi s-a făcut de înger
mi s-a făcut de-un înger nepereche,
de-aceea astăzi sânger, sânger, sânger,
ca de o muzică măiastră, veche...

ce jerbe de lumini însoritoare
mă bântuie atunci pe negândite
dar visele-s în spulber nimicite
și-aripa nu se-ndură să mai zboare.

Un pește mic cu aripe de spumă
pieziș străbate apa-n cer de humă
eu știu: și umbra e o amăgire
visez spre ziuă că sunt iar Urumă.

Mi s-a făcut de-o stranie natură:
mă podidesc subit lumini pe gură...

Constantin P. POPESCU

Am participat la diferite concursuri printre care și concursul „Doruri la răsărit” ediția a III a organizat de www.lăcașuriliterare.com.
- activitate literară în cadrul **Cenacului de Seară** din București: lecturi din creația proprie și comentarii la lecturile celorlalți membri, texte de

proză și poezie publicate în revista ZIP

- membru din 2008 al **Breslei Cuvântărilor**
 - autor al culegerii de povestiri „Compuneri” în anul 2007
 - autor al volumului de proză scurtă „Oamenii de lângă noi” editat și tipărit în regie proprie în anul 2008
 - participări la diverse concursuri : concursul de poezie al **Fundației „Anonimul”** 2001, concursul de teatru „**DramAcum**” 2002, Concursul de teatru **Uniter 2003**, concursul de debut al editurii **Cartea Românească** 2009.
 - Volume în pregătire la editura ZIP București :
„**Oamenii de lângă noi**” – ediția a doua
„**Douăsprezece nopți**”
 - Povestiri: „**Galben**”, „**Regele norilor**”, „**Florar**”, „**Clipa**”, „**Taina**”, „**O zi**”, „**Icar**”, „**Inel**”, „**Pământ**”, „**Turnul**”, „**Cetatea**”, ș.a.
- blog de referință: www.mesager.weblog.ro.

Când...

Când trupurile noastre sunt
Despărțite de-ntuneric,
Sufletul meu se întâlnește cu al tău,
În lumina de dincolo de carne.
În grădina noastră de somn.
Aștept întâlnirea aceasta cu tine
Și de aceea îmi este mereu foarte somn.
De aceea îmi este mereu foarte dor.

Amar știm amândoi că trupul
E măcinat de zgomot, de gălăgie
Și de activități organizate.
Agitația foarte la modă acum.
O, știu că tu mă aștepți
În lumina aceea de dincolo
De trupurile despărțite de întuneric.
Vino, departe de zgomot, de gălăgie
Și de activități bine organizate.
Sunt doar chestii provizorii și dureroase
Ale trupurilor noastre de carne.
Melancolii sângerânde.
Noi avem grădina de somn
A sufletelor noastre.

Căutătorul de nimic

Căutătorul de nimic înălța către cer
Mâini de copaci, respira prin vânt
Și plângea uneori prin oceane albastre,
Neștiind ce caută.
„Caută și vei găsi”, îi spusese ră.

-Ce să caut, Doamne ?
Eu sunt Căutătorul de nimic.

Prin mâini de copaci, respirații de vânt

Și lacrimile mari din oceane albastre
„Caută și vei găsi”, i s-a spus.

-Ce să caut, Doamne ?
Eu sunt Căutătorul de nimic.

A coborât Căutătorul
În adâncimi nepătrunse de oameni,
A urcat în ceruri încă neatinse,
Apoi rătăci mult Căutătorul de nimic.

- Ce să caut, Doamne ?
Eu sunt Căutătorul de nimic.

Și tot astfel, prin mâini de copaci,
Respirări prin vânt și plângând uneori
Prin lacrimi grele de oceane albastre,
Căutătorul de nimic găsi într-o zi

O floare.

Se rugase floarea cu mâini de copaci,
Respirase prin vânt și plânseese ades
Cu lacrimile mari din oceane albastre,
Căutându-l pe Căutătorul de nimic.

„*Caută și vei găsi*”, îi spusese ră.

Durere

E-atâta durere în lume
Că lacrimile au ajuns deșert.
Până și nesfârșirea tace
În fața inflației de dureri.

A devenit neputincioasă
Și se întreabă câteodată
Dacă mai poate exista
În spațiile din ce în ce mai mici
Lăsate libere printre miliardele
De miliarde de dureri.

Cristale fine de aur din cel mai curat
Au făcut deșertul să fie prea mult.
Și cititorul nevăzut fuge tăcut
Din fața acestei omenești comori.
El vede strălucirea pură
Cu ochi curați de lacrimi căutătoare.
El, căutătorul, e singur.

Tace.

Știe că nu mai poate citi.

Așa tace și nesfârșirea

De atâta durere a lumii

Care-a făcut din lacrimi un deșert.

Călătoria prin OM

Oamenii aceia m-au iubit.

M-au mângâiat până la sânge

Și m-au sărutat cu colții lor.

Eu îi plângeam câteodată cu ploi.

Ei îmi vorbeau dinspre război.

Eu le vorbeam dinspre pace

Și-i mângâiam altădată cu cer.

Pentru că oamenii aceia m-au iubit.

M-au mângâiat până la sânge

Cu spinii lor.

Mi-au dat în dar o cruce

Pentru că le vorbeam

Despre călătoria prin om.

Ei încă mai locuiau

În animalul inteligent și supus.

Atunci pădurile

Mai miroseau încă a ploaie,

Iar îmbrățișările

A zăpadă proaspăt ninsă

Și a cozonaci.

Oamenii aceia m-au iubit
Lăsându-mi în palme
Stele cu șase raze.
Stelele lor, ca un semn de iubire.

Atunci sfârșitul va fi fost trecut

Vântul acela va spulbera
Ca frunzele toamnei pe străzi
Toți banii foșnitori ai lumii.
Atunci sfârșitul va fi fost trecut.

Mașinile se vor topi cu totul, sub ploi.
Singuri judecători, doar copacii
Vor mai crește, dar sub alt cer.
Atunci sfârșitul va fi fost trecut.

Iertate vor fi toate-ale lumii,
Spulberate de vânt și de ploi.
Plecați cu toții de-acasă și noi.
Atunci sfârșitul va fi fost trecut.

Nu vei mai avea nimic de iertat
Atunci, Doamne...
Născut din viitorul început,
Atunci sfârșitul va fi fost trecut.

Judecătorul

Între adevăr și minciună
Singur judecător și drept
E copacul.
Între cel furat și hoț
Singur judecător și drept
E copacul.

Între ucis și ucigaș
Singur judecător și drept
E copacul.
Să nu tăiați copacul.
Singur judecător și drept
Nu e omul.

CORIOLANO GONZÁLEZ MONTAÑEZ

Traducere și precuvântare (la volumul
„Călătoria”) de Eugen Dorcescu

Câteva eșantioane din creația poetului spaniol Coriolano González Montañez (n. 16 martie 1965 în Santa Cruz de Tenerife, licențiat în filologie hispanică), în tălmăcirea noastră, au fost găzduite, cu un timp în urmă, de revistele “Universul literar”, “Banat”, “Agero”, precum și pe “Rețeaua literară”. Oferim acum cititorilor un corpus compact și dens de texte, anume: o antologie de autor, intitulată *El viaje - Călătoria*, ce nădăjduim să apară și în format tradițional, la una din editurile timișorene, în prima jumătate a lui 2010. Semnatar a numeroase cărți de poezie : *Dublín, entre el mar y la sangre - Dublin, între mare și sânge*, 1984 ; *Aquí en mi puño - Aici în pumnul meu*, 1984 ; *Este último milenio de sombras tras tu recuerdo - Acest ultim mileniu de umbre după amintirea ta*, 1987 ; *Las llanuras del desierto - Câmpiile deșertului*, 1991 ; *Conjura del silencio - Conjurația tăcerii*, 1994; *Cuaderno irlandés - Caiet irlandez*, 2000; *El viaje (poemas 1984-2000) - (Călătoria, poeme 1984 – 2000)*, 2002; *Las montañas del frío – Munții frigului*, 2005; *El tiempo detenido - Timp oprit*, 2006 ; *Otra orilla. Cuadernos de Guillermo Fontes - Celălalt țărm*. Caietele lui Guillermo Fontes, 2008 etc., precum și al unor ediții critice, gratificat cu mai multe premii pentru creația sa,

C.G.M. este un poet original, intens problematizant, deprins cu orizontul oceanului, cu priveliștea magică a muntelui Teide, cu nisipul negru al plajelor vulcanice, cu palpitul palmierilor în amurg, un poet doritor și capabil să imprime mesajului său estetic dimensiunile reflexive și afectiv-imaginative ale universului paradisiac în care trăiește : Insula Fericiților, Tenerife, din Arhipelagul Canarelor. Avem a face, de altfel, cu un spațiu de veche și bogată tradiție literară, edificat încă din 1447, cu celebrele *Endechas a la muerte de Guillén Peraza*, “el más antiguo texto de la poesía canaria”^{*}.

Tensiunea profundă a creației lui C.G.M. este dată de ceea ce am putea numi viziunea unui eden în disoluție (“paradisul în destrămare”, după spusa unui mare poet român) și de evocarea ființei umane ca o făptură care, încă de la începuturi, și-a ratat șansa de a fi fericită: “Suntem făcuți din aceeași/ materie cu moartea./ Esența noastră intimă/ este numai moarte...” – **Digul**. Această “ființă întru moarte” nu a izbutit, încă, a se privi și a se înțelege, totodată, și ca “ființă întru mântuire” (cum îndrăznesc eu a numi omul), rătăcind, drept consecință, la nesfârșit, printre ruinele pierdutului Eden, printre munți tăcuți și amenințători, printre stânci deșertice și mări ermetice, printre umbrele celor care au fost și nu mai sunt, în căutarea disperată, zadarnică, a marilor sensuri, ce-i zac, de fapt, adânc săpate, aidoma unor tragice cicatrice, în memoria subconștientă. Hrănită de o asemenea substanță, poezia lui C.G.M. este strigătul nobil, strigătul sugrumat, strigătul esențial, strigătul originar, pe care angoasa îl smulge dintr-o conștiință ultragiată, situată, clipă de clipă, în fața

^{*} Andrés Sánchez Robayna, *Museo Atlántico. Antología de la poesía canaria*, Editorial Interinsular Canaria, S. A., 1983, p. 15. Cf. și Alejandro Cioranescu, *Cairasco de Figueroa. Su vida, su familia, sus amigos*, în *Anuario de Estudios Atlánticos*, Madrid – Las Palmas, 3, 1957. E. D. 3

infinitului, a neantului și a morții. “El poeta un vacío”(Poetul un vid), declară, clarvizionar, autorul. “În zadar sunt toate, dacă este moarte”, rezumă întreaga dezbatere un proverb românesc.

Eugen Dorcescu

Poezia filozofică existențială... zămislită în „noptile nesfârșitelor ruguri”...

(comentariu becartian)

Profundă, meditativă, organizată în jurul înfrigeratelor întrebări privind destinul uman – poezia este adusă în plină lumină de spiritul creator al poetului spaniol, trăitor în Tenerife, Coriolano González Montañez*.

Construcția complexă, impresionantă determină cititorul să-și oprească privirea cu oarecare îngrijorare – pe malul dinaintea „abisului” deschis... de varietatea semnificațiilor cuvântului scris, cititorul fiind astfel motivat să mediteze asupra fragilității clipelor și a „întâlnirii cu necunoscutul”

**„omul a fost creat din piatra aceasta // și lumea a țâșnit din ea
//omul a cunoscut femeie // și pietrele, ca și lumea, // s-au
multiplicat.”**

Așezat **„în capătul tuturor drumurilor;”// mi-am scufundat
capul între genunchi, // cu ochii deschiși și plini de vedenii.”...**
spune poetul **„împietrind aici, // așteptând //...** un singur răspuns!

Dar aici, la capătul drumurilor, nu există decât **„tăcere”** și munți de piatră. Nicăieri nu-și pot găsi odihnă mai adâncă

* Coriolano González Montañez, Călătoria, traducere din limba spaniolă de Eugen Dorcescu, Editura on-line Semănătorul, București, 2009.

„ochii mei!... ochi ce-au admirat frumusețea lumii, ce-au privit îndelung și dureros linia orizontului – nicăieri... decât în **„pietrele scrise!** Piatra pare a fi „cauză și efect” a tuturor nefericirilor lumești, vinovată de succesiunea anotimpurilor, de efemeritatea lucrurilor. Trecerea implacabilă a timpului lasă urme adânci în conștiința neconsolată a poetului – conștiință în care s-a cuibărit teama de moarte. Rod al neliniștilor, actul creator, forța estetică a scrierii depășesc „peisajul arid” al exprimării – invadând spațiile „virgine” unde... nebanuite „semne” așteaptă descătușarea.

„omul și-a onorat nefericirile // cu ofrande de sânge // și a iubit până la durere // imuabila sa dependență // de bună-voia divină.”

Poetul nu este aservit dogmelor creștine, dimpotrivă, consideră acele „ofrande de sânge” aduse unui „zeu închipuit”... o îngenunchere și o cruzime. Loviturile de bici primite, însă, pe neașteptate, bolile necruțătoare au determinat în ultimă instanță „agățarea” de o forță supranaturală, salvatoare, gata să alunge răul și frica ce **„bântuie mințile”** --- Și totuși, cum a apărut viața? Care a fost începutul? Refuzând dependența de „mituri”, poezia se impune prin întoarcerea la originar... la momentul când viața a „țâșnit” din piatră, dezvoltând forme tentaculare – condamnate **„după secole de peregrinări”** la durerosul și nesfârșitul drum al perfectibilității.

Poetul are conștiința faptului că nimic nu durează, că totul este un amestec de **„pulbere și destin”**... **„și va fi o zi când nimeni n-o să-și amintească numele nostru”,** / / și va fi o zi când **„focul va consuma amintirile”**. Omul nu reușește să-și depășească condiția de „prizonier al timpului limitat” prin eforturi proprii, și caută salvarea în rugăciunile înălțate ca o „flacăra mistuitoare” către divinitate.

Construcția remarcabilă a poemelor determină căutarea mai profundă a sensurilor – sensuri ascunse în spatele jocului de cuvinte. Poetul se oglindește în apele limpezi, cristaline ale simbolurilor – unde – se deschid însetate „metafore-floare” ce

sporesc valoarea creației. Bine consolidate, șlefuite, simbolurile din poemele poetului Coriolano González Montañez ne sugerează faptul că ființa umană este doar o tresărire orgolioasă, efemeră, într-un univers infinit.

„de aceea înălțăm acum aceste cuvinte //peste piatra creației // și îi amintim omului // că a fost om.”

Cuvintele, aceste bogății care așteaptă în portul imaginarului, au făcut posibilă comunicarea și mărturisirea zburciunii sufletești. Descoperim în lumina poemului – umbra gândului tensionat, temător... **„mări de nori // ce ne bântuie mințile”**... Poetul surprinde cu ușurință agresiunea clipei ce-și **„tărăște propria condamnare // prin văile dunelor”**. Migăloasa căutare a adevărului declanșează avalanșe de imagini... imagini ale morții, ale disperării. Moartea e peste tot, urmărește din toate ungherele, aproape delirant... **„fiindcă toți morții au propria lor lume, // propriul lor deșert chiar aici.”**

În zadar **„se ascund”** în **„cotiturile cărărilor, // în apa fântânilor”**... anii vor trece și toate visele vor zăcea **„într-un mormânt uitat, // într-o umbră închipuită.”**

Scriitorul își creează o lume a fanteziei, un scenariu imaginar după legi afective proprii.

„și după secole de peregrinare, // ajunse lângă munții // cetăților tuturor timpurilor.”

Abandonat de cel cu „chip asemănător”, poetul își făurește propriul vis – acela de a fi **„în centrul soarelui”**, flacăra supremă, lumină veșnică, acolo unde **„umbrele”** și **„spiritele răului”** nu-și au loc.

Și pare a spune poetul: de aici, din înalt să răsună doar **„cântecele noastre // și dansurile noastre”**... **„și să ne amintim că dansăm doar, // pentru a alunga tristețea și durerea, // pentru a expulza foamea și setea, // pentru a nu muri în timp ce soarele dansează.”**

Există în aceste versuri o dorință exacerbată de nemurire, de contopire cu astrele, de armonie și de eliberare din cătușele

timpului profan. Orientat spre meditație, neîmpăcat cu „eul” captiv într-o lume a „nisipurilor”, caută certitudini – transcenderea și călătoriile imagineare oferindu-i clipe extatice, eliberatoare...

„**După secole de peregrinări**”, pe neobositele cărări iluzorii ale credinței în aflarea adevărului –, omul a ajuns lângă „**munții**” tuturor tăcerilor și „**tuturor timpurilor**”. Nimic altceva decât tăcere împietrită.

„**și aici primul om plânse**”

Lacrimile presupun un chin sistematic, o frământare sufletească sfâșietoare. Trezit din propriul său vis, însingurat și înfrânt, poetul se întoarce la „**amăgiri**”, blestemând zeii „făuriți de închipuirea umană”, zei găsiți vinovați de adâncul din „**prăpăstiile privirilor**”...

„**a fost un timp // când legenda și mitul// răsăreau pe buzele creatorului // de istorii**”...

Cine cunoaște începutul a tot și a toate? Poate nimeni... Dar cineva trebuia să inventeze legenda „**primului sunet // ce-a tulburat noaptea**”...

Aflat într-o anumită stare de grație, poetul așterne, în albul paginilor, expresii poetice de mare profunzime și ascuțit rafinament.

„**și totul a fost atunci când; // pe măsură ce cuvintele // se uneau unele cu celelalte // ca un rozariu de nisip, // se năștea o lume din nimic, // o tăcere din rațiune.**”

Imaginile artistice create de poet sunt rezultatul sensibilității și conștiinței estetice superioare. Acesta este neîncrezător în „**legende și mituri**” și cu luciditate critică afirmă că „**toate sunt amăgiri în această țară a soarelui**”, unde lacrimile „**au creat vulcanii**”... iar memoria individului este doar o mică „**oază**” ce va dispărea „**după munți de nisip**”.

„**Cine îți rostește acum numele? // cine istorisește acum ziua // în care ai fost oferit lumii //**

și cerul a răsunat înspăimântat de brațul tău? // cine păzește memoria dacă memoria a murit //

când corpul tău a fost încredințat umbrelor?”...

Bântuit de conștiința sfârșitului, în sufletul poetului mai pâlpâie o slabă lumină a speranței – că nu toate promisiunile sunt false – că omenirea nu va așterne valuri de pulbere și de uitare peste „***cel ce-ai fost*”...**

Primează în aceste versuri teama și tristețea trecerii în neant. Stările tensionate, zbuciumul interior nu umbresc și nu afectează expresivitatea și claritatea cuvântului. Amestec de gravitate, sobrietate, însoțită adesea de sfâșietoarea senzație a perimării lucrurilor – poezia poetului Coriolano González Montañez, limbaj al inteligenței, scoate în evidență setea devorantă a acestuia de aflare a „legilor nescrise” ale existenței. Metaforele reverberante conferă cuvântului valoare estetică, putere sugestivă – cuvânt ce aduce din adâncul trăirilor... oaze de înțelepciune.

„aș desena un orizont, o zare // unde și plaje și nisipuri // să se amestece, // unde eu să fiu un observator din vid / și unde pașii mei nicio când să nu-și întreacă urma.”

Descoperim în opera poetică o mare capacitate de metamorfozare a gândurilor – gânduri izvorâte din

„focul nimitor al sângelui // profetizat în nopțile // nesfârșitelor ruguri.”

Cu tenacitate, poetul își schimbă mereu spațiul căutărilor, încercând să descifreze - ca fin „***observator din vid*”...** noi taine în adâncul materiei.

Nu lipsește din poezie nici „noaptea” iubirii pasionale, tandre, când „***am făcut dragoste în tăcere // epuizând fiecare mângâiere de întuneric*”...**și nici nostalgia paradisului pierdut. Iubirea, această minunată osândă a inimii, este cea care dă sens vieții, care te poate înălța pe culmi de vis... obligându-te mai apoi să privești în hăuri...

„nici măcar nu mi se îngăduie să-mi închipui // în această ultimă oră // că odată tu de asemenea ai fost noapte //și că străbăteam drumurile // cufundați în lungul veșmânt al lui Amor.”

Câte amintiri minunate **„murind sub trupul meu // prin porii destinului meu // ai destinului nostru”**... spune poetul ce-și amintește **„fiecare cuvânt de sânge”** strecurat în **„dimineața trădătoare”**...

Salvarea prin iubire din „brațele întunericului”... s-a dovedit a fi sortită eșecului. Într-o lume a fragilității lucrurilor – acest nobil sentiment n-a fost decât un cântec înșelător de sirenă.

Însingurat în **„turnul de veghe”**, se caută tot mai febril pe sine, sperând că mai poate salva ceva... poate spiritul!

„când craterele nu erau adânci // și munții erau încă tineri, // fructele creșteau alături de peșteri și povârnișuri, // oamenii își înălțau capetele, // stelele iluminau umbrele.// am învățat numele animalelor și plantelor // și am dat nume familiilor noastre.// Vorbeam limba dintăi.”...

Obsedat de amintirea unități primordiale, **„când craterele nu erau adânci // și munții erau încă tineri,”**... poetul, mistuit de răni lăuntrice, mai speră (în mare taină) în miracolul regăsirii armoniei și frumuseții paradisiace. Dar peste toate au venit ploile... și cu fiecare întrebare **„prăpăștiile s-au făcut adânci”**, tot mai adânci...și nimic nu va mai rămâne... și **„dansuri de sânge”** și **„cântece de ură”** vor deveni ecouri tot mai stinse... Cine să-și mai amintească **„numele”** într-o noapte a uitării, într-un timp în care destinele omenirii se află într-o continuă **„curgere”** și într-o veșnică transformare universală? Există în aceste versuri un plâns letargic neauzit – plâns ce scoate în evidență teama poetului că acest pământ rodnic va deveni într-o bună zi... doar **„stâncă”**, tăcere și pustiu... De ce a trebuit născocită **„cea de a doua limbă”** – pare a se întreba acesta! De ce nu s-a păstrat simplitatea și ordinea începuturilor fără a „cerceta”?! –

Apriga dorință de a descoperi noi taine ale Universului, de a schimba „**numele plantelor și animalelor**”, de a stăpâni pământul – a ridicat „**ruguri**”, a creat teama, angoasa”... Cruzimea adevărului ultim – moartea – este tulburătorul mister care sfâșie conștiința.

Poetul, acest „Sisif” care conștientizează că are de purtat povara efemerității atâtor întrebări – nu strigă, nu se lamentează, ci, dimpotrivă, încearcă să-și ascundă cu grijă „rănilile iluziei” – Cu măreție și noblețe spirituală, nu conținește a căuta răspunsuri la Marile întrebări existențiale, escaladând (asumându-și pericolul) când „**Munții frigului**”, când „**Munții de foc**”... în speranța purificării, descătușării de „profan”, și în ultimă instanță, salvarea Sinelui.

Fiecare poet își are propria flacără. Din zbuciumul trăirilor spiritualizate – poetul Coriolano González Montañez și-a înălțat un rug al creației, rug ce va lumina, vreme îndelungată (în nopțile întunecate ale gândirii), bolta „nescrisă” a timpului ...

La poesía filosófica existencial... engendrada en „las noches de las hogueras sin final”... (comentario becartiano)

Profunda, meditativa, organizada alrededor de las ardientes interrogaciones que conciernen al destino humano – la poesía es traída llena luz por el espíritu creador del poeta español que vive en Tenerife, Coriolano González Montañez*.

* Coriolano González Montañez, Călătoria (El Viaje), traducción del espanol y prólogo: Eugen Dorcescu, Editura (Editorial) on-line Semănătorul (El Sembrador), București, 2009.

La construcción compleja, impresionante impele al lector a detener su mirada con alguna inquietud en el borde del “abismo” abierto... por la diversidad de las significaciones de la palabra escrita, el lector se siente de esta manera motivado a pensar en la fragilidad de los instantes y en el „encuentro con lo desconocido”

EL HOMBRE FUE creado de esta piedra / y el mundo surgió de ella.

El hombre conoció mujer / y las piedras, como el mundo,

se multiplicaron. / Sentado....

en el final de todos los caminos; / he hundido mi cabeza entre las piernas,

con los ojos abiertos y llenos de imágenes.

dice el poeta,

he permanecido aquí, / esperando, / sin abrir siquiera los ojos

¡Una sola respuesta!

Más aquí, en el final de los caminos, no hay sino „silencio” y montañas de piedra. En ninguna parte se puede hallar descanso más profundo „¡mis ojos”!...jos que admiraron la hermosura del mundo, que miraron durante mucho tiempo y dolorosamente la línea del horizonte – en ninguna parte... sólo en „las piedras escritas”! La piedra parece ser „causa y efecto” de todas las desdichas mundanas, culpable de la sucesión de las estaciones, de lo efímero de las cosas. El paso implacable del tiempo deja huellas profundas en la conciencia inconsolable del poeta – conciencia en la cual anidó el temor de la muerte. Fruto de las ansiedades, el acto creador, la fuerza estética del escrito superan „el paisaje árido” de la expresión – invadiendo los espacios vírgenes donde... insospechados „signos” esperan el desencadenamiento.

el hombre honró sus desdichas / con ofrendas de sangres

y amó hasta el dolor / su inmutable atadura / a los caprichos divinos.

El poeta no está sojuzgado a los dogmas cristianos, al contrario, considera esas „ofrendas de sangres” traídas a un „dios imaginado”...una esclavitud y una crueldad. Pero, los

golpes de azote recibidos, de repente, las implacables enfermedades determinaron en última instancia „el agarrarse” a una fuerza sobrenatural, salvadora, lista para rechazar el mal y el miedo que „recorren las mentes”. Y, no obstante, ¿cómo surgió la vida? ¿Cuál ha sido el principio? Rechazando la dependencia de “mitos”, la poesía se impone por el regreso al origen,... al momento en el cual la vida „surgió” de la piedra, desarrollando formas tentaculares – condenadas „tras siglos de peregrinaciones” al doloroso e infinito camino de la perfección.

El poeta tiene la conciencia de que nada permanece, de que todo es una mezcla de “polvo y destino”:

Y habrá un día en que nadie recuerde nuestro nombre,

y habrá un día en que „el fuego consumirá los recuerdos”. El hombre no logra superar su condición de „prisionero del tiempo limitado” mediante los propios esfuerzos y busca la salvación en las oraciones alzadas como una „llama abrasadora” a la divinidad. La construcción remarcable de los poemas impulsa a la búsqueda más profunda de los sentidos -sentidos escondidos detrás del juego de las palabras. El poeta se refleja en las aguas claras, cristalinas de los símbolos – donde – se abren sedientas „metáforas – flores” que aumentan el valor de la creación. Bien edificadas, elaboradas con cuidado, los símbolos de los poemas de Coriolano González Montañez nos sugieren que el ser humano no es sino un estremecimiento orgulloso, efímero, en un universo sin fin.

***Por eso ahora erigimos estas palabras / sobre la piedra de la creación
y recordamos al hombre / que fue hombre***

Las palabras, esas riquezas que esperan en el puerto del imaginario, han hecho posibles la comunicación y la confesión del tormento del alma. Descubrimos en la luz del poema – la sombra del pensamiento, tenso, temeroso,

para que la magia destierre / los mares de nubes /de nuestras mentes.

El poeta sorprende fácilmente la agresión del instante:
Cada cual arrastra su propia condena / por los valles de las dunas.

La meticulosa búsqueda de la verdad desencadena avalanchas de imágenes... imágenes de la muerte, de la desesperación. La muerte se encuentra en todas partes, mira desde todos los rincones, casi delirantemente...

Porque todos los muertos tienen su propio mundo, / su propio desierto aquí mismo.

En vano

se esconden / en los recodos de los senderos, / en el agua de las fuentes;

los años pasarán y todos los sueños yacerán
en una tumba olvidada, / en una sombra imaginada

El escritor crea su mundo de fantasía, un escenario imaginario según sus propias leyes afectivas.

y, tras siglos de peregrinaje, / llegó junto a las montañas de la ciudad de todos los tiempos.

Abandonado por el de „rostro semejante”, el poeta edifica su propio sueño – el de situarse „***en el centro del sol***”:

El hombre despertó en el centro del sol,

llama suprema, luz eterna, allá, donde „las sombras” y „los espíritus del mal” no tienen lugar....

Y el poeta parece decir: de ahí, desde el alto que resuenen sólo «nuestros cantos / y nuestros bailes»

y sólo recordemos que bailamos, / para ahuyentar a la tristeza y al dolor,

para expulsar al hambre y a la sed, / para no morir mientras el sol baile.

Existe en estos versos un fuerte deseo de inmortalidad, de unión con los astros, de armonía y de liberación de las esposas del tiempo profano. Orientado hacia la meditación, rechazando el “yo” cautivo en un mundo de „arenas”, busca certidumbres – la trascendencia y los viajes imaginarios le

ofrecen instantes estáticos, liberadores... „Tras siglos de peregrinaje”, en las incansables sendas ilusorias de la fe en el descubrir de la verdad, el hombre llegó al lado de las „montañas” de todos silencios y de „todos los tiempos”. Nada sino silencio petrificado.

Y allí un primer hombre lloró.

Las lagrimas presuponen un sistematico suplicio, un desgarrador tormento del alma. Despertado del propio sueño, solitario y vencido, el poeta vuelve a las ilusiones, maldiciendo a los dioses „forjados por la imaginación humana”, dioses tenidos como culpables de lo profundo de los “barrancos de las miradas”:

HUBO UN TIEMPO

***donde la leyenda y el mito / brotaban de los labios del creador
de historias / como una misma realidad tan semejante / como el amor
y el odio.***

¿Quién conoce el principio del todo y de todas cosas?
Acaso nadie... Pero alguien tiene que inventar la leyenda del
...primer sonido / que inquietó la noche,

Encontrándose en un estado de gracia, el poeta escribe, en lo blanco de las páginas, expresiones poéticas de gran profundidad y agudo refinamiento.

***Y fue entonces cuando, / a medida que las palabras
se unían unas a otras / como un rosario de arenas,
se engendraba un mundo de la nada, / un silencio de la razón.***

Las imágenes artísticas creadas por el poeta son el resultado de la sensibilidad y de la conciencia estética superior. Éste se muestra incrédulo acerca de „leyendas y mitos” y con lucidez crítica afirma que

todo son espejismos en este país del sol,

donde las lágrimas „crearon los volcanes” y la memoria del individuo es sólo un pequeño „oasis” que desaparecerá „tras las montañas de arena”.

¿Quién pronuncia ahora tu nombre? / ¿Quién cuenta ahora el día

en el que fuiste ofrecido a la luna / y el cielo retumbó temeroso de tu brazo?

¿Quién guarda memoria si la memoria murió / cuando tu cuerpo fue entregado a las sombras?

Atormentado por la conciencia del final, en el alma del poeta centellea todavía una luz débil de esperanza - que no todas las promesas son falsas - que la humanidad no tendrá olas de polvo y de olvido sobre „el que fuiste...”.

Prevalecen en estos versos el temor y la tristeza del paso en falso. Los estados tensos, el tormento interior no sombrea y no afectan la expresividad y la claridad de la palabra. Síntesis de gravedad, sobriedad, acompañada a menudo por la sensación desgarradora de la caducidad de las cosas - la poesía de Coriolano González Montañez, lenguaje de la inteligencia, pone de relieve su devoradora sed por descubrir „las leyes no escritas” de la existencia. Las metáforas reverberantes conceden a la palabra valor estético, fuerza sugestiva - palabra que trae desde lo hondo de los sentimientos - oasis de sabiduría.

Dibujaría un horizonte / donde las playas y las arenas se mezclaran y yo fuera un observador desde el vacío y jamás mis pasos supieran de huellas.

Descubrimos en la obra poética una gran capacidad de metamorfosear los pensamientos - pensamientos surgidos desde

El fuego destructor de la sangre, / anunciado en las noches / de las hogueras sin final.

Con tenacidad, el poeta cambia siempre el espacio de su búsqueda, tentando de descifrar - como un fino „**observador desde el vacío**”, nuevos misterios en lo profundo de la materia. No falta tampoco en la poesía „la noche” del amor pasional, tierno, cuando

hemos hecho el amor sin jadeos / agotando cada caricia de oscuridad

y también la nostalgia por el paraíso perdido. El amor, esa maravillosa condenación del corazón, es lo que concede sentido a la vida, lo que puede alzarse sobre las cumbres del sueño... obligándonos después a mirar en los abismos...

***Ni siquiera se me permite imaginar / en esta última hora
que alguna vez tú también fuiste noche / y que recorríamos las calles
enfundados en el traje largo del Amor.***

Cuántos maravillosos recuerdos, cuando
***te he sentido morir bajo mi cuerpo / a través de los poros de mi
destino
de nuestro destino,***

dice el poeta, que se acuerda de “cada palabra de sangre”, insinuada “por la mañana traidora”. La salvación por medio del amor desde „los brazos de las tinieblas” se ha mostrado destinada al fracaso. En un mundo de fragilidad de las cosas – este noble sentimiento no ha sido sino un canto engañoso de sirena.

Solitario en / ... ***la atalaya / de la existencia, / del ser y del
no ser,***

se busca aún más febrilmente a sí mismo, esperando que pueda todavía salvar algo... ¡acaso el espíritu!

***CUANDO LOS BARRANCOS no eran profundos / y las montañas
aún eran jóvenes,
los frutos crecían junto a las cuevas y a las laderas, / los hombres
erguían sus cabezas,
las estrellas iluminaban las sombras. / Aprendimos los nombres de
los animales y de las plantas / y dimos nombre a nuestras familias. /
Hablabamos la primera lengua.***

Obsesionado por el recuerdo de la unidad primordial,
***CUANDO LOS BARRANCOS no eran profundos / y las montañas
aún eran jóvenes,***

el poeta, devorado por heridas interiores, espera todavía (en gran misterio) el milagro de volver a encontrar la armonía

y la hermosura paradisíaca. Pero sobre todo vinieron las lluvias...y con cada pregunta „los barrancos se hicieron profundos” siempre más profundos y nada permanecerá...y „danzas de sangre” y „cantos de odio” llegarán a ser ecos siempre más apagados. ¿Quién puede aún recordar „el nombre” en una noche de olvido, en un tiempo en el cual los destinos de la humanidad están en un continuo „flujo” y en una eterna transformación universal? Hay en estos versos un llanto letárgico inaudito -llanto que pone de manifiesto el temor del poeta a que esta tierra fructuosa llegue a ser un día sólo “roca”, silencio y desierto... ¿Por qué se ha inventado „la segunda lengua”? Parece preguntarse el poeta. ¿Por qué no se han guardado la simplicidad y el orden de los principios sin „indagar”?

El arduo deseo de descubrir nuevos misterios del Universo, de cambiar “los nombres de las plantas y de los animales”, de dominar la tierra - erigió “hogueras”, creó el temor, la angustia... La crueldad de la última verdad – la muerte – es el conmovedor misterio que atormenta la conciencia.

El poeta, este „Sísifo” que tiene la conciencia de que debe llevar el cargo de lo efímero de tantas interrogaciones– no grita, no se lamenta, sino, al contrario, trata de esconder con cuidado sus „heridas de ilusión”. Con grandeza y nobleza espiritual, no deja de buscar respuestas a las grandes preguntas existenciales, escalando (asumiendo el peligro) a veces en las „Montañas del frío”, otras en las „Montañas del fuego”... con la esperanza de la purificación, del desencadenamiento de lo „profano”, y , en última instancia, de la salvación de su propio ser- Cada poeta tiene su propia llama. Del tormento de las vivencias espiritualizadas – el poeta Coriolano González Montañez ha edificado una hoguera de la creación, hoguera que iluminará – por mucho tiempo (en las

noches oscuras del pensamiento) la boveda no escrita del tiempo...

(Traducción del rumano: Eugen Dorcescu)

În zori, singurătatea

*Am bănuiala că lumea conspiră
spre a mă face fericit.*

J. D.Salinger

NOAPTEA ACEASTA nu mai există.

Am căutat-o în toate ploile
sub umbrelele cuprinse
de surpriză
în tot sângele
la mijloc de drum între moarte
și trupul tău.

Am încercat să mi-o închipui
într-o unică lacrimă
ca pe un șarpe veninos
încolăcit la gâtul meu.
Și totuși toate drumurile
au uitat iarna nomadă
ca și cum n-aș fi scos-o
cândva din buzunarele tale
ca să te chircești în ochii mei.

Este cert
atât de uscat este aerul
că în cele din urmă m-am ascuns de râsul tău
poate ca să nu mă găsești niciodată
dacă e să mă aflu în sipetul tău de catifea
așteptând buzele tale păduratice
limba ta timidă.

Chiar și așa m-am pierdut
în visele tale de melc
fiindcă noaptea aceasta nu mai există
nu a existat niciodată
și crede-mă că aș fi vrut
ca ea să fi existat pentru tine.
Dar urmele tale au înghițit totul
precum nisipurile mișcătoare
iluminate de unica lumină
a unui felinar.
Unde te vei afla peste o mie de ani?
te-am întrebat fără să-mi dau seama
că tu nu mai existai
și poate că nici n-ai existat vreodată.

Nici un loc în Paradis

I feel I'm knocking on heaven's door.
Bob Dylan

ADEVĂRUL unicul adevăr înjunghiat
în minte
este că nici una din acele nopți
pe care eu ți le-am întrețesut în visele
din suflet
nu va împiedica amintirea ta să lucreze
în sângele meu.

Și totuși dacă aș putea să-ți murmur
că nu mă pot întoarce la tine

fiindcă lacrimile au naufragiat
atât de adânc
și durerea a revenit atât de lent
ca pe genunchi dinspre tine însăși
încât mi-e greu să sechestrez
unul singur dintre cuvintele tale
ca și cum între noi
ar exista un imens zid de cristal
unde m-aș reflecta eu însumi
eu cel ce caut numai un ungher
unde moartea să nu mă mai surprindă niciodată.

A fost un timp

când legenda și mitul
răsăreau de pe buzele creatorului
de istorii
ca o aceeași realitate tot atât de asemenea
precum iubirea și ura.
Și a fost atunci când,
pe măsură ce cuvintele
se uneau unele cu celelalte
ca un rozariu de nisip,
se năștea o lume din nimic,
o tăcere din rațiune.
Fiecare lucru a fost chemat pe numele său,
dar cele mai teribile
au fost chemate pentru totdeauna,

deși încă umblă ascunse
în abisurile somnului.
Dar nimic și nimeni nu este etern
pentru a-și aminti primul sunet
ce-a tulburat noaptea,
fiindcă toți au uitat cu milenii în urmă
că primul om a plâns
și lacrimile sale,
abia uscate pe pământ,
au creat vulcanii
și urletul câinilor.

*

MEMORIA se află în oazele îngropate
după munții de nisip.
Dar toate sunt amăgiri în această țară
a soarelui,
unde dorința văzduhului este numai văzduh,
brăzdat de acedia zeilor,
zei fără ruguri și fără rugăciuni
ce reîntineresc lumea celor vii.
Fiindcă toți morții au propria lor lume,
propriul lor deșert chiar aici.
Totuși se ascund
la cotiturile cărărilor,
în apa fântânilor;
și câteodată sting stelele,
fumul rugurilor pierdute,
sărutarea tăcută a milioanelor de secole
în prăpăstiile privirilor.
Cu siguranță memoria nu există.

Întâlnire în piatră

OMUL A FOST creat din piatra aceasta
și lumea a țâșnit din ea.
Omul a cunoscut femeie
și pietrele, ca și lumea,
s-au multiplicat.
Acesta a fost începutul.
Peste piatra aceasta
omul a cunoscut teama de anotimpuri
și curajul de a muri,
a plâns neconsolat ignoranța
și a predicat minciuni.
Asupra acestei pietre
omul și-a onorat nefericirile
cu ofrande de sânge
și a iubit până la durere
imuabila sa dependență
de bună-voia divină.
Dar omul de asemenea știe să uite.
Și piatra creatoare
se abandonează răbdătoarei tăceri
a răscumpărării.
Soarele nu despică memoria
nici vederea pe care înțelepciunea o încredințează
nemuritorilor.
Piatra aceasta a contemplat
cum s-a fărâșit omul cu uitarea
- și trufia l-a strâns în clește -,
cum se iveau popoare
și cum erau biciuite de loviturile
holerei.
Numai eternitatea este imuabilă.

De aceea înălțăm acum aceste cuvinte
peste piatra creației
și îi amintim omului
că a fost om,
pentru ca magia să alunge
mările de nori
ce ne bântuie mințile.
Numai sacrificiul va veghea
prin visele noastre.

Focul

FOCUL nimicitor al sângelui
profetizat în nopțile
nesfârșitelor ruguri.
Focul ce consumă memoria
celor morți
și se înalță ca un nou zeu al locuitorilor
pământului pustiit.
Focul ce mi-a mistuit limba
și graiul vulcanilor,
ce mi-a răpit înțelepciunea stâncărilor înalte,
dialogul liniștit al cerurilor,
măinile de glod,
descoperitoare de nisipuri și lacrimi.
Focul ce înjunghie luna roșie
moștenitoare a sângelui meu.
Focul.

Munții Soarelui

ACESTA ESTE lăcașul soarelui,
unde alții au jurat să ajungă.
Am venit să învăț dansul ce alungă umbrele,
dansul ce îndepărtează spiritele răului.
Am venit să țin soarele lângă ceruri
ca să răsunе mai înalt cântecele noastre
și dansurile noastre să fie eterne,
pentru ca pământul să danseze la sunetul tamburelor
noastre
și să fie fertil când noi suntem rodnici
și să deschidem fântânile cu salturile noastre
și să ne amintim că dansăm doar,
pentru a alunga tristețea și durerea,
pentru a expulza foamea și setea,
pentru a nu muri în timp ce soarele dansează.
Acesta este lăcașul soarelui.
Acolo unde alții au jurat să ajungă,
eu am și ajuns.

Sfârșitul drumurilor

AM STRĂBĂTUT TOATE drumurile ce duceau
la toți munții,
observând cum cerurile trasau nori noi,
repetând toate numele mele pentru ca nici tu nici zeii
să nu mă uite când focul va consuma amintirile.
Am căutat Munții de Frig
ca să-mi fie încredințat un loc lângă Marea Piatră,
pentru ca arborii să-mi vorbească despre pământ
și păsările despre vânturi,
pentru ca obrazul tău să caute odihnă în mâinile mele.
Am străbătut lumea munților
pentru a le povesti fiilor mei când a fost începutul,
pentru a-mi acoperi corpul cu pieile trecutului,
pentru ca ochii mei să se odihnească în pietrele scrise.
Acesta este sfârșitul tuturor drumurilor,
unde toți munții se întâlnesc.
Și m-am așezat aci, în capătul tuturor drumurilor;
mi-am scufundat capul între genunchi,
cu ochii deschiși și plini de vedenii.
Am căutat odihnă la atâta tăcere.

Plajă 1

Plaja era de nisip negru
și, într-o succesiune temporală,
am făcut acolo castele, m-am îngropat în nisip,
am citit poeme,
am privit statuarele fete bronzate,

m-am visat în valurile ce explodau,
mi-am amintit, m-am deșteptat din vis,
mi-am readus aminte.
O bună parte din viața-mi s-a scurs pe plaje vulcanice,
în contemplarea falezelor.
Într-un anume fel,
aceste plaje sunt un alt chip de a istorisi
unele din ciclurile mele vitale.
Un alt chip de a istorisi trecerea vremii.
Început și sfârșit într-o lume de ape;
și în lungul falezei urme perpetue,
pe un țărnam veșnic umed
și sub un soare al meu întotdeauna.

Haiku-uri

*

coboară noaptea
și tu îți continui prezența
în fiecare umbră

*

drumul acesta
vocea ta și memoria mea
și direcția vestului

*

în unghere:
oh moarte tăcută!
în crăpături

Velea COSTEA

Pseudonim literar:

Ion VELEA

n. 22 septembrie 1951

Debut literar: 1976, moment poetic, radio Cluj.

Publicații pe diverse site-uri literare.

Duet

Nu, eu nu sunt poet.
sunt un semn
împregnat
într-o sticlă de lampă.

Sunt
singuraticul rătăcind
prin pădurea tăcută
căutând
cu iubirea-n duet
bucurii de-o secundă

Mai stai

Stinge ferestrele
- prea multă lumină -
ascultă coralii
în mine crescând
ascunde mâinile
încinse
în pleoapele-mi umede...

Mai stai,
Șoapta în gură ascunsă
caută cu buze fierbinți
împarte crinii cu mine

Moment

Frunze obosite
alunecând
aripă timpului,
moment de respiro
pentru păsări
ce nu știu să zboare,
- în jos doar -

nu păsările-păsări
pleacă toamna,
pământurile se mută
cu noi,
ele rămân
grădini suspendate

Mi-am resetat iubirea

De-atâtea ori
umărul
ți-a îmbrățișat
împiedicările

ai traversat
lăsând copac olog
latură drumului

azi
mi-am resetat iubirea
nu vreau
să te mai regăsesc

Meditație

Scârțâie
scripeții vremii
rostogolind în mine
milenii...

ce suntem

pioni
pe tabla de materii
cu zborul lipsă
căutând
existența eternă

Vis

S-a spulberat
gravitația
în mijloc de noapte
umbra ta s-a ascuns
între urse și șoapte
în zadar
gânduri, ochi, mâini
au încercat
de dureri să o spele

îngerul
a pierdut din goarnă
bocetul
toamnei legata-n atele
- încrucișate atele -

m-am trezit dimineată
fără iubire

cu cine mă spăl
de-acum înainte pe față?

Nu mă căuta
nu mă căuta,
trăiesc doar o secundă
- noaptea -
când sufletul se face
țeavă de orgă.

apoi mă aprind
împărțind lumină
călătorilor
obosiți la hanul meu.

sunt nimeni,
nu mă căuta
în spatele numelui.

Iubire

te-ai recompus din țandări de vise
în suflet de noapte
împletindu-mă din cioburi
cu gânduri de șarpe
orbecăi prin mine
printre liane străine

să caut săgeata divină
înfiptă
în toamna zăpezilor
fără vreo vină

Cristescu Emanuela MARIANA

Născută la 20 iulie 1948, la București.

Din clasa I (1955) până în clasa a XII-a (1967), elevă a Liceului de Muzică nr. 1 (str. Principatele Unite) din București. Studiază ca instrumente principale pianul și violoncelul (câțiva profesori: Silvia Petalla, Cella Delavrancea, Margareta Albu, Ion Fotino, Radu Aldulescu, Iuliu Boniș ș.a.).

Între anii 1967 (septembrie) - 1972 (iunie), studentă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, Facultatea Compoziție și Muzicologie (profesori: Iovan Miclea, Filaret Barbu, Emilia Comișel, Alexandru Tănase, Gheorghe Dumitrescu, Marin Constantin, Dinu Ciocan, Lazăr Octavian Cosma, Grigore Constantinescu, Ovidiu Varga, Nicolae Coman, Alexandru Hrisanide ș.a.).

Licențiată în muzică, specialitatea profesor de muzică. În timpul studiilor universitare cântă în Corul „Madrigal”, în orchestra simfonică a Conservatorului, colaborează la emisiunile radiofonice realizate de Doru Popovici și Iosif Sava.

În 1976 se căsătorește cu târgumureșeanul Ioan Florea (filolog, licențiat al Universității ieșene), metodist la Centrul Județean de îndrumare a Creației Populare, și *se transferă la*

Târgu-Mureș, din 1978 funcționând ca redactor muzical al Studioului de Radio teritorial până la desființarea acestuia, în 1985 (directori Sebestyen Liviu și Melinte Șerban).

Între 1985-1986 funcționează ca **bibliotecar în secția muzicală a Bibliotecii Județene Mureș**.

În 1977, la 28 februarie, se naște primul copil - Ioana Flavia.

În 1978, la 2 august, se naște a doua fiică - Maria Alexandra.

În noiembrie 1993 divorțează.

În prezent, ambele fiice sunt licențiate și lucrează ca gazetari la „Cuvântul liber”.

Din 1986, Mariana Cristescu este **redactor la cotidianul „Steaua roșie”**, după 1990 **membru asociat la S.C. „Cuvântul liber” și șefa secției Cultură și Artă a cotidianului cu același nume**.

Este membră a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, jurnalist atestat prin concurs, cu Certificatul 1295 din 9 noiembrie 1993. Limbi străine: franceza, rusa, italiana, engleza.

Creația:

Clovnii de ceară, poeme, Ed. Tipomur, Târgu-Mureș, 1998;

Serafim Duicu - Ochi de veghe, memorialistică, Ed. Tipomur, 2001;

Conversație de seară, poeme, Ed. Nico, Târgu-Mureș, 2006;

Romulus Guga - Bărți în amurg (împreună cu Nicolae Băciuț), memorialistică, Ed. Nico, Târgu-Mureș, 2006;

Parfum de roșcove - roman-eseu, Ed. Nico, 2006;

Editori@le - publicistică, Ed. Nico, 2007.

• Prezentă în antologiile de poezie mureșeană alcătuite de Nicolae Băciuț: **„Ceasul cu flori”**, Tipomur, 2001, și **„Îmblânzitorul de timp”**, Tipomur, 2003.

• Prezentă în antologia trilingvă (română, engleză, maghiară) **„Trei decenii de poezie”**, 2007, editată de Primăria Târgu-Mureș și Revista „Vatra”.

Premii:

• Premiile revistei „Ambasador” în anii 1997, 1998, 2003, 2006;

• Titlul „Cetățean de onoare al culturii” acordat de revista „Ambasador” în 2007;

• Premiul revistei „Târnava” a Uniunii Scriitorilor, pentru publicistică culturală, în cadrul Festivalului „Lucian Blaga”, ed. a IV-a, 2004;

• Premiul Editurii „Ardealul”, pentru cărțile de poezie și publicistică, în cadrul Festivalului „Lucian Blaga”, ed. a VII-a, 2007;

• Marele Premiu al Festivalului „Prima iubire”, ed. I, Reghin, 2006, pentru volumul „Conversație de seară”;

• Diploma de Excelență la Festivalul de poezie „Romulus Guga”, ed. a IX-a, pentru promovarea operei și memoriei lui R. Guga;

• Diploma de Excelență a Primăriei din Târnăveni, pentru promovarea valorilor culturale târnăvenene.

Referințe critice, în periodice:

Nicolae Băciut - **Clovonii de ceară**, „Cuvântul liber”, 21 martie 1998;

- **Eveniment editorial: Mariana Cristescu, Conversație de seară**, „Cuvântul liber”, 4 nov. 2006;

- **Mariana Cristescu - Parfum de roșcove**, Monitorul Primăriei Târgu-Mureș nr.23, ian. 2007;

Răzvan Ducan - **Legitimarea unei trainice conștiințe estetice**, „Ambasador” nr. 28, 1998;

- **Romulus Guga - Bărți în amurg**, „Cuvântul liber”, 1 nov. 2006;

Valentin Marica - ***Recălătorind timpul***, „Cuvântul liber”, 8 nov. 2006;

Lia Vințeler Străuț - ***Eveniment editorial: Conversație de seară într-un spațiu inedit***, „Cuvântul liber”, 8 nov. 2006, p. 6;

Alex Cristescu - ***Restitutio in integrum Romulus Guga***, „Cuvântul liber”, 19 oct. 2006;

Zoltan Demeter - ***La vremea colindelor, Conversație de seară și Trăiri afective***, „Cuvântul liber”, 21 nov. 2006;

Viorica Feierdan - ***La vremea colindelor, Conversație de seară și Trăiri afective***, „Cuvântul liber”, 21 nov. 2006;

Vanda Ani - ***La vremea colindelor. Conversație de seară și Trăiri afective***, „Cuvântul liber”, 21 nov. 2006;

Lazăr Lădariu - ***Mariana Cristescu - Editori@le***, „Cuvântul liber”, 7 iulie 2007, p.3;

Referințe critice în volume:

Daniela Cecilia Bogdan - ***Ritualul din spatele oglinzii***, în volumul „Timp și Răstimp”, Ed. Nico, 2007;

Nicolae Băciuț - ***Mariana Cristescu: Conversație de seară • Parfum de roșcove • Editori@le***, în volumul „Mașina de citit”, Ed. Nico, 2007

Răzvan Ducan - ***Legitimarea unei trainice conștiințe estetice***, în volumul „Patrafir peste cuvinte”, Ed. Nico, 2007.

Conversație de seară

- Ce surpriză, domnule Joyce! Dumneata, aici,
între portocale!

Mă așteptam să te întâlnesc
mai degrabă în Montmartre,
lângă șevaletul japonezului aceleia pletos
cu degete subțiri și nervoase...

De fapt, nu în stația aceasta doream să cobor.
Am zărit, însă, în curtea muzeului,
un cais cam posomorât
și m-am gândit să-i spun „Bună seara!”,
să-l întreb când are de gând să-nflorească
și, eventual, dacă e rudă cu Dănuț -
caisul meu de acasă.
Numai într-un târziu m-a băgat în seamă,
aflându-se într-o dispută cu Gânditorul lui Rodin.
„Intelectualii ăștia au devenit adevărată pacoste -
a mormăit el printre mugurii abia plesniți -,
se cred deștepți dar nu fac decât să încurce.”
Ei, dar m-am luat cu vorba și nu mi-ai răspuns...
- Ce te tot miri? Doar știi,

Garcia Lorca stă, de-asemeni,
între pepeni,
în supermarketul lui Whitman.
Ei, și?

By - Pass

(Doar ochiul acela...)

Pironit în vitraliu,
ochiul acela,
cândva azuriu,
atoatevăzător,
se bălăngănea
plictisit,
în lăuntru-i rostogolindu-se
cu întrebări cu tot.
În zațul filigranat al dimineții

umbre roșcate se întretaie
în cercuri concentrice,
impecabile și implacabile
precum portocala lui Prevert...
Epuizat de atâta literatură,
sub noptiera colbuită,
zgomotos,
motanul își toarce visul
despre sânii calzi ai Margaretei...
Urme de pași în grădină
ori pe la subțioara visului
nu se mai văd...
Cocorii s-au topit
în catedrala de lapte a ceții.
Crizanteme roșii precum
aripile lui Icar,
bezmetice,
arcuiesc
peste Alcatraz
poeme - toteme.
Singur,
ochiul acela,
cândva azuriu,
atoatevăzător,
coboară tiptil,
ca o umbră,
spre depărtare se prelinge...

A sare miroase petala de măr

Am ostenit mereu să îți spun:
Cuminecă-te când intri în mare!
Încă e plin ulciorul cu vin, din cel bun,
dăruit de stăpân.
Altfel,
odaia se năruie-n pulberi solare.
Zdrobești cu piciorul sedefuri de perle
moșite de șarpe
în șapte-necate ulcioare.
A sare miroase petala de măr,
până și-agrafa de aur
din negrul meu păr
respiră, în noapte,
catrene.
Sirene îți bântuie visul,
chemări și blesteme vuiesc
în abisul din geana-ți albastră,
păsări de foc triluie, aiuritor,
în fereastră.
Mânzul cel alb nechează a drum,
în vatra plesnită a iernii, acum,
întreg a rămas doar pocalul
cu urma subțire a buzei de scrum.
O, de-ar veni ploaia cuminte,
să spele de rele,
descântec de iele,
fruntea-ți înaltă,
fierbinte...

Rhapsody in blue

I-am dat unui șoim numele tău
ca să te chem hăulind către zare
înghețată iedera împletind
descărnate cetăți solare
cântecul cerbilor de argint
răscolind pelurii adâncuri de mare.
Aleluia !
De la facerea lumii te-am iubit
sub mărul acela albastru,
florile lui ne-au cuminecat și miruit.
De-acolo, legați,
pe aripi de flutur ne-au răstignit.
Dovadă: cicatricea din sufletul tău.
Dovadă: semnul șarpelui pe sânul meu.
Iertat fie, Doamne, izgonitul cel mut,
cu geamătul plin de albastrul durut !
Stigmatul orei mi-l asum acum doar eu.
Sângele meu a rămas
singura
controversată
lumină
din curcubeu.

Toamna în derivă

Urme de pași sângerii
pe poteci fremătânde...
Încă nurlii,
frunzele-și scaldă chipul
ridat
în ultima rouă de zi.

De sub stejari vine zvon de ninsoare...
Izgoni-va ea, oare,
demodatele,
neproductive,
melancolii ?
Șoapte de-amor, în amurg violet,
amețesc roșcovana pădure.
Ce vaier de dor!
În carnea plinului trunchi,
ca un stilet,
se-nfige
până-n rărunchi...
o secure.
Desculț, în rama fără tablou,
albastru doar paznicul cocoșat
a rămas.
Cu pașii de vată, fără ecou,
cu indexul strâmb, descărnat,
dă-napoi
limbile ruginitului ceas.
Vrea să amâne doar iarna...
singurătății
în doi.

Amor prohibit

- Să râdem!,
ordonă clovnul-șef.
Și râseră toți,
democratic,
până le dădură lacrimile.
- Ce-am mai râs, ha, ha, ha!,
țopăi
jonglerul cel mititel,
azvârlind leilor adormiți,
unul
câte
unul,
ochii albaștri ai trapezistei.
- Salt mortal!,
se repezi poetul
cu lavalieră și garoafă

la butonieră,
risipindu-și sonetul
de-a latul pistei.
- Trișezi, ticălosule, ai? Totdeauna
trișezi,
strigară toți, într-un glas.
Întoarce-te, imediat,
pe salteaua-ți de cui!
De nimic nu ești bun, de nimic,
nici să faci,
nici să spui.
Norocul tău că leii-s sătui! Te-ar fi ras.
- Mințiți cu nerușinare, ca de obicei -
se linse fiara

și prinse,
strivind plictisită,
cu laba,
garoafa nemistuită.
Hai, strângeți de-acum plasele-ntinse!

Șah la rege

Ninge cu sori peste sufletul meu.
O fi departe,
aproape,
acel Dumnezeu?
O, cât aș vrea
să-i descojesc
alb și subțire,
trupul de stea,
până la miez,
până la
inima
incendiind
poemul-lumină,
iubirea
cea limpezită de tină!
Aud lebăda
în roșu amurg -
cântecul trecerii
de pe urmă.
Cocorii străpung văzduhul de nea,
fiarele urlă
și scurmă.
Nu deslușesc fereastra,
e troienită de vis.

Veni-va curând și-nălțarea -
ori,
poate,
căderea-n abis?
Aproape,
departe,
aproape,
lebăda cântă mereu.
Sfâșie norii cei negri
un obosit,
prea bătrân
curcubeu.
Și, totuși, ninge,
ninge cu sori
peste sufletul meu.

Cristian LISANDRU

Jurnalist, născut în București la data de 18 iulie 1968...

Despre mine – „Un om normal, o viață normală, speranțe, gânduri, eșecuri, câteva bucurii... O auto-căutare continuă prin labirintul care sunt... M-am născut în mijlocul verii, motiv pentru care orice zi însorită mă face fericit. Îmi place Bacovia dar nu îmi plac zilele ploioase. Am încercat și încerc să trec prin viață trăind orice zi ca și cum ar fi ultima. Un copil-matur sau un matur-copil care pune întotdeauna pe primul plan respectul față de sine și față de ceilalți... Dacă speranța moare ultima (totuși, moare), demnitatea nu trece niciodată Styx-ul...”

Convergența destinelor paralele

Distanța dintre noi

Îmi proiectează trasee dureroase pe frunte

Și atunci

Transform orizontul în compresă,

Spre răcorire temporară...

Între sufletele noastre plantează dorul

Borne kilometrice,

Iar distanța cea mai scurtă dintre două inimi

Se concretizează într-un gând

Trimis cu viteză năucitoare...

Ne mângâiem prin șoapte rostite

Din interiorul dublei singurătăți

Și transformăm întâlnirile scurte
În paradoxale revelații sentimentale
Care confirmă teoria
Că destinele paralele
Se pot întâlni
În convergență neanticipată...
Universul este torturat de o comprimare bruscă
Atunci când te afli în brațele mele,

Iar bornele kilometrice cad una câte una,
Răpuse de dorință...
Inevitabila plecare către lumea ta
Înfinge până la prăsele cuțitul incertitudinilor,
Iar eu îmi așez din nou orizontul pe frunte
În vreme ce dorul readuce bornele kilometrice
În poziție verticală...

De pe margine...

Stau pe marginea drumului
Și privesc cum trece viața încetul cu încetul...
Viața nu circulă niciodată cu viteză maximă,
În pofida senzației acute că ne fuge de sub picioare
În anumite momente,
Din ce în ce mai multe, de altfel...
Am în spate un câmp de maci,
Mă arde roșul pe umeri
Dar nu mă ridic pentru a traversa pe partea cealaltă.
Cred că mi-e teamă să nu dea viața peste mine...
Aș încerca să fac autostopul,
Poate se îndură vreun șofer de viață
Și mă invită în dreapta, pe **locul mortului...**
Renunț la idee. **Adevărul este că nu am chef**

Să pun centură de siguranță în propria existență.

M-aș simți legat, incapabil să sar din mers dacă ar fi cazul.

Să sari din propria viață?

De unde ți-a mai venit și ideea asta?

Uite că mi-a venit, o idee ca oricare alta...

Peste drum,

Fata Morgana se vălurește galben în lanul de grâu,

Chemându-mă să înot până la epuizare

Pentru a mă prăbuși la pământ stors de vlagă.

Arsura macilor este, însă, mult mai puternică...

Mă ridic, ***îmi scutur de pe haine praful ridicat***

De viețile care trec prin fața mea

Și mă tăvălesc în roșu trimițând hohot nestăvilit

Către iluzia de ***dincolo...***

Iluzii personale

Am curățat un șemineu imaginar

Din cabana mea imaginară

Și am aruncat în el, spre incendiere totală,

Iluziile personale...

Am aprins un trabuc imaginar,

Am băut un strop de coniac vechi,

Păstrat pentru ocazii deosebite,

Și am devenit călăul propriilor iluzii

Fără să am vreo urmă de remușcare...

Am urmărit în tăcere cum fostele iluzii au ars...

Mai întâi mocnit, ca într-un preludiu,

Apoi cuprinse de flăcări hulpave,

Mistuite grabnic și transformate în cenușă...

„N-ai să poți renunța niciodată la iluziile tale...”

Tânguirea iluziilor torturate

Ajungea până la mine din șemineul imaginar,

Dar am rămas mai departe în fotoliu,
Trimițând rotocoale de fum către tavan...
Am fumat trabucul până la capăt,
Am golit sticla de coniac,
Păstrată pentru ocazii deosebite,
Și – privind pe fereastră către un munte imaginar–
Am așteptat răsăritul incandescent al soarelui
Făcându-mi iluzii...

Iubire învelită în cer și mere verzi

Au întins norii deasupra noastră acoperământ,
Iar noi ne iubim înveliți în cer
Lăsând șoaptele fierbinți ale dorinței
Să plouă în sus...
Ne-a devenit pământul pat nupțial,
Frământat de mișcări senzuale,
Hrănit de iubirea transformată
În îngrășământ paradoxal
Și suntem protejați de pereții viselor
Construite cărămidă cu cărămidă
La ore târzii...
În jurul nostru,
Făclii cu ardere intensă,
Cunoscute și sub numele de stele,
Trimit joc de lumină și umbră
Peste obrajii aprinși,
Semn că universul nu poate rămâne indiferent
Atunci când este vorba despre
Două trupuri care se ating
Ca la începuturile lumii...
Eu nu mi-aș fi dorit niciodată
Să devin un paznic al Edenului,

Precum nefericitul Adam,
Însă aş fugi cu tine călare pe nori
Pentru a te preschimba în Evă modernă,
Despletită a dragoste...
Ți-aş aduce în fiecare zi mere verzi
Din care să muști cu poftă nebună
Și, într-un final,
M-aş preface eu însumi în măr
Agăţat pe ramura
Unui pom al iubirii din care nu ne interzice nimeni
Să mâncăm...

Iubire acvatică...

Noi ne-am aruncat în iubire
Fără vestă de salvare
Și am învățat să înotăm în tandem
Printre sentimente curate
Tratând cu indiferență vârtejurile
Care încercau să ne tragă în adâncuri...
Ne-am susținut unul pe celălalt
Atunci când valurile ne loveau
Buzele crăpate,
Dorind să ne invadeze plămânii
Apăsați de o presiune permanentă
Și n-am lansat vreun SOS
Către eventuale mâini salvatoare...
Ne-am îmbrățișat la lumina lunii,
Călcând în picioare ape tulburi,
Iar insula binefăcătoare ne-am construit-o singuri,
Din aluviunile aduse în fiecare zi
De apele învolburate ale dorului comun.
Dacă am fi fost condamnați să înotăm

Până la capătul zilelor
Ne-am fi transformat în oameni-amfibie
Care respiră iubirea prin branhii,
Mângâindu-ne solzii cu spumă de val...
Te-aş fi dus până pe fundul mării,
În călătorie de nuntă
Printre epave scufundate,
Şi aş fi aşternut pat de alge într-o cochilie uriaşă
Pentru a ne iubi acolo,
Ca doi îndrăgostiţi
Evadaţi definitiv din raza de acţiune
A sonarelor...

Privire arcuită şi miros de scorţişoară

Am arcuit privire sculptată în nor
Peste trup de femeie învolburată
Şi mi-am julit genunchii şi coatele
Atunci când mă târam în căutarea
Cheii de boltă...
Valurile înspumate ale veşniciei,
Mărginite de cele două maluri,
Dragoste şi Trădare,
Mi-au umezit privirea reflectată
În scuturile legiunilor de gânduri
Care mărsăluiau,
Acompaniate ritmic de bătăile inimii mele,
Dintr-o parte în cealaltă...
Mă întrebi dacă această armată gândită
Trece podul dinspre dragoste către trădare
Sau invers...
Nu ştiu ce să răspund.
Fac mâna streăşină la frunte
Şi încerc să descifrez prin ceaţa dimineţii

Dacă dincolo, pe malul îndepărtat, răsare iubire
Și înflorește sărut cu gust de scorțișoară...
Pășesc pe podul privirii arcuite,
Și simt cum mi se clatină sub pași...
În spatele meu, tu, punându-mi mâinile la ochi,
Mă întrebi de ce vreau să traversez veșnicia
Pe poduri fragile...
Degetele tale miros a scorțișoară.

Dan NOREA

s-a născut în 1949 și a trăit toată viața la Constanța, pe malul mării. Este căsătorit, are patru copii și – deocamdată – trei nepoți.

A urmat facultatea de Automatica, secția de Calculatoare la Poli-tehnica din București între 1967-1972. Pe diplomă scrie inginer, dar a considerat tot timpul că are o meserie aparte, cea de programator. De aici și poezia "Programator sunt, doamnă".

Deși cocheta cu poezia încă din adolescență, prima oară a "publicat" o poezie abia în 2002, la 53 ani, pe site-ul **poezie.ro**. E vorba de "Facerea lumii", prezentă în acest volum, scrisă în anii tinereții. Mulți ani, site-urile literare – **agonia.ro**, **europaea.ro**, **poezii.biz**, **bocancul literar** – au fost singura formă de ieșire în spațiul public.

A abordat mai multe genuri literare – proză scurtă, inclusiv SF, poezie clasică, haiku, pagini de jurnal, dar cel mai în largul său se simte în genul umoristic.

În 2006 figurează în calitate de coautor pe coperta volumului de poezii **Spiralele vieții**, la editura Anamarol. Tot în această perioadă a publicat proză scurtă și epigrame în Revista "Conexiuni" din New-York.

Anul 2008 a fost un an de cotitură. A devenit membru al Uniunii Epigramiștilor din România, membru al Cenaclului de Haiku din Constanța, membru al Cenaclului literar Mihail Sadoveanu din Constanta, membru și președinte al Clubului Umoriștilor Constanțeni "Prăvălia cu umor". A apărut în mai

multe publicații din țară și din străinătate, antologii și volume colective, printre care:

- în 2008 - coautor al volumului de poezii umoristice "Râdeți cu noi"

- în 2009 - coautor și coordonator al volumului de haiku "Primul cocor"

- în 2009 - coautor al volumului "Antologia de catrene și epigrame – agonia"

A participat la câteva festivaluri literare și a luat premii la concursuri de epigramă, poezie, proză umoristică, haiku și senryu.

Facerea lumii

Dumnezeu, ca să devină inginer
a urmat toate secțiile Politehnicii
simultan
și a avut la fiecare
proiecte de an.

La facultatea de Construcții
(nu degeaba e sfânt)
a făcut o planetă
și-a numit-o Pământ.

Animalele și florile le-a creat
la Chimia organică;
peștii și păsările
la Aerodinamică.

Iar pentru secția de Mecanică fină
a avut la proiect
să le facă pe toate
să se miște corect.

A hotărât sa-și dea proiectul de stat
la Automatică
tot cu realizare practică.

A meditat
și a născocit un obiect ciudat.
O încâlceală de fire și circuite,
bistabili și ferite
după niște scheme ale lui
combinaționale
în care a mai băgat și niște
automate secvențiale.

Și pentru că nu se descoperise încă
soft-ul de bază,
Dumnezeu a trișat
la această fază,
înlocuind-o cu o minune.

S-a aplecat, încet,
a suflat,
și astfel Adam
a înviat.

Mai departe e clar
ce s-a-ntâmplat.
Și-a luat prototipul,
l-a omologat,

l-a învățat puțin
să gândească,
și ca să treacă la producție de serie
i-a pus în vedere
să se înmulțească.

Terminând Dumnezeu Politehnica
cu medie mare
a avut, evident,
cea mai bună repartizare.
Și-a luat postu' n primire din mers
și-a plecat să creeze
un nou Univers.

Omul, lăsat de capul lui,
s-a făcut al dracului
și, deși nu se trage din maimuță
cum se zvonea odată,
a început să-l imite-ntru totul
pe cerescul său tată,
născocind rând pe rând
păsări supersonice,
mașini, submarine
și chiar ciuperci... atomice.

Iar în final,
crezând că e original
s-a imitat pe sine însuși
(farsorul !)
și a creat... calculatorul.

Programator sunt, doamnă
parodie la „Sunt tânăr, Doamnă” (Mircea Dinescu)
(dedicată colegilor mei din promoția 1972)

Programator sunt, doamnă, țin minte pe de rost
Cartela de comandă, o am și-acum în sânge.
De Felix-ul gigantic la care eu am fost
Softistul cel mai tânăr, și-acuma doru-mi plânge.

Programator sunt, doamnă, programe-am scris destul,
Fortran, Cobol, Assiris, frumoasele limbaje,
Azi par hieroglife. Atuncea, nesătul,
Cu liniile sursă umpleam kilometraje.

Programator sunt, doamnă, scriam așa duios
Încât în tura-a treia, din sfârcuri de cometă
Sugeam cafea amară și aduceam prinos
Când îmi ieșea testarea, o largă piruetă.

Programator sunt, doamnă, programator bătrân,
Am învățat și Windows și Linux, chiar și DOS,
Dar timpul este astăzi atâta de hapsân
Încât nu-mi dă răgazul să-mi fie de folos.

Programator sunt, doamnă, și totuși nu-nțeleg.
După o viață lungă ce-am dus-o împreună,
Cu un mesaj de-adio pe monitor m-aleg:
- Rămâi programator pe viață. Noapte bună !

Cuvinte haine

Pe-o plajă mai pustie, lângă dig,
Umbla o fată goală și fierbinte
Ce tremurând mi se plângea “Mi-e frig”.
Și-atunci am îmbrăcat-o în cuvinte.

I-am pus pe umeri două substantive,
Pe sâni i-am pus un adjectiv – superb,
La mijloc pre-poziții, mai lascive,
Iară mai jos i-am pus... i-am pus un verb.

Ea mi-a propus -copilă fără minte-
Să procedăm la schimburi de cuvinte
Și aș fi acceptat, căci sunt un lord,

Dar mi-a cerut așa, fără rușine,
Un numeral prea mare și... în fine...
E clar c-a provocat un dezacord.

Nu ştiu să fie reguli în iubire

Nu ştiu să fie reguli în iubire,
Ca şi-n război, orice este permis.
Să laşi în urma ta dezamăgire
E un principiu fără compromis.

Când o cetate întâlneşti şi-ţi place
Asediul îl porneşti c-un arsenal
Bogat, de arme tari. Şi nu-i dai pace,
Ştii sigur, va ceda într-un final.

Căci orice zid prezintă o fisură,
Ataci acolo, în acelaşi loc.
La urmă dai năvală, fără ură,
Ştii sigur ce aşteaptă – să-i dai foc,

Să-i furi ce-are de preţ, s-o violezi.
... Şi nu ai încotro. Te conformezi.

Ești, moarte, însetată și flămândă

Ești, moarte, însetată și flămândă,
Să-nghiți de-a valma pruncul cel curat,
Mireasa albă, baba tremurândă
Și tânărul ce n-a ajuns bărbat.

Îți place, moarte, să-ți anunți sosirea,
Cu groază să-i hrănești pe muribunzi,
Dar vreau să înceteze hărțuirea
Ce-o răspândești cu ochii tăi imunzi.

Pe fruntea-ți odioasă și infamă,
Pe fața nemișcată, ca o mască,
O să-ți cioplesc adânc o epigramă
Pe care ochii ultimi s-o citească

Și când la ei te-oprești pentru popas
Să-ți dea cu tifla și să-ți râdă-n nas.

Cactusul

Aspră mi-e pielea,
aspră mi-e firea,
și nimeni în jur nu-mi arată iubirea.
Cine vrea să m-atingă se umple de sânge,
îl înțep și îl doare,
se întoarce și plânge.
Sunt un cactus robust, ce trăiesc în pustiu,
mă usucă un soare-arzător,
dar sunt viu.
Animalele trec
cu băgare de seamă,
cine nu e atent lasă sânge drept vamă.
Alte plante în jur, de te uiți, nu prea sânt,
doar scaieții pribegi
în bătaie de vânt.
Dar odată pe an se întâmplă-o minune,
se deschide o floare din mine.
Se spune
că e cea mai frumoasă ,
că e fără cusur,
te-nfioară, privind-o, un intens roșu pur.
Dacă vrei să o ai și dorința te-mpinge,
dacă vrei să te-apropii, te rog,
nu m-atinge.

Dan SÎRBU

*Urmele pașilor mei sunt realitatea,
nu amintirea – amintirea sunt eu.*

- născut în Lugoj, jud. Timiș (3 martie 1975);
- absolvent al USAMVB Timișoara, Facultatea de Agricultură – 2000;
- debut literar în revista **Alfa** a Gr.Șc.Ind. "Electrotimiș", Timișoara – 1991;
- volum de debut – **Vânătorul de iluzii**, Râmnicu-Vâlcea, Editura OFFSETCOLOR, 2006;
- publicat (alături de alți poeți) în antologia **Freamăt de timp**, volumul colectiv **Freamăt peren**, Dr. Tr. Severin, Ed. 3D, 2007;
- publicat (alături de alți poeți) în antologia de poezie patriotică **Zalmoxes gratia, ab Romania condita**, Drobeta Turnu-Severin, Editura 3D, 2007.

*

Gânduri răzlețe

*... dă-mi mie somnul tău fluid, / iar tu oprește-te să te
împuținezi / când timpurile îți zâmbesc perfid; / trezește-te, să
nu te-nstrăinezi...!*

*... sunt prizonierul dintr-un măr de ceară / ce-așteaptă veșnic
fulgul de lumină / ce se-ncăpățânează să nu vină / în iarna ce
se pregătește să apară...*

Autocaracterizare

Zâmbesc adesea
lumii și-n zâmbetul șăgalnic
ascund dureri mocnite
în propriul avânt;
pândesc secunda-n care –
sfidând negrul genunii – sărut
ramuri umbrite de verdele
nostalgic
al primăverii albastre
ce-n vene-o simt curgând.

și dacă lumea toată șanjează
'n sidefiu,
mă voi ascunde-n zâmbet –
larg spectru să îi fiu...

Dimineața gândului

... gând sălbatic – abstractă nălucire –
parcurge-mă aproape de privire,
dă-mi dimineața să-i sorb tot începutul
și lasă-mă să-mi inventez trecutul
departe, în oglinzi...!

(din ciclul „Diminețile lumii”)

Trecutul la prezentul viitor

Ne sunt străbunii ascunși printre cărbuni,
Plângând cu chihlimbar nemărginirea
Din care, astăzi, doar ne tragem firea
Să devenim, la rându-ne, străbuni.

Și frunzele ne rătăcesc prin vânturi
Ce-și cheamă-n taină verdele din ramuri,
Iar foșnetul se zbate printre geamuri –
Surâs înconjurat de mii de gânduri.

Ne scapă răsăriturile printre gene
Înrourate, prematur sau nu,
Desprinse din ecoul unui... Nu
Sclipind târziu... sau poate prea devreme.

Oricum ne va izbi în lacrimi toamna
Și vom privi 'napoi spre primăveri,
Zâmbind ascuns trecutelor dureri
Cicatrizate-n veri ce-anunță iarna.

Și revolta-se-vor cărbunii din străbuni
C-am tulburat rășina-n chihlimbare,
Că n-am lăsat decât priviri amare
Acelora ce le vom fi străbuni.

Sentimente românești

Sunt un ecou al vechii români
Ce își plângea prin clipe-albastre dorul,
Iar sufletul își regăsea fiorul
Demnității peste mărginimi.

Sunt drept urmaș al lui Cotyso, bravul –
Și-am învățat ca dacii să respir,
Prin vene-mi curge Dunărea, în vadul
În care-mi plânge naiul lui Zamfir.

Și din Banat până-n Moldova sfântă,
La umbra falnicului Făgăraș,
Îmi plânge pleoapa dorul ce m-avântă
Acasă-n taragotul lui Fărcaș.

Când Dromihete m-a 'nvățat onoarea,
Iar Iancu mi-a șoptit ce-i libertatea,
Durerea mi-a spălat-o, toată, marea
Și de atunci iubesc românitatea.

Diminețile lumii

S-a născut cuvântul din lumină.
Lumina, mai apoi, a generat
Viața – iluzie cristalină –
Din praful căreia ne-am întrupat.

Ne-am zămislit istoria în timpuri
Rănite de războaie-n chip de hidră
Și ne-am călcat și umbra din nisipuri,
Rătăcitoare-n veșnica clepsidră.

Am inventat iubirea, suferința,
Speranța îngrădită 'ntr-o idee
Și-n dimineața lumii doar credința
Ne-nvăluie cu albe curcubee.

Ne vom întoarce-n praful răspândit
Ermetic în clepsidre din trecut
Și vom renaște-n cei ce ne-au iubit
Ca să putem s-o luăm de la-nceput.

Diminețile patriei

... patria mea –
m-ai născut în limba română
și mi-ai dat să gust din sarea tulnicului
ascuns în fiecare lacrimă,

mi-ai înrădăcinat simțirea
și m-ai învățat să respect stejarul
ce moare în picioare –
nu-ți pot da decât ce-am jurat:
sângele meu...!

Dimineața rătăcirii

... plâng pietre-n zbor tăcerile șoptite
și-n largi planări ascunse-n păsări gri
aștept să treacă toamne dezvelite –
eu să te chem, iar tu să uiți să-mi vii;

prin tâmpile îmi va ninge-atunci tăcerea,
praf de rostiri tardive-oi lăcrima
peste cuvânt, voi resimți durerea
ce s-ar așterne peste clipa mea...

mă voi ascunde printre nerostiri
ce-mi vor mușca aducerile-aminte,
îmi voi uita iubirea în priviri
precum eternitatea în morminte...

Delia STĂNILOIU

Născută la 15 mai 1948, în Moroieni, Jud. Dâmbovița.

Urmează cursurile școlii elementare în Moroieni. În 1958, mama se mută la București. În 1960 o urmează. Liceul îl face la București unde se stabilește definitiv. Din 1974 și până în 1992 lucrează la un institut de proiectări de unde pleacă din motive de sănătate. Se pensionează medical. Actualmente, este pensionară.

Carte de vizită

Sânt întuneric și abis
În mine, ziua nu mijește,
Nici o speranță și nici vis,
Nu face muguri, nu rodește.

Către-adevăr, către lumină,
Ridic privirea și tot sper,
Dar, când mă lepăd de minciună,
Nu este loc de adevăr.

Și iar m-aplec; și lunec iar
Prin întuneric și minciună,
Îmi caut liniștea-n furtună
Și jinduiesc, după un far.

Iubire imposibilă

Tu ești un rău prioritar
Eu, o ființă desuetă
Și-n vastul zilelor precar,
Pentru-o iubire facem chetă.

Ne cheltuim ultimul vis,
Pentru-o fărâmbă de speranță,
Ne pierdem sigur și precis
În neagra zilelor constanță.

Pe geana nopților nălucă,
Fă tu un semn, că mai ești
Și lasă inima s-aducă
Leac pentru ochi-mi goi și triști.

Mai dăruiește-mi un sărut,
În suflet, mai deschide-o poartă
Să pot s-o iau de la-nceput,
Să pot să plâng, râzând de soartă.

Destinul nostru-i indecis
Ce ni se-ntâmplă-i peste fire,
Însă, ce suntem, știm precis:
Bolnavi, din lipsă de iubire.

Vers rebel...

Am făcut cu mine-un troc:
Când e vremea de soroc,
Să dau dorurile toate,
Pe-un veac de singurătate.

Să renunț la tinerețe,
Pentru-ntreaga bătrânețe,
Să nu mă înalț când zbor,
Chiar de-am suflet de condor,

Să plec și să vin când vreau,
În mine, să nu mai stau,
Să umblu hai-hui prin stele
Și prin gândurile mele.

Din solstițiu-n echinocții,
Să dau cu tifla-n toți doctii
Și pân' la revelion,
Să fiu ca Francois Villon.

Să beau apa-nțelepciunii
Din cupa amărăciunii,
Și de-o fi să mor de tot,
Să mă doară drept în cot.

Cadență

Mă dor toate lucrurile acestea,
Care nu cuvântă.
Tăcerea lor,
Mă înspăimântă.
Și clipele grele,
Mă umilesc,
Lovind în tâmpilele mele.
Ploaia,
Ce udă-n cadență asfaltul,
Îmi picură-n suflet,
Din tot înaltul,
Otrava clipelor goale și reci.
Mi-e dor de cea care-am fost
Și-mi fac din trecut adăpost.
Din toate cele,
Risipite,
Nefăcute și
Nerostite.
Exist!
Tăceri și umbre,
Lumină filtrată-n
Nuanțe sumbre.
Și gânduri ce vin,
De nicăieri.
Netulburate, tăceri
Și dureri.
Unde ești soare, prietene,
De dragul tău,

Mi-aș trage copilăria
Mai spre tâmplă,
Să nu mă mai doară
Tot ce se-ntâmplă
Și să privesc cu
Mirare și vis,
Hieraticul dor,
Ce-mi zace
Acuma ucis.

E atâta plictiseală...

E-atâta plictiseală-n univers,
În ploi și ceață se îneacă spleen-ul,
Azi noapte, am lătrat ultimul vers
Și-am decantat și distilat veninul.

Nu mai găsești "frumos" sau "ideal"
Tot mapamondul e-necat în ceață,
De-atâtea zile, n-am văzut la față,
Lumină sau, vre-un astru sideral.

Nu-s cai înaripați, nu mai sunt zmei,
Ileana Cosânzeana-i o poveste
Și stau la pândă, și aștept cât trei
Și de la tine, încă, nici o veste.

E-atâta plictiseală pe bătrâna Terra,
Să schiaun, să latru și tot e puțin
Și-mi schilodesc tot înspre tin-artera,
În care circulă, nu sânge, ci venin.

Vers pentru dragoste și moarte

Și va veni cu timpul, sau poate, mai aproape,
Cu visuri, deziluzii, sau, cu păreri de rău,
Din tot ce-am fost odată, din tot ce-am dat pe ape,
Și-n toată ceața vremii, e clar, doar chipul tău.

Începutul, va rămâne, cuminte, lângă ușă,
Și-n amintirea vie ca și surâsul tău,
Ți-oi scoate poate, iarăși, cuvinte din cenușă
Și-oi arunca pe-o clipă, cu-n gest, păreri de rău.

Iar tu, ca zorii zilei, de darnic și de-aproape,
Ridică-mă de-a pururi din timpul nemilos,
Să nu mă-nghită vremea cu-nșelătoare ape,
Și când va fi să vie, să știu muri frumos.

Delia VALAHE

Născută în 1986 la București, descoperă de mică magia poveștilor. Începe să scrie povești și poezii de la zece ani și în timpul liceului le publică online.

Absolventă a Facultății de Litere, păstrează poezia ca refugiu și pasiune, alături de teatru.

Urmează două masterate, unul pe imagine și unul pe studii culturale britanice și în paralel studiază diferite limbi străine și scenaristica.

Pătrate pe suflet

Descopăr prăpăstii de suflet încâlcit
în fire de iarbă

Prin păr mă plimb în salturi de pe linii de destin

Și urmăresc colțul gurii de adevăr

Printre degete pătrate și desculțe de amprente

Atârinate în vârf de geană încolțită

Pe curând!

Ai spus când țineai o mână în mâna ta

Ca o petală rece de mirare

Că timpul trece ca un gust.

Sunt în formă.

De venă și curg

Te descurci?

Atunci aluneci și îmi crești pe gât ca un copac
Și părul te deschide ramură cu ramură
Flori de cireș deja cad
Îmi stai pe limbă și nu am știut niciodată
 să scuip sau să fluier
Dar când trebuie înveți
Și te faci mic colorat mare și negru translucid
 ca o hârtie nescrisă nespus
Știi? Nu mai mișcă deși respiră cuvânt
Nu vrea să devină un gând
De unde crezi că vii
Tu nu știi că toamna îți iei zborul
 printre aripi de gri
Și apoi te prelingi din ochi limpezi
Crestezi cărări pe fețe uscate
Și în urme de apă crești răsuflări
Spui cald și plin și rotund ca o picătură
Și te spargi în curcubeie mărunte de priviri.
În noapte adulmecă un ultim pas
 descălțat de suflet
Am prins din săritură curaj
Să adorm în praf de vis de faină
Tu pleci și pe perne miros de negru făcut sul
Și aruncat în inimă ca un buchet
 de respirații alerte
Să vii și să vezi
Că numai totul e la fel și nici totul nu mai e nimic
Un mic susur de regret
Decât că aștepți să cazi în gol
Gol de tinele de ieri ca o impresie.

Șotron pe destin

Când ai pășit atunci
Am crezut că o să numărăm împreună picăturile de ploaie,
Firele de iarbă
Sau că o să ne transformăm în doi pitici bărboși
Sau într-o variantă minimală a sufletelor noastre.
Ca o să multiplicăm în noi copilării și copilărisme
Care nu se tratează
Și că o să ne trântim într-o palmă moale.
Eu trebuia să stau pe linia inimii
Și tu pe linia destinului
Și să trasăm linii infinite între noi
Ca doi păienjeni
Și să jucăm șotronul ca să ne găsim
Ca doi purici tâmpiți care nu-și găsesc locul deloc singuri.
Am zis că o să te țin de mână
Dar tu de fapt erai făcut din gelatină
Și treceam prin tine
Ca printr-o glugă de cauciuc
Și rămâneam acolo zile, luni, ani neîntrerupți
Decât de vibrațiile vocilor tale.
Vorbeai acolo în noi mai grav, mai dulce,
Câteodată îți simțeam zâmbetul în stomacul nostru
Și mă gâdilam groaznic.
Într-o zi ai strănutat puternic
Și m-ai aruncat din tine goală și translucidă cum eram
Și am început să mă pipăi și să mă mănânc
dinspre înăuntru în afară
Până au rămas din mine
Decât o pereche de buze cu dinți,
Printr-o iarbă, undeva într-un verde
infinit...

Semne în întrebări

Azi noapte m-am despăturit în mii de culori
Și ți-am desenat o scară de adevăruri.
Corpul meu fila ca o lampă în prag de furtună
Și transparența mea
Mima un semn de întrebare.
Un cerc de roci magnetice îmi survola sufletul
Și se ciocneau între ele
Într-un scrâșnet de dinți.
Atunci am văzut că luna nu mai e lună,
Că stelele sunt prea mari ca să-mi încapă în palmă
Și că eu este un eu în formă de zâmbet.
Atunci am strâns perna mai tare
 între suflet și brațe.
Amprente în sinapse
Te desenez cu vârf de cuțit
În contur de buze
Și netezesc marginile dure
Cu un cuvânt.
Te descriu că pe un zâmbet întors
 cu colțurile spre inimă
Și mă întind peste tine bolovan cu bolovan
Dar mă despică firele de iarbă.
Ridic o sprânceană și ți-o așez în palmă,
Îmi predau gesturile acide în snop.
Și încerc să mă refac bob cu bob din iarba uscată.
Mă atârâ de o vorbă,
Mă clatin de o frunză.
O palmă de praf aruncată în urmă.
Las urme în nisip și privesc înapoi

Cum nimic nu rămâne
Deși apa mă macină
Și ploaia crestează în mine cărări de urmat.
Mă transform într-o hartă de drumuri uitate
Pentru călătorii pierduți în alte timpuri
Care în trecerea lor
Au lăsat amprente în celulele mele albe.

Clepsidre întoarse

Ce s-a întâmplat cu cititul în palmă
Printre rânduri incolor de piele
Desenată-n cărări de pași cu miros de pământ,
Cu iz de trecut,
Cu tălpi goale într-un nisip care doare
Și doar cade
În golul din tine
Și agită steagul acela atât de alb
Că nu mai aud versurile
Și chitara cânta totul strâmb
Deși cu mintea din măsea

Înțeleg totul mai clar
Și stau să mă scurg
ca-ntr-un glob de sticlă indecis,
Ca-ntr-o clepsidră în poziția infinită.

Supradoză de praf

Tot ce spui sună a chitară rece.
Mintea a devenit electrică aseară.
Când pielea mea s-a întâlnit cu apa
Ne-am anulat reciproc.
Am pierdut niște răspunsuri într-o carte
Și ce știam zace ud pe pernă.
Am impresia
Că am făcut o supradoză
De praf de București.
Și fiecare frunză îmi arată că există alternative.
Calc uscat și pașii tăi
Mi se lipesc de călcâi încât am impresia
Că umbra ta se lipește de mine.
O sinapsă a cedat
Și m-am întors în ieri.
Azi e un viitor îndepărtat

Care mă face să întorc și celălalt obraz.
Vreau să văd orașul gol.
De blocuri.
Aseară am adormit cu fruntea în pix
Și tot ce văd acum e mină verde.
Când am ieșit din casă mi-am dat seama
Că mi-am uitat visele în altă haină.
Nu doare.
Simt furnicături în degete
Și nu mai simt nimic din ce ating.
Mă joc.

Cărări de vorbe

Cu gânduri dublate de tășuri cu sfori
înșurubate de prea multe ori,
ne dezlipim de piele
și cu oasele noastre desenăm o casă
cu fum și trăiri închise într-un plus.
Alerg cu degetul pe măști de oglindă
și în dâra rămasă citită prin abur
din gură de sticlă
citesc spirale de timp
și cărări de vorbe
pe care sărind în joc de șotron
le adulmec
și le ascund de unde au țâșnit.
Țin în pumn un fel de suflet suflat
din vârf de țigară
și încerc să nu strecur nimic din el.
Te uiți înapoi și vezi
că de fapt tot trecutul
e doar o strângere de mână,
un scrâșnet din dinți
și un pas înainte
prin fum
prin abur
de lumină.

Cum creștea iubirea în copaci

Cândva vorbeam
despre cum gândesc ciupercile,
despre cum șoptesc albinele
și cum crește iubirea
în copaci.
Odată ascultam tropăit de fluturi
și unde de degete prin vânt.
Undeva am dezgropat
cutii cu franjuri de vise,
am compus cuvinte

din linii și puncte,
am furat vorbe de pe buze.
Am dezbrăcat de pe o mână
și de pe cealaltă
trecut din prezent.
Unde? Cum? Acum.
Acum am uitat norii de apă
și vârtejul de lut.
Cireșe zac în triumphi
sub un tac de biliard.
Nu am gonit
Nu am căzut.
Cândva uitam o parte din mine în copaci,
respiram pe frunze
și zburam prin firele de iarbă.

Doru Emanuel ICONAR

Data nașterii: 2 iunie 1994

Elev

Activitatea literară:

2003 - Mențiune pentru poezie, concursul „Micii creatori”, Cluj-Napoca;

2004 – Premiul pentru cea mai frumoasă poveste, „Papucul doamnei” – concursul „Micii creatori” Cluj-Napoca;

2006 – Premiul juriului la Concursul internațional de Creație Literară – Sicoval, FRANȚA, pentru nuvela „Eveniment cu repercusiuni cosmice”;

2006 – Mențiune, Concursul național de Creație Literară, „Dimitrie Bolintineanu”

2006 – Premiul III la concursul “Vis de iarnă” organizat de Asociația Culturală “Florema Design”, prin revista “VISUL”;

2007 - Mențiune la Concursul național de Creație Literară „Ion Creangă” Iași;

2007 - Premiul juriului la Concursul internațional de Creație Literară – Sicoval, FRANȚA, pentru nuvela „Misterul diamantelor”;

2007 – Mențiune, Concursul Național de Creație literară „Dumitru Mitrana”, ediția a III-a;

2007 - Premiul I Concursul Național de Creație literară „Vasile Voiculescu”, ediția a XVIII-a.

2007 – Mențiune, Concursul Național de proză scurtă „Radu Rosetti”

2007 – Mențiune, Concursul Național de Creație literară „POEZIA TINEREȚII”, ediția a VI-a, Iași.

2007 - Premiul II la Concursul Național de proză "Liviu Rebreanu", Bistrița

2008 – Mențiune, poezie - Concursul Național de Creație Literară, "Petre Ghelmez", ediția a VI-a, Giurgiu

2008 - Premiul I, poezie - Concursul Național de Creație Literară „Iulia Hașdeu”, ediția a X-a, Chișinău – 2008;

2008 – Mențiune, proză - Concursul Național de Creație Literară „Iulia Hașdeu”, ediția a X-a, Chișinău – 2008

2008 – Mențiune, poezie - Concursul Național de Creație Literară „Ana Il” Brașov, 2008.

2008 - Premiul II, Concursul Național de proză "Liviu Rebreanu", Bistrița

2009 - Premiul II – secțiunea reportaj literar - Concursul de creație literară „Eusebiu Camilar – Magda Isanos”, ediția a XIV-a, Suceava

Cărți, antologii:

"Ana Basis" - antologie de poezie, Arania, Brașov, 2008.

"Aripi pe cerul poeziei" - proză și poezie, Giurgiu, 2008

"Poveștile de la Bojdeucă" - proză, Iași, 2008

"Gesturi firești" - proză, Iași, 2007

"Mugur", antologie - Cluj-Napoca, 2006

"Mici povești pentru pitici" – Cluj-Napoca, 2006

"Povești, povestiri, poezii" - Cluj-Napoca, 2005

"Plictiseală și propuneri" - Cluj-Napoca, 2004

Apariții în: revistele literare: „Singur”, „Oglinda literară”, „Visul”, „Agero”, „Clipa”, Chișinău, „Universul copiilor”, „Muguri”, presa locală și străinătate, mai ales în Franța și Canada.

Interviuri la radio și televiziune.

Păpuși

colțul acesta mă inventează pe mine liniile tale
născocesc alt cotlon uneori
toate bazele sunt rezervate ne învârtim
unul în jurul celuilalt într-un dans subtil
în care nu se regăsesc cuvinte să ne însoțească
menuetul printr-un întuneric ce ironizează
urmele cârpim aceleași întâmplări de când lumea
dăruieți cu priceperea de a cuprinde magicul
împletim chingi peste ochi speranța o aruncăm
peste umăr încercând să controlăm fiecare
cădere mai jos adânc singurele sunete
bufnetul vântului șoptind nisipului prelins din piatră

din când în când ne ștergem fruntea cu o mânecă
și sperăm că totul va merge bine

Dintre zile

sunt geamăn
înger modern
neatins de prezent
peșesc cuvinte
între ieri și acum
răscolindu-mă

Noaptele mele

am visat o lună
cu fețe schimbătoare
se rotea nebună
pe hotarul primordial al timpului
tineri se bâlbâiau
amenințând echilibrul
bătrâni neputincioși
îngenuncheau la marginea drumului

tunetul a încreștit fața nopții
ecoul lovitură întârziată
a căzut peste zâmbetul lumii
golit de sânge

Ascultând Gary Moore

ating absent coala
deja nemulțumit
o chitară zbârâie proteste
gheare zgârie șira spinării
înăuntru departe
magnolia de fier așteaptă încordată
nu înflorește încă la suprafață
partea cea mai rea

e că nu știu nimic despre asta
mi-ai spus doar că timpul crapă toate iubirile

April e aici

april e aici
răzbate din frunzișuri
cântecul mierlei

în pantoful vechi
o pânză de păianjen
plină de rouă

Dragonul pe cer

Dragonul pe cer
printre spicele de grâu
aleargă copii

soare la apus
pârâu printre mesteceni
nici un peștișor

Zori

vise și roze
dezgolate-n grădină
diminețile
când ceața deșiră
urzeala pudrată
de joaca luminii
prin noapte

Noapte albă

trăiri intense
noaptea îți dăruiește
vise mănunchiuri

așteptându-te
îmi ține de urât
un mail

Octombrie-n prag

după-amiază -
miresme pipărate
de crizanteme

octombrie-n prag
aromește pe ramuri
galbene fețe

Armenescu- Ciuhrii Elena

Pseudonim: Elena

ARMENESCU

Data și locul nașterii: **22 mai 1948,**
Tătăraști de Sus, Județul Teleorman

În 1972 termină studiile universitare
la Institutul de Medicină din
Timișoara.

1978 -1981 –în urma examenului de
secundariat (rezidentiat) urmează
învățământul postuniversitar la

Spitalul Clinic Fundeni-București.

Se specializează în pediatrie – cardiologie.

Frecventează medii literare în București.

În 1994 înființează Fundația MIRABILIS pentru
Medicina Alternativă-Complementară.

Activează în mai multe organizații nonguvernamentale, culturale, cu care stabilește legături de parteneriat (Asociația Culturală Iulia Hașdeu, Academia Dacoromână) și UNFR.(Uniunea Națională a Femeilor din România).

Lector la Universitatea Populară "I.Dalles" susținând cursul de Terapii complementare.

2000 - Participă la New York-ONU, ca delegat din partea UNFR la cea de a II-a Conferință Internațională a Țărilor în curs de dezvoltare.

2001 – Participă la Bruxelles , la cea de a III-a Conferință Internațională.

Fundația MIRABILIS devine membră a cluburilor UNESCO.

În calitate de Președintă a Fundației MIRABILIS, în colaborare cu Academia Dacoromână (ONG-uri), a inițiat și

organizat Simpozionul Național de Terapii Alternative și Complementare ajuns la a XIV-a ediție

Funcții și responsabilități pe plan social:

- membră fondatoare a Fundației MIRABILIS pentru Medicină Alternativă Transdisciplinară.(ONG) și Președinta acesteia.

- secretar a UNFR, cu statut consultativ ONU, participant la manifestări internaționale: Conferințele de la New York 2000 și Bruxelles 2001 cu lucrarea (în limba franceză) "Femeile în zilele noastre în România".

- vicepreședintă a Academiei Dacoromâne (participant cu lucrări la Congresele de dacologie).

- membră a Asociației Medicilor Scriitori și Publiciști din România

Titluri onorifice:

A fost distinsă cu Diploma și Crucea în grad de Ofițer – pentru servicii aduse cauzei progresului, acordată de Regatul Belgiei , Bruxelles 2006.

Activitatea literară (debut, editura, publicație, titlul operei sau antologiei, anul apariției etc.)

Înainte de 1989, participă și obține două premii la concursul literar "Tudor Arghezi" (respectiv în anii 1987, 1989) În 1989 debutează în revista *Luceafărul din (luna august)* cu poemul „Confluente”.

1995 – apare volumul "Ferestrele somnului" editura Info-Team

1996 – apare volumul "Regatul ascuns" ed Albatros, prezentat de Emil Manu și Vasile Andru. Colaborează la revistele: Luceafărul, Poesis, Contrapunct, Convorbiri literate, Viața românească și acordă interviuri la radio, pe teme literare și medicale.

1998 – apare volumul “Exodul uitării” ed. Semne (prezentat de Pan Vizirescu).

Este primită în Uniunea Scriitorilor din România.

Continuă să colaboreze la reviste, radio, Tv pe teme literare si medicale.

2000 apare volumul “Dictatura iubirii” ed Mirabilis prezentat de Dan Stanca.

2002 Apare volumul “Strigăt spre lumină” ed Mirabilis.

2005 Apare volumul “Memoria statuiilor” ed Tempus, prezentat de Prof univ Ion Rotaru.

2006 Apare poemul “Iubirea Împărătească” ediție bilingvă (romana-engleză) cu o prefață de Dan Bodea și postfață de T Stanculescu-Editura Mirabilis

-Participă la concursul de poezie “Una favola per la pace” de la Lugo, Italia organizat sub egida universității din Bologna și primește un atestat de merit.

În perioada 2005-2009, multe poeme ori eseuri expediate de autoare sau preluate din pagina personală de web au apărut pe diferite site-uri : www.romanianvoice.com, www.poezie.ro , www.agonia.ro

În 2009 se constituie colectivul de redacție - din care face parte în funcția de redactor șef adjunct - al revistei online **Cetatea lui Bucur editată sub egida** Ligii Scriitorilor din România –filiala București.

Cărțile publicate: volume de poezie:

Ferestrele somnului - editura Info Team, 1995/ / **Regatul ascuns** - editura. Albatros, 1996; **Exodul uitării** - ed Semne 1998/ **Dictatura iubirii** - ed Mirabilis, 2000/ **Stigăt spre lumină** - ed Mirabilis, 2002 / **Memoria statuiilor** - ed Tempus, 2005/ **Iubirea împărătească** - ed Mirabilis, 2007 .

În pregătire:

-Joc tainic // -Miresme albe (hai –ku)

-De mână cu Orfeu // -Gânduri de utrenie (proza

www.universul-cartilor.com).

Colaborări în presa literară:

- la revistele: Luceafărul, Poesis, Contrapunct, Viața Românească,

Lucrări în colaborare (coautori, titlu, ediție, loc, editura, an etc.):

Publicațiile ARP Biblioteca on-line:

Mărturisirea de credință literară vol. 2 .***Cuvinte pentru urmași. Modele și exemple vol 2.*** Antologia ***Noul Orfeu***

Referințe critice în periodice sau în volume (monografii, istorii, literare, dicționare, autorul sau coordonatorul acestor lucrări, titlu, paginația, data apariției etc.)

În volume:

- ***Dicționarul Medicilor Scriitori și Publiciști*** , apărut în anul 2001, ed. ***Viața medicală***, reeditat și în 2003.

- Ion Rotaru :”***O istorie a literaturii române de la origini până în prezent***”, ed. Tempus 2006 (referiri la autoare la pag 959-960).

- Enciclopedia personalităților din România ediția a II-a 2007, pag 82

- In volumul ***Sinergetica*** semnat de prof univ A Mărută, pag.156

În periodice:

- Caietele revistei Viața medicală: ***Ecce medicus*** / 1995 editura Viața medicală românească “Ferestrele somnului” semnat A.I. Trifan.

- Revista *Luceafărul* /1996 : *Poetul ascuns* referitor la vol
”Regatul ascuns”semnat de Dan Stanca, Regatul ascuns-
semnat Emil Manu.

- Cuvântul libertății (Craiova) 5 iulie 1998 *Regatul
ascuns* semnat Gh. Boaghe.

- Viața medicală - arhiva 2000 - *Cartea confrăților “
Dictatura iubirii”* semnat Sebastian Nicolau

- Lumini din adâncuri -supliment cultural Economistul-
martie 2003- *Dictatura iubirii* semnat Paul Silvestru

*

Rostește-mă

Înveșmântată ca o vestală
Învăluită în speranță
Sunt tot acolo, unde m-ai lăsat
Aștept ca o statuie
Să-ți văd pasul încolțit lângă trepte.

Fulgerele vremii, ninsorile mele dragi
Te aduc nălucă sub aceeași copaci

Aerul se tulbură, clipa lovită
Aduce zvon de îmbrățișare. Aș zbura...
- strigă-mă! Ți-am spus; și a răsărit
curcubeul lângă suflarea amiezii
Tăcerea devenise o dungă subțire
printre armonii jefuite de cântec.

Când ești departe
Rostește-mă încet, tandru

cu numele meu întreg de zidire
Cheamă-mă să te aud!
și ai să vezi cum o petală
Îți va mângâia umărul.
Deasupra
Sufletul meu ca un vis plutitor te atinge,
Când amurgul ți-aleargă rătăcirile
Ducându-te lângă privighetori.

Departe, în jurul pământului, între neliniști
Rostește-mă cu inima uneori!

(din volumul *Ferestrele somnului*)

înzeire

-De ce atâta suferință?
Am urlat
-Din dragoste! a rostit el

O, Doamne, știe cineva pe pământ
Ce ai vrut Tu să însemne dragoste?
Știe cineva? Știe cineva?
Răspundeți-mi!
... să fie ca o boare
care coboară mai întâi în gând,
apoi...
se apropie în cercuri
concentrice

din ce în ce mai aproape,
până fulgerător,
te mușcă aprig cum mușcă
șarpele, vipera
te împresoară ca hidra,

cu multiple brațe,
îți pătrunde în trup, pe nesimțite,
dulce otravă!

tu nu mai ești tu,
ești orgă, flaut, harfă, ce
abia atinse, stau aproape
de gura înfometată
de cântec, de vorba șoptită,
de răsuflarea

care ninge flori de măr.

dangăte în clopote
de aur
înzeiesc ochiul,
fluvii ascunse primesc
freamățul plopilor
slobozind unda înstelată care
în biserica trupului
devine dans argonautic.

De ce atâta suferință Totuși...?!

(din volumul *Regatul ascuns*)

Comunicare secretă

Fără să ne știm,
Plănuiam și înfăptuiam paralel
Întrevederi secrete,
cu arborii, cu nălucirile păsărilor,
fiecare după felul și alcătuirea lor,
pe anotimpuri!

Fără să ne știm,
Plănuiam întâlniri secrete
Cu aștrii ce coborau
Peste cetatea eliberată de idoli.

Fără să ne știm,
Iubeam deopotrivă fulgerul,
Trăznetul, ramuri înflorite-n
torențiala lumină
ce curgea peste noi
ce se revărsa în noi,
despre care martorii nu spun nimic,

mulți rămânând, smeriți
ca în parabola orbului.

(din volumul *Regatul ascuns*)

Cartea Sfântă

Mi-e cerul o învolburare
Și orizontul-plâns trezit
- nu adormiți!
- nu adormiți!

Am fost furată de o Carte
Și împrăștiată m-am simțit
Lipsită
De piatra care ținea temelia
Zidirii mele în poem
cea care mă arăt lumii,
cu însetările,
cu flămânzările,
cu trupul gol,
cu pieptul deschis
ca la operația pe cord

Eu asemeni vouă sunt,
să vă puteți vedea,
ca într-o oglindă
interioarele inimii
în înflorirea lor ascunsă
în gând
eu asemeni vouă sunt...
să vă știți cum sunteți
cum nu sunteți.

Lipsită de Cartea Sfântă
împuținată m-am simțit

Mi-era cerul o învolburare
și orizontul
plâns trezit.
- Nu adormiți!
citiți din Cartea Sfântă

(din volumul Regatul ascuns)

Memoria statuiilor

Trebuie doar să urci până la ultimul popas
Să-ți rotești privirile, spre locul în urmă rămas

Apoi, de jur împrejur, să vezi hotarele
Acestui freamăt
Cu munții lui-monumente megalitice
Cu râurile lui-repere ale măreției
Cu câmpiile lui-început de legende
Cu zeul lor, stăpânul peste zei
Acest imperiu al dulcelui împletit cu amarul
Aurul aur și aurul cenușiu care taie
Bezna necunoașterii
Săpând lumină în mijlocul întunericului

Cu eroii înveșmântați în zale de sânge
Străjuindu-ne memoria statuiilor!

Trebuie să urci până dincolo de ultimul popas
Să lași să curgă-n tine zărilor, cu fiecare pas
Ca să simți toate acestea și multe nenumite
Păstrate din moși strămoși, încă vii, trăite
Nu-ți trebuie mai nimic, doar să te fi născut
Și să rămâi diamant la temelia acestui ținut!

(din volumul Memoria statuiilor)

Iisus nu poate fi furat

Privegheați ! ne îndeamnă cu duioșie
Și fermitate sfântul apostol Pavel
Invocând învățătura rostită altădată de Iisus

Privegheați!, ne spun și alții acum
Că vin hoții de icoane
Într-o noapte, pe furiș...

Sărmani neghiobi, vor
să fure chipul Domnului
ei nu știu oare
că Iisus nu stă în icoane
și nu poate fi furat?

Unde El intră poftit, se povestește
Ca în basm, rămâne și sălășuiește!

Nimeni nu-L poate lua!
Nu vă mai osteniți
Nu vă mai cățărați

Pe o improvizată scară
Nu-L puteți birui
El rămâne cu noi, în noi
Și în afară.

Privegheați! Privegheați!
Să nu vi se fure sufletul!

(din volumul *Strigăt spre lumină*)

Psalm

Erai cu mine Doamne, când nici nu Te știam
Te-ai depărtat apoi când am aflat de tine
Acum, în miezul meu din nou vreau să Te am
Să mă vindeci de-nsingurare, să știu cum e bine.

Am gustat din multe rele, azi recunosc
Acum muncesc din greu, mă rog și sânger
Dar rostul meu adevărat în lume nu-l cunosc
Trimite-mi doamne să mă salveze un înger!

Să bată el surâzător, senin, din raza depărtării
Cu aripa lui alb-argintie, lung, pătruns
De dragul meu, să știu că nu m-ai dat uitării
Trimite-mi Doamne un mesaj și mi-e de ajuns!

Aici am semnul Tău de aromă și dulceață
Și de la crini și de la păsări adun învățăminte
Dar n-am în mine cântece și zbor, e doar o ceață
Binecuvântă-mă! că altfel mor, o Doamne Sfinte!

(din volumul *Strigăt spre lumină*)

Prin taste spre sticlă

Elena PĂDURARU

M-am născut la 18 aprilie 1949, în Adjud, Vrancea. În perioada activă am fost profesor de matematică la o școală cu clasele V-VIII din Adjud.

Trecând la pensie în 2007, m-am dedicat scrisului, încercând proză scurtă și poezie.

Particip cu 20 de poezii în cadrul vol. colectiv de poezii „Iarna” sub coordonarea Asociației Universul Prieteniei, din Iași, lansarea având loc pe 12 decembrie 2009. În martie îmi apare primul volum de poezii „ Prin fire de dor”, tot la Iași.

Prin taste spre sticlă

Curg în șuvoi
sau, zboară în roi
prin taste spre sticlă,
curcubeu în arcuiri
din vagi amintiri
sau, nebănuite
închipuiri.

Bob
cu bob,
gândurile mele
cu drag le aștern,
speranțe s-aducă
în tristețea
năucă.

Amintiri în parfum de liliac

Cândva, liliacul de pe alea tăcută
completa naturii un frumos tablou,
ș-acum, culoarea lui trezește bătrâne amintiri,
în ochii minții, crescute în unduiri de gânduri.

Sunt clipe din tolba sorții noastre,
cu parfum de liliac ce s-aduna în noi...

Dar, clepsidra timpurilor a strecurat perfidă
pe unul din noi, scuturându-l din a sa egidă.

Când liliacul înmugurește-n mai, cândva
din scena lumii va dispărea și cel de-al doilea drum.

Doar amintiri cu amândoi rămân difuz ecou,
când liliacul, va dărui lumii parfumul său.

Pe același drum...

Pe drum de timp întristat,
se târăște greoi, o umbră
c-o traistă-n spinare
plină de griji și nevoi.
Din când, în când,
ridică privirea-i mioapă,
și cercetează zarea.
Dă din cap,

ca și cum ar vedea
prin ceața gri,
ceea ce voiește
să-i fie zorile de zi.
Oftează în sine,
și-și soarbe oftatul,
apoi privește în jur,

poate mai vede
vreun dram de speranță...

Pe același drum, de timp întristat,
greoi, se târăște o toamnă...

Perpetua căutare

Lipită de aripi-gând
în zboruri de condor,
mă adâncesc în cerul meu,
căutând cu speranță în zare
puncte de orientare.

Am trecut cu ochi temători
prin nourii vieții,
încercând să răspund
ecoului din mine,
care vine
parcă îl simt, vocea-i aud,
deși, ceață e de gânduri scunde.

Și totuși, planez
prin ceața din mine,
căutându-l pe Sine,
poate într-o zi
îl voi găsi sau,
mă va găsi.

Chemarea unor rândunici

Puiandrii jucăuși de rândunele
cuibărite la colțuri de ferestre,
zburătăcesc în zori de ziuă,
chemându-mă din nou spre viață.

Urechile-mi primesc cerești semnale
prin ciripit vioi de rândunici,
iar eu, mă-ndrept spre clipele astrale
prin unduirile sublimului cirip-cirip.

Deschid fereastra vieții,
aspir esența ei,
iar soarele-mi zâmbește
și razele-i sublime cuprind esența mea.

În noaptea mea

În noaptea mea a răsărit o stea,
care se vrea,
luminătoare pe cărarea mea.

În lumina ei pulsează o rază,
care se vrea,
în iubire o eternă oază.

Mă adâncesc în luminarea sa,
și-n taină vreau,
iubirea mea să-i fie asemenea

În noaptea mea iubesc o mică stea,
ce o doresc,
în inimă-mi neconținut să stea.

Eleonora STAMATE

Născută la 1 martie 1953, Craiova,
județul Dolj

Stare civilă : căsătorită (are 4 copii)

Studii: Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, 1968-1972
Facultatea de Filologie și Istorie, Universitatea din Craiova

Debut:

În perioada liceeană :

1970 - debut la revista „ Bilete de ucenici”

1971 - redactor - șef la revista „ Bilete de ucenici”

În perioada studenției: Colaborări la revista „ Ramuri ”, Craiova
A publicat în: „Observator T”, „Glasul Tecuciului”, „Semnal”,
„Porto -Franco”, „Dominus”, „Antares”, „Școala Gălățeană”,
„Academia Bârlădeană”, „Anunțul tecucean”, „Kairos”,
„Dunărea de Jos”, „Revista nouă”- Câmpina, „Viața liberă”,
„Ateneu”.

Din anul 1978 este profesor de limba română și limba franceză
la Școala „Dimitrie A. Sturdza” din Tecuci.

Volume publicate:

- Simfonie crepusculară (versuri), Editura Geneze, Galați,
2001

- Castelul îngerilor (versuri), Editura Sfera, Bârlad, 2004

Prezentă în antologiile :

- Prinos - cuvânt înainte de Mihai Blejeru, Editura Teodora, Tecuci, 2003
- Piramida sufletului - Editura Arhip Art, Sibiu, 2006 cu prefață de George Arhip.

În pregătire :

- „Viața la imperfect” - volum de versuri bilingv : română- engleză
- „Plachetă de versuri în limba franceză”
- „Actualitatea istorică a prozei lui Ion Ghica” - critică literară

Traduce din limba franceză :

- **Portretul Papei Ioan Paul al II- lea** a lui Andrei Frossard
- **Călătoriile mele** de C. Chaplin
- **Profesia : vameș** de Jocelyne Dorian

Publică cronici literare în „ Kairos”, în „ Academia Bârlădeană”, „ Tecuciul cultural ”.

Animator cultural :

- înființează și conduce Cenaclul literar -artistic „Nichita Stănescu 2000” cu care susține spectacole atât în Tecuci, în județ și la televiziune (Antena 1) în 13 iunie 2001 și la TV Galați în 2005;
- înființează și conduce trupa de teatru „Satiricon” cu care inaugurează „Anul Caragiale”;
- extinde repertoriul trupei pe două secțiuni : în limba română și în limba franceză; susține
- peste 30 de spectacole, luând zeci de premii pentru regie, scenariu, compoziție „Ex eqvo ”;
- la 1 iunie 2002 anunță public inițierea „Galei teatrului tecucean”.
- membru în colectivul director al Casei de Cultură Tecuci.

- împreună cu dr. Teodorescu Constantin și în calitate de redactor - șef, lansează în aprilie 2006 „Tecuciul cultural” - revistă lunară de cultură, care a ajuns la nr. 8;
- membră fondatoare a Asociației „Ion Petrovici” din Tecuci;
- membră fondatoare a Clubului de literatură universală „CD. Zeletin”, traducând din limba Franceză;
- înființează revista Cenaclului „Nichita Stănescu - 2000 ”: „Trimbulinzii tecuceni-2003 ” a Școlii „Dimitrie A. Sturdza” Tecuci și revista „Le Francophile c'est moi” a cercului de limbă franceză „L'Albatros”
- 2002 - 2003 Lider al Centrului Local Tecuci al Organizației Naționale „Cercetașii României”.

Premii:

- Premiul pentru poezie - la Festivalul Național de Poezie „Grigore Hagiu” ediția a XII - a, 27 - 28 septembrie 2003;
- Premiul „Ștefan Petică” - pentru volumul „Castelul îngerilor”, la centenarul morții lui Ștefan Petică, 2004;
- Premiul de excelență din partea Consiliului Local Tecuci, 2002;
- Premiul pentru activitatea culturală în parteneriat cu Biblioteca municipală „Ștefan Petică” Tecuci - 19 octombrie 2006;
- Locul II pe țară cu teatrul de păpuși „Hansei și Grettel” de frații Grimm.

Lansări:

- 19 octombrie 2001, lansează volumul „Simfonie crepusculară” în cadrul Festivalului național de poezie „Costache Conachi” Tecuci. Prezentarea este făcută de Vasilian Doboș - Iași și de Eugen Radu Lazăr - Bârlad;
- pe 20 mai 2004 lansează la Tecuci „Castelul îngerilor”, prezentare făcută de Eugen Radu Lazăr - Bârlad și Radu Vladimir - Tecuci;
- pe 13 iunie 2004 lansează același volum la Centrul Militar

Bârlad, prezentarea fiind făcută Horia Zilieru - Iași și de Eugen Radu Lazăr - Bârlad.

Aprilie 2007 împreună cu Doctorul Petru Blaj înființează Editura Eleonora.

- „Tecuciul Cultural” își schimbă numele în „Tecuciul literar-artistic” al cărei redactor-șef este în prezent, revista având ca director executiv pe doctorul Petru Blaj.

- în Octombrie 2007 înființează Societatea culturală „Ștefan Petică”, și Cenaclul „Ștefan Petică”.

Revista „Tecuciul literar-artistic” apare sub egida Societății Ștefan Petică.

Prezentă în Almanahul Revistei „Dunarea de Jos”, 2007, în „Nasc și la Tecuci Oameni” – mic dicționar enciclopedic de Vasile Ghica, editura PIM, Iași, 2008, în „Valori spirituale tecucene” – dicționar enciclopedic alcătuit de Traian Nicola, apărut la editura Grapho Press, Tecuci, 2008

Referințe critice:

Constantin Trandafir în „Ateneu” și în „Revista nouă”, Câmpina; A.G. Secară în „Dominus”; C.S. Dimofte în „Porto - Franco”; C. Moșeșteanu în „Antares”; Victor Sterom în „Porto - Franco”; Cezarina Adamescu în „Antologii”; N. Mitulescu în „Bârladul”; Ion Trif Pleșa în „Viața liberă”.

Autoportret

Am iubit ochiul nisipului răvășit,
cu miros de migdale,
privire peste fereastra din coapsa ta,
am iubit pașii topiți în beția ninsorii,
pierdută printre arborii fără număr.
Am iubit clipele nelămurite
din neobositul anotimp
măcinat de nașterea cuvintelor
pe înserat.
Am iubit apele sprintene
ce se revarsă în diminețile venelor mele.
Am iubit iedera
ce năștea ochii păsărilor din amintirile
cu povești norvegiene,
am iubit nopțile săpate în tălpile zmeilor
uciși în cuvinte,
am iubit ploaia, fulgerul,
mistuitor ecou în cetăți
am iubit văpaia de stele, pajura
am iubit iarba, fecioarele
cum se jucau de-a v-ați ascunselea
cu asfințitul,
am iubit razele
mușcând din pânțelele norilor,
florile sugrumate de soare.
Am iubit cărările neumblate,
sânii zorilor cum fugeau năuce de singurătate.

Am iubit felinarele lăcrimând noaptea,
când păsările cu aripi de toamnă intrau
în viața mea,
am iubit agatele, oglinzile, stelele,
cuvintele atinse de fluturi, cuvintele...

Am iubit? Am iubit, am iubit...
Dar... ce n-am iubit, ce n-am iubit,
ce n-am...?

Self-portrait

I loved the eye of the scattered sand
that smelled of almonds,
a glance beyond the window in your thigh,
I loved the footsteps that melted in the drunken snowfall,
lost among innumerable trees.
I loved the indefinite moments
in the tireless season
tortured by the birth of words
at nightfall.
I loved the brisk waters
that overflowed into the mornings of my veins,
I loved the ivy
that gave birth to the eyes of birds in recalled
Norwegian stories,
I loved the nights, bored into the soles of the dragons
killed in the words,
I loved the rain, the lightning,
burning echo in the cities,
I loved the stars ablaze, the long black eagle,

I loved the grass, the maidens,
playing hide-and-seek
with the twilight,
I loved the sunrays
sinking their teeth into the womb of clouds,
the flowers stifled by the sun.
I loved the untrodden paths,
the breasts of dawn running away, frantic with so much
loneliness.
I loved the lanterns crying in the night,
when autumn-wingéd birds came
into my life.
I loved the agates, the mirrors, the stars,
the words touched by the butterflies, the words ...
Did I love? I did, I did ...
I wonder ... what I didn't love, what I didn't love,
what I didn't ...

Printre lacrimi...

Plouă cu lacrimi
peste marea limbii române,

Eminescu l-așteaptă pe-o bancă
pe Grigore Vieru...
Plâng amândoi sub marama cernită

a limbii române...
În legământul limbii de soră,
El, Eminescu l-așteaptă
pe Grigore Vieru

într-o clipă încărcată
de roua divină.
Iar Grigore l-ascultă, l-ascultă,
lăsându-ne nouă
ochii în lacrimi
de rouă polară...
Ei, Grigore Vieru și Mihai Eminescu
pe-o bancă-mpreună...

Through the Tears...

It's raining tears
over the Romanian language sea,
Eminescu is waiting for Grigore Vieru
on a bench...
They're both crying under the black veil
of the Romanian language...
To the vow of the brotherly language
He, Eminescu, is waiting
for Grigore Vieru
in a moment loaded
with divine dew.
And Grigore is listening, listening to him,
leaving us
with tears of polar dew
in our eyes...
They, Grigore Vieru and Mihai Eminescu,
side by side on a bench...

Ești fluture

Ca-n Serenada lui Schubert, zbori,
umbrele tale au ochi de zei...
Ești fluture?!
Pe umeri ți s-au aprins
torțe de întuneric.
Ești fluture?
M-ai strigat cu vocea pierdută în iarbă,

le-ai copiat verdele frunzelor de nuc...
Minune fii,

Naști lumină
din zbateri de aripi peste lumi
Sculptezi inele în aer
din cărbunii fosforescenți.
Vino, nebiruitule,
învață-mă religia răbdării
printre pietrele
din strada Mitropoliei,
sub podul de suspine,
în umbra sfinților...
Ești fluture?! Doar fluture!
Cine mai este ca tine?!

Are You a Butterfly?

Like in Schubert's serenade you fly,
your shadows have god's eyes...
Are you a butterfly?!
On your shoulders torches of dark
have caught fire.
Are you a butterfly?
You've called me, your voice lost in the grass,
you've taken the green of the nut-tree leaves...
You, wonder!
You give birth to light
by fluttering your wings over the worlds,
you carve rings in the air
from phosphorescent coals.
Come to me, you, unconquerable,
teach me the religion of patience
on the stones
in Metropolis Street,
under the bridge of sighs,
in the shadow of the saints...
Are you a butterfly?! Only a butterfly!
Who can compare to you?!

Doar noi

Mi-ai împodobit pieptul
cu armura trupului tău,
când necuprinsul gând aștepta
o ultimă dorință...
Respiram frunza, norul, floarea de măr,
umărul, zâmbet de dimineață
descompus de singurătate,

mă dezbrăca de atingerea zorilor
din petalele unui surâs.
Ferecați în copite de cai,
ascultam cuvinte încărunțite.
Brațele mele, zăpezi risipite,
atingeau razele sub o geană de mai.
Târziu,
tu îmi alungai privirile
printre frunze de iederă,
aripi ne creșteau năucitoare,
în vechea cetate unde,
doar o harfă putredă se auzea...
Floarea de măr chema cuvintele
Sângele fierbea în valuri.
Liniștea năștea cuvinte.
Harfa ascunsă în noi...

Just the Two of Us

You adorned my chest
with the armour of your body
when the boundless thought was waiting
for a last wish...

I would breathe in the leaf, the cloud, the apple-tree bloom,
the shoulder, a morning smile
broken up by loneliness
would take the dawn's touch off me
from the petals of a grin.

Chained in horse's hooves
we'd listen to grey-haired words.

My arms, scattered snows,
would touch the rays under a May eyelid.

Later on,
you'd drive my glances away
through the ivy leaves,
wings would grow out of us bewilderingly

in the old city where one could hear
only a rotten harp...

The apple-tree bloom would call the words,
the blood would boil in waves.

Silence would give birth to words.
The harp hidden in us...

Și

Mult mi-e vânt și-mi este rouă
Și mi-e vară în livezi
Și mi-s flori de rozmarin
Și mi-s boabe de mălin
Și mi-e sufletul pelin
Și mi-e râs, și mi-este plâns
Și mi-e lacrimă când plouă
Și mi-e toamnă în casă nouă
Doamne, binecuvântează,
ochi de grâu,
gutui pe masă,
flori de nălbă la fereastră,
Și mi-s greieri albe gânduri
Și mi-e seară în pridvor
Și mi-e noapte de-al tău dor...

El, Eminescu

Zei-mi șopteau:

- E singurul tău legământ,
e sunetul gândului,
e dimineața, e robul arborilor,
părul lui are culoarea ploii
ce spală lumina...

Chiar dacă ar poposi pe coapsa ta,
tot așteptarea te-ar veșnici...

- E zborul, e tâmpla, e gustul mărului,
Chiar dacă ar sorbi geana zorilor,
din inimi de piatră,

Tot așteptarea fluturilor te-ar veșnici...

- E corabia, e valul,
sub care algele se leagănă
în zâmbetul amar de peste mări.

Chiar dacă ai pluti printre cuvinte,
iluzii, lumânări arse ce opresc
ceasornicul timpului...

Chiar dacă ai înflori în talpa statuii
din grădina însingurată,

Chiar dacă ai crește în genunchiul
verbului meu,
Tot așteptarea fluturilor te-ar veșnici...
- E lacrima din sânul poemului,
e silaba din pântecul amurgului,

e umbra din umărul muntelui,
chiar dacă labirintul codrului
ți-ar mângâia liniștea norilor,
Tot așteptarea fluturilor te-ar veșnici...
E zborul, e apa, e cerul, e marea,
- Doamne, e El, Eminescu!

He, Eminescu

The gods were whispering to me:
“He’s your only vow,
He’s the sound of thought,
He’s the morning, He’s the slave of trees,
His hair’s the colour of rain
that washes the light...
Even if He rested on your thigh,
it’s still the wait that’d make you eternal...
“He’s the flight, He’s the temple, He’s the apple taste.
Even if He sipped the first streak of light
from stone hearts,
it’s still the butterflies’ wait that’d make you eternal...
“He’s the ship, He’s the wave
under which the algae swing
in the bitter smile over the seas.

Even if you floated among the words,
illusions, burnt-out candles
that make all time stand still...
Even if you blossomed in the sole of the statue
in the lonely garden,
even if you grew in the knee
of my verb,
it's still the butterflies' wait that'd make you eternal ...
"He's the tear in the poem's bosom,
He's the syllable in the twilight's womb,
He's the shadow in the mountain shoulder,
even if the labyrinth of woods caressed
the quiet of the clouds,
it's still the butterflies' wait that'd make you eternal...
He's the flight, He's the water, He's the sky, He's the sea,
"Oh, God, He's the one, Eminescu!"

Elisabeta IOSIF

București

Studii: Facultatea de Limbă și Literatură Română (spec. ziaristică)

Calificări: atestare, ziarist profesionist - din 11.01.1977, cu drepturi de autor (autor de scenarii radiofonice, creații literare); cursuri de perfecționare: în management și PR

(curs organizat de Centrul de Afaceri "Marea Neagră" în colaborare cu specialiști olandezi - specializare în conducerea diferitelor departamente - 1996), șef compartiment "Educație - Cultural" la Radio România Cultural, realizator de emisiuni radiofonice (din 1970 angajată a Societății Române de Radiodifuziune), produse în direct pe Postul Național de Radio și în ediții speciale cu personalități (după 1997 și pentru Fonoteca Radio)

Membru în organizații profesionale, diplome și medalii profesionale

1991-PREMIUL SPECIAL-UNCER (Uniunea Națională a Creatorilor de Emisiuni Radiofonice) pentru "Radiogenia dialogului cu ANTARCTICA" (primul radio-reportaj românesc, primele interviuri ale Radiodifuziunii Române în direct, realizate în dialog, pe parcursul unei expediții științifice, aflată în Antarctica;

Membru al UNCER- din 1990.

Colaborator la revista "România Pitorească" (începând din 1985-2008).

Alte colaborări în presa scrisă: Vacanțe și călătorii - timp de 5 ani și - în 2007, până în iulie - redactor șef adjunct;

Redactor de specialitate, colaborator la revista "Terra Magazin" (2000-2008)

Colaborator permanent la revistele și publicațiile A.R.P.
din 2003

1992-PREMIUL "MEDIATECA"-pentru emisiuni
educative

- Membru al UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA și al UNIUNII INTERNAȚIONALE A
ZIARIȘTILOR din 19.06.1981

Am primit următoarele distincții din partea acestei
Uniuni profesionale:

2000-DIPLOMA DE EXCELENȚA ÎN RADIOFONIE

2002-ORDINUL ZIARIȘTILOR CLASA 1 pentru merite
deosebite în întreaga activitate – din presa scrisă, radio, scrieri
literare

Recunoaștere merite (alte instituții) – pentru emisiuni
științifice - Membru al ACADEMIEI OAMENILOR DE
ȘTIINȚĂ din 1985 -2000 (1993-1996 - în conducerea A.O.Ș.)

Muzeul de Artă al RSR -1986 - solicitare de emisiuni
tangente cu arta

-Timp de 7 ani am realizat emisiunea "Înțelepții cetății"
cu personalități din toate domeniile – voci rămase în Fonoteca
de Aur a Radiodifuziunii Române(1999-2005)

Vicepreședinte al ASOCIAȚIEI SCRITORILOR ȘI
ZIARIȘTILOR DE TURISM din 1995 – până în prezent,
membru al Organizației Internaționale a Scriitorilor și
Ziariștilor de Turism – FIJET

Președinte – Liga Scriitorilor din România, Filiala
București (noiembrie , 2008)

Președinte – Cenaclul „Cetatea lui Bucur” (martie, 2009)

Redactor șef – Revista de literatură, artă, carte „Cetatea
lui Bucur” (noiembrie, 2008)

Alte distincții

Diploma "SENIOR AL PROFESIEI"- 1995 - pentru
activitatea publicistică în domeniul reportajului de turism
cultural.

2000 – DISTINCȚIE - pentru întreaga activitate scriitoricească dedicată domeniului cultural-turistic

– Pentru emisiuni de călătorii - turism cultural timp de 15 ani la Radiodifuziunea Română;

2004 - PREMIUL DE EXCELENȚA - pentru întreaga activitate scriitoricească

Din experiența profesională radiofonică, de scriitor

În Fonoteca de Aur a Radiodifuziunii, se află scenarii radiofonice originale, dramatizări după scriitori din literatura universală și ciclul de emisiuni cu personalități românești - “ÎNȚELEPTII CETĂȚII”, realizat pe parcursul a 7 ani-până în iulie, 2005.

ACTIVITĂȚI LITERARE

Volumele:

ESEURI - CASE CU FERESTRE LUMINATE - 1985, Ed. Sport Turism;

Proză - ZEIȚA FĂRĂ CHIP (povestiri), debut literar în 1985, ,Ed. Ion Creangă

GLOBUL DE CRISTAL –povestiri fantastice - la Editura “Semănătorul”, on-line, nov. 2008

Proză fantastică - GLOBUL DE CRISTAL – Editura ANAMAROL, octombrie, 2009

IN LUCRU UN VOLUM DE POEME, titlul provizoriu „ILUMINĂRI”

ESEURI - Volume, convorbiri, cărți în colaborare cu alți scriitori (vezi la final)

Cărți , lucrări în colaborare:

“Mărturisirea de credință literară” – Carpathia Press – 2006 – document de conștiință colectivă – conceput și orânduit de Artur Silvestri

“Nu suntem singuri”- volum de convorbiri consemnate, înregistrate – autor Artur Silvestri - Carpathia Press, 2006

“Al cincilea patriarh” – documentar inițiat, îngrijit și orânduit de Artur Silvestri - Intermundus, 2007

Iluminări

S-a topit soarele în lac
Zdrobit de rugul zilei scurse
Se-ascunde-n sălciile plânse
Și se transformă în colac

Pe mal, iubirea-i un festin
Își ia un zâmbet de pe cer
Iar versul meu, ca un mister,
S-a transformat într-un destin.

Iubire violet

Dansăm. Plutim peste Durău...
EU calm. Încercuind surâsul tău.
TU mă-nchideai, vag în iubire,
Aruncând stele. Cer în tresărire.
Curgeam liliachiu prin ziua violet,
Ningea indigo peste șevalet.

Lunaticul din mai

TU mă priveai,
Mă-nvăluiai haotic
EU răspândeam
Lunaticie iubiri,
Te cuprindeam

Sub razele de lună...
TU, prin văzduh
Înrămureai hipnotic,
Iubirea mea, de mai...

Octombrie

Mi-am pus la ureche lunga toamnă
Și culeg zănatice viori. În podgorii
Joacă prin pahare, calmă ca o doamnă,
Luna. Se prelinge grav, octombrie prin vii.

Și trec prin cântul mustului ciorchine,
Povești chihlimbarii, în cupele de vin.
Și-aud trezite vag, iubirile din tine,
Miresmele cu vise aflate în declin

Peisaj marin

Dimineți lascive, cu ochi roșietici,
Nuduri, cai, pescari, în priviri bezmetici
Cafenele, bărci și tornade-n zare
Văd grădini în flăcări, mirosind a mare.

Se topește ziua, pe cruce aflată
Mă închin la vatra soarelui din coastă
Marea îmi cuprinde glezna, cu iubire
Și mă las ca pradă. Zboruri în privire.

Brazdele-s adânci, pe obraz suav
Orchestre se-adună într-un sunet grav.
Roșu, auriu, verde și turcoaz,
Prefațând o seară, aflată-n talaz.

Potecile lui Brâncuși

În suflet am livada înflorită
Și-ascult durerea sa, prin mii de muguri
Ca o povară stă, „Măiastra” adormită
Și cântă piatra. Noi construim pe ruguri.

Mă năpădește galben-violetul
Și-apusul. În oglinda unei ape,
Culege stele. Și le varsă-n noapte.

El mai preface-n fulger, „Infinitul”
Brâncuși mai bate roșietic piatra
Și-mbrățișează veșnic „Nesfârșitul”
Doi tineri, mai sărută încă, „Poarta”.

Nostalgie

Ninge cu frunze arămii
Stejarii mei de pe câmpii
Foșnind, pe caldarâm apar,
Aștern covor de chihlimbar.

Nostalgic, frunzele se duc,
Nici urmă, de cântări de cuc.
Alămuri trec în evantai...
Frumoasă toamnă, cui mă dai?!

Flora Mărgărit STĂNESCU

Activez pe mai multe site-uri literare. Am publicat poezie și proză, în revistele online ECOUL și LUCEAFĂRUL, reviste ale ASOCIAȚIEI ROMÂNE pentru PATRIMONIU.

Am colaborat la realizarea volumului de versuri DESTIN, apărut la editura Pamfilius-Iași și lansat în decembrie 2008, de Asociația Universul Prieteniei, al cărei membru simpatizant sunt.

Am publicat:

- în 2008, la editura online SEMĂNĂTORUL, a ASOCIAȚIEI ROMÂNE pentru PATRIMONIU, volumul de poezie VEGHEAT DE LUCEFERI, dedicat marelui nostru poet național Mihai Eminescu;

- în 2009, volumul de poezie SAFIRUL DIN CUVÂNT și ultimul volum de poezie AȘTEPTAREA.

Am publicat în 2009, primul volum de proză, romanul IN CREIERUL MUNȚILOR vol.I (vol.II se află în lucru).

Am publicat în 2009 tot la editura online SEMANATORUL, volumul de proză scurtă CUFUNDAT ÎN VAIETUL LUMII.

Sunt un om care vine dintre oameni și se îndreaptă tot către ei.

Viața cu bune și rele este sursa mea de inspirație.

Pentru poezie, am o definiție proprie:

*Poezia este de fapt o foarte adâncă fântână,
de vise, de lacrimi, de dor sau de haz.
O apă ce spală suavul obraz,
în lacrimi de suflet și har.
Un tumult al inimii, ce cântă sau jelește,
o iubire ce începe sau se sfârșește,
în anotimpuri răzlețe, vise și gânduri mărețe.*

O oră

Dăruiește-ți o oră pe zi,
de vacanță
lasă-ți sufletul să zboare

spre necuprins,
pune gândurilor un liman decent,

și nu privi cu mânie în urmă.
Îngăduie-i pe toți și pe tine,
binecuvântează clipa de nesomn,
ea este cu adevărat... viață.

Oameni ai TEREI !

Încerc să mă cufund,
în adâncul ființei mele,
să rup stăvilarul gândurilor,
să le las să se-nalțe spre cer.
Să dau simțirii mele
înțeleș de cuvânt,
iar cuvântul,
spre infinit să se îndrepte.
Să-ntreb galaxia,
universul întreg,
mai sfântă,
mai mândră ca TERA,
ce pare-n amurg,
mai este o alta ?
Cu oameni, cu ape
cu munți și cu crâng,
cu holde de grâu,
secerate-n amurg,
cu gânduri ce n-ajung la noi,
și respinse, se frâng,
Mai este o TERA ?
O! voi oamenii mari
ai lumii,
vegheați copiii,
ce se joacă cu focul,
salvați TERA astăzi,
ajungă-vă jocul,

dați lumii
odihna și pacea,
destul de forțat
vi-i norocul.

Un OM

Am întâlnit cândva un om...
cu privirea de soare,
dar a privit grăbit în pământ,
să nu-i descopăr petele gândului.
L-am revăzut peste ani,
strânsese în el o povară grea,
mergea cu pași târșiți,
parcă vorbea singur...
iar privirea-i era asemeni,
unui vulcan stins,
cu lava preschimbata-n cenușă,
Cu răsuflarea-i fierbinte,
înghețată în craterul trupului său.
Totuși... a fost cândva un OM,
cu privirea... de soare .

Inelul

Ne-am așezat
pe unul din inelele
lui Saturn,
de vreme ce-ai fugit...
în ceasul logodnei.

Când inelul
ce trebuia să ne lege,
s-a lărgit enorm,
aruncându-ne
în două emisfere.

Căutări

Căutător de comori deșarte,
ferecă strigătul disperării,
în stânca neagră, căreia alții
i-au stors aurul,
asemeni sculptorului care,
aruncă departe dalta,
contemplând blocul de marmură,
zămislit de natură,
cu nici o latură știrbită.

*

Prea multe poteci încâlcite,
ai de cutreierat.
Imaculatul ce-l cauți,
nu-i în verdele frunzelor,
nici în albastrul cerului.
Nu! Nici apele de cleștar nu-l au,
poate nu-i nicăieri...
dacă nu-i chiar în tine.

*

N-ajunge sublimul freamăt de harpă,
acorduri fine ce se aprind, ori se sting...
se varsă-n cascade, se-adună șuvoi,
niciuna nu-i cea care cântă în noi,
și-aștepți mai departe...
și cauți mereu...
cărarea virgină,
conturul, culoarea și imnul din noi,
se zbate să-nvingă.

Serenitate

Sunt șoapta pârâului clipocind printre stânci,
Un simplu om înotând prin noianul de gânduri
adânci.

Sunt aurul holdei de grâu stropită cu maci,
Sunt glasul conștiinței ce-ndeamnă să taci.

Sunt arșița verii-ostoită de ploi,
Sunt șoapta ce-auzi povestind despre noi.

Sunt drumul de coastă străbătut doar în doi,
Sunt un pas șovăielnic ce-ar duce spre noi.

Sunt frunza ce cântă al crengilor rod,
Sunt raza de soare rămasă zălog.

Sunt marmura iernii troiene ningând,
Sunt unda suavă-n izvor îngânând.

Sunt lacrima cerului pe obraz de câmpie,
Sunt doar un vers, într-o poezie.

GABRIEL MATRANA

Iași

26 Decembrie 1956 - 07 Ianuarie 2010.
Absolvent al Liceului “Emil Racoviță”
profil umanist din Iași.

A lucrat în domeniul informatic, în cadrul unui oficiu de calcul, ca ajutor analist-programator, până în anul 2000.

Absolvent, printre altele, al Școlii Populare de Artă, secția Actorie, a început să scrie poezie din 2008. Nu a publicat încă, scriind doar pentru bucuria exprimării în versuri a trăirilor.

„Voi continua, atâta timp cât voi mai găsi suflete dornice să se regăsească în cuvintele adunate în strofe.” (G.M.)

Până când?

Ai dispărut fără nici un cuvânt
Deși speram să nu mi se întâmple...
Debusolat mă simt, rupt de pământ
Iar grija-mi poartă mâinile la tâmpile...

Știu doar atât... c-am vrut prin legământ
Să te păstrez alături pe vecie...
Crezut-ai oare că sunt vorbe-n vânt
Sau nu te-ai așteptat așa să fie ?

Te-am îndrăgit cum îndrăgește noaptea
Să se îmbrace-n pulbere de stele
Cum învățatul soarbe-ncet din cartea
Cunoașterii, când simte vremuri grele...
Cum holda strigă după strop de apă
Când arșița o soarbe de putere
Sau bucuria dintr-un suflet scapă
Când încolțită e de vreo durere...

Mi te-am dorit alin și mângâiere
Și tu mi-ai dat munți de singurătate
Visam la clipe dulci, de-apropiere
Dar am primit doar chin și-anxietate...

M-am înșelat... și-i pentru-a câta oară
Când inima mi-am pus-o pe tipsie ?
Obişnuit sunt viața să mă doară
Și îmi repet : Așa a fost să fie !

Suflete

Sunt musafir în casa sufletului tău
Unde chemat, n-am ezitat o clipă
Să te urmez, fără păreri de rău
Mânat parcă, de-a dorului aripă...

Deschis și primitor, fără de umbre
Cu nici un colț nemângâiat de soare
Mi-ai apărut stăpână-n echilibre
Și nepătată, gingașă, ca o floare...

E rar ce îmi arăți și nu te mint
Când cred că meriți suflet pe măsură
Făcută spre-a fi veșnic dulce-alint,
Născută nu doar pentru o aventură !

Voi proceda la fel, când mi-o vei cere
Nici eu nu am nimic spre a ascunde
Tu, blând zefir, eu dulce adiere
Făcuți suntem pentru iubiri profunde...

Și fie să nu piară niciodată
Tot ce în suflet este-adevărat
Tu, gingașă femeie, minunată
Eu un bărbat cu sufletul curat...

Soluție

Cu ochii spre cer
Caut nori,
Să-ncropesc o umbrelă...
Nu cred că am spor
Tot ceru-i
Albastru-acuarelă !
Și vântu-a fugit
Căutând parcă loc
De răcoare...
Nimic nu mai mișcă
Pe-afară e arșiță
Mare...

Orașu-i pustiu,
Morman de beton
Ars de soare
Doar noaptea mai scoate
Oamenii din așteptare...

E vremea acum
De verdele crud
Al pădurii
De rece izvor,
Și liniștea
Blând-a naturii....
Ce oare-ar putea
Să ne-aducă pe toți iar la viață
Decât munții dragi
Purtând straiul viu
De verdeață !

Pastel

Cu pași rari, de căprioară
Dar curioasă ca o doamnă
Purtând nopți ce te-nfioară
Vine-ncet și blânda toamnă...

Doar o lună ne desparte
De rugina ce-o presară
Peste tot precum brocarte
Ce separă nopți, de seară !

Încă ne-agităm cu toții
Precum găzele la soare
Noi, bunicii și nepoții
Ne întrecem în visare...

Fără griji, gustăm natura
Cu arome de-nghețată
Stoici îndurăm arsura
Soarelui de ciocolată !

Cum să nu dansezi în ploaie
Când arar și-arată fața
Acceptând să te mângâie
Caldă, tandră, agitată...

Din nisipuri pe o plajă
Să îți faci de vis castele
Iar din scoici, să țezi o vrajă
Veșnic să trăiești în ele...

Prin păduri, la hoinăreală
Să te-ntreci cu mii de fluturi
Să te-mbeți de amețeala
Apei reci, izvor de-adâncuri...

Să respiri încet mireasma
Ce o dă pământul reavăn
Iar din aer să sorbi plasma
Existenței, fără seamăn...

Și la umbră, printre ramuri
S-asculți tril de ciocârlie
Picurând încet balsamuri
Pentru suflet...simfonie !

Dar și toamna-i așteptată
Cu belșugu-i de culoare
Și miresme ce te-mbată !
Vino ! Te-așteptăm c-o floare !

Mi-e dor...

Mi-e dor de zăpadă,
Să cadă pe stradă
Cu fulgii ei mari și pufoși...
Mi-e dor de o ploaie,
Să curgă șiroaie
Să crească copacii frumoși...
Mi-e dor de un soare
Cu raze ușoare
Ce mângâie fructu-n copac
De-o briză de mare
Ce-aduce răcoare
Și leagănă omu-n hamac...
Mi-e dor de iluzii
Ce-aduc deziluzii
Și face speranța un vis
Mi-e dor de-o iubire
Chiar și peste fire
Ce iad face din paradis...

Mi-e inima plină
De gând de lumină
Și zbor, spre un cer înstelat
Să mângâi o floare
Să râd iar la soare
Din nori să-mi fac strai demodat...
Mi-e dor și de omul
Ce crește ca pomul
Drept, 'nalt și ne-ncovoiat
Iubind frumusețea
Urând chiar, tristețea
Ce-n suflet, deșert a creat...

Castele

O viață-ntreaga, construim castele
În graba noastră de a fi mai buni
Ne avântăm pe drumul către stele
Și ne considerăm frumoși nebuni...

Suntem ca fluviul, spumegând de ape
Nu este dig ca să ne țină piept
În urmă nu privim cine-o să scape
Iar gândul e să ținem drumul drept!

Se-ntâmpla rar, ca însăși blândă viața
Să se opună mersului firesc
Dar nu cedezi și nu pătrunzi în ceața
Urâtului, ce are chip grotesc...

Oricât de bun ai fi, ești un războinic
Ce nu se-nchină-n fața nimănui
Străină ți-e noțiunea de bicisnic
Ca să-ți pleci capu-n fața orișicui !

Și chiar de valul îți dă-râma visul
Ce-a construit castele din hârtie
Nici când nu te vei prăbuși-n abisul
Acele stări numită apatie...

Vei merge drept, cu pieptul către soare
Căci viața ta există doar odată
Și îți provoci norocul la-ntâmplare...
Mereu râzând, de fiecare dată....

Dă-mi, Doamne, Moldova

Dă-mi, Doamne, Moldova-napoi !
Ți-o cer pentru ultima oară
Români sunt și ei, ca și noi
Și-i greu să trăiești fără Țară !

Nu spun că la noi, rău-i lapte...
Nici mierea nu curge din stupi
Puținul ce-avem, l-om împarte
De-ar fi de la gură să-l rupi !

Ne doare fărâma de frate
Ce plânge departe de noi
Cu lacrimi, aceleași, sărate
De chin, de amar și nevoi !

Și cred că, la rându-le, sigur
Nutresc chiar de-i greu, sentimente
Că-n doi te descurci, nu ești singur
Și altfel găsești argumente !

Tu, Doamne, alungă-Ți sfiala
Nu vezi că-i vărsare de sânge ?
Și nu te sugrumă-ndoiala
Că-i trist un popor care plânge ?

Coboară din sfera-Ți înaltă
Și-mparte la toți din putere,
Să lupte, să-și facă o soartă...
Cu noi, vor putea să mai spere !

Simplu

Întrebări fără răspuns... îndoieli
care te macină zi de zi, când viața
ar trebui poate, să fie
supărător de frumos de monotonă...
Dar nu te-ai plictisi ?
Ți-ai dori același program zilnic
cu soare pe cer, în priviri, în suflet
iubind și lăsându-te iubit,
având totul la dispoziție ?
Nu ar fi agasant, mereu și mereu
același cântec ?
Viața însă are grijă să nu duci lipsă

de nimic... câte puțin din toate,,
Dragoste aprinsă, patimă
Lacrimi de amăgire
Ocean de singurătate
Și ură... poate uneori prea multă
Pentru o viață atât de scurtă...
Să trăiești veșnic...
Să iubești veșnic
Să fii fericit veșnic...
Dar să suferi veșnic
Parcă e deja prea mult
și nu cred că ar fi cineva
care și-ar dori-o !

Trăim adesea, rupți de realitate
Și suntem egoiști, în cercul strâmt...
De n-am fi copleșiți de răutate
I-am ajuta pe cei ce-n jur ne sunt...

Suntem asemeni unui fir de apă
izvor, la început, abia susurând
și pe măsură ce ne-ndepărtăm de sursă
devenim mai puternici, chiar plângând...
Trăim asemeni fluviului
Năvalnic, când în față ne apar piedici
Calmi, când nimeni nu se amestecă
în curgerea noastră pe Pământ...
Și-ntr-un final, ne revărsăm
în mare... în Marele Univers
unde, vrem, nu vrem,
nu mai suntem doar Noi
ci NOI TOȚI....
Și gândurile noastre, bune și rele
devin... gândurile planetei....

Trăim adesea, rupți de realitate
Și suntem egoiști, în cercul strâmt...
De n-am fi copleșiți de răutate
I-am ajuta pe cei ce-n jur ne sunt...

Dacă nu ne-am amăgi de la început
cu fel de fel de nimicuri
și dac-am avea curajul
să recunoaștem
că nu banii și puterea sunt totul
Poate am avea șansa să ne privim
mai mult în ochi, fără teamă
de a ne minți, de a ne înșela
doar cu gândul de a trăi
fie și câteva ore, puțin mai bine
nu egoist ci generos împărțind
din fericirea noastră, celorlalți,
condamnați poate, definitiv, la durere
Poate am pleca liniștiți
Și nu am implora Divinul
să ne ierte, pentru fiecare greșeală
Vinovată sau nu...
căci vrem sau nu, finalul e același...
pentru toți !

Trăim adesea, rupți de realitate
Și suntem egoiști, în cercul strâmt...
De n-am fi copleșiți de răutate
I-am ajuta pe cei ce-n jur ne sunt...

Promisiune

M-ai păcălit din nou, frumoasa mea
Când ascultai cum versul meu te cântă...
În părul ruginiu, ți-am pus o stea
Iar ochii tăi, ca perlele, mă-ncântă....

Și câte planuri nu aveam cu tine...
Întinși, să ne-mbătăm cu-aroma nopții
Cernită-n filtrul serilor senine
Iar tu să-mi fii aleasa dulce-a sorții

Să-mi mângâi părul lin, c-o adiere
Și-nfiorat, purtat de mii dorințe
Să îți simt trupul, leagăn de plăcere
Și-aroma lui s-o sorb, cu mii esențe...

Și tocmai când eram, ca suflet unul
Tu ai fugit, mânăta de o spaimă
Lăsându-mă mai trist ca arlechinul
Ce-n râs și plâns își câștigase faimă...

Te-a speriat cumva răceala iernii
Și frigul aspru, ce-a venit de-odat ?
E drept că-n jur mai sunt doar mărăcinii
Iar păsări călătoare, au plecat...

Oricât de singur iar mă simt acum
Voi face tot ce pot să te aștept
Tăcut voi sta, s-apară iarăși bruma
Iar iarna am s-o trec, cu doru-n piept...

Timp

Sunt urmă de pas,
Pe plaja de nisip
A vieții...
Crezi că ești altceva ?
Chiar crezi că ești
Unica ființă
Ce știe tot ?
Nu...
Nu știi... nu știu... nu știm...
Decât că, pentru o secundă
Din infinitul timp,
Existăm...
Efemer... pasager...
Cu pretenția că
Suntem, fiecare dintre noi,
Unici !
Numai noi trăim
Adevărata dragoste,
Numai noi, personal,
Trăim suferința crâncenă,
Numai noi
Pierdem ființe iubite...
Numai noi suntem bolnavi
Îmbătrânim
Și murim,
Sperând că după,
Vom renaște... poate,
Undeva, cândva....
Nemuritor nu e decât
Timpul..
Și nici de aceasta
Nu suntem siguri

Ion GHEORGHE

Pseudonim literar: George TEI

Născut în București, cartierul Tei –
Toboc.

Scriu poezie din anul 1983, după ce am fost operat la meniscul genunchiului drept.

Primul cenaclu la care am participat: “Camil Petrescu” din cartierul Drumul Taberei. Mentorii cenaclului au fost: Valentin DEȘLIU și Nicolae V. COBAN.

Prima poezie, publicată în ziarul local „Cronica Sătmăreană” din Satu Mare, anul 1985.

Colaborări la revistele: **Orizont**, **Tomis**, **Suplimentul Literar Artistic al Scânteii Tineretului**, **Paradox**, **Destine**, **Adevărul Literar și Artistic**, **Literatorul**, **Steaua**, **Luceafărul**, **Contemporanul**, **România Literară**, etc.

Premii obținute la diverse concursuri de poezie, deși depășisem vârsta de 35 de ani:

- Trofeul Festivalului “Costache CONACHI”, Tecuci – septembrie, 1993.

- Premiul II la Concursului de Poezie “Ovidiu HULEA”, Aiud, aprilie 1994.

- Premiul III la Festivalul Național de Poezie “George BACOVIA”, Bacău, decembrie 1994.

- Premiul ziarului “Informația de Alba” la Festivalul de Poezie “Lucian BLAGA” - centenar, Lančrăm – Sebeș, 1995.

- Distincție acordată de Inspectoratul pentru Cultură al județului Alba, pentru volumul de debut “Fratele meu geamăn”, martie, 1996.

- Premiul II la Concursul de Poezie “Lumina Cărții”, organizat în cadrul manifestărilor -Zilele Bibliotecii “Liviu REBREANU”, mai 1996.

- Premiul editurii “Școala Albei”, la Festivalul de Poezie “Lucian BLAGA”, Lancrăm – Sebeș, 1996.

- Mențiune I la Festivalul de Poezie “Lucian BLAGA”, Lancrăm – Sebeș, 1997.

- Diplomă de excelență “în semn de aleasă prețuire pentru contribuția deosebită la realizarea activităților Centrului cultural al Ministerului Administrației și internelor, decembrie, 2002.

- Diplomă acordată de Societatea Scriitorilor “C. NEGRI”, filiala Ploiești, pentru volumul de poezie în acrostih “Marsupiul Îngerilor”, 2004.

- DOCUMENT oferit de Fundația Națională “IZVOARE” pentru protecția naturii și artelor: “Protector al naturii și Artelor pentru talentul și măiestria cu care își zidește creația lirică” , semnat de Președintele de onoare al Acad. Zoe DUMITRESCU - BUȘULENGA și Directorul Executiv, Radu CÂRNECI, Laureat al Academiei Române, București, 2005.

Cărți de poezie publicate:

- *Fratele meu geamăn*, rondeluri, prefațată de Acad. Alexandru BALACI, Editura Uranus, 1995. Această carte a apărut și în ediție bibliofilă, 100 exemplare.

- *Lasă-mi dragostea!*, Editura Topoexim, 1998.

- *Nu cer să mă iubiți!*, rondeluri, Editura Topoexim, 2001.

- *Anna Perenna*, Editura Topoexim, 2001.

- *Marsupiul îngerilor*, poezie în acrostih, Editura Semne, 2004.

- *Bolnav de timp*, (antologie), Ed. Semne, 2007.

- *Miza pe 1*, Editura Detectiv, 2008.

Răsfăț

Cred doar în nemurire și în sfinți.
Amiezile mi se mai frâng de coapse;
Revoltele, când nu mi le alinți,
Mă amăgesc cu pulsul din sinapse.
Emoțiilor, astăzi, le cresc dinți! -

Nici nu mai știu când sunt și când nu sunt!

E tot mai seară-n seara dintre noi.
Laguna se îneacă în secunde;
Exist în poezie și în ploi,

Nirvana mea, printre idei, ascunde
Aceleași vechi cadențe: unu..., doi...
Ce adieri mă fac să mă încrunt ?

Azi mi s-au plâns tăcerile de ieri.
Taina e grea, ispita nu mă lasă,
Kant, iar, îmi dă, când tu vii să îmi ceri
Ideile ce le-am lăsat pe masă.
Numai la tine vin de nicăieri...

Să mă răsfăț din nou? Să mă înfrunt ?...

Cine știe?

Pentru idei ajung pân' la secundă!
Astăzi mă-nchin și mă întorc în seară;
Un teritoriu viu stă să mă doară,
Lăsând melancolia mai rotundă...

Aş pune punct, dar sunt în plină vară!
Revin, plecând pe viscolita undă;
O rază îmi arată cât de scundă
Mă simt în faţa Lui... Dar, gândul zboară!...

Am să-mi asum neliniştile toate.
Nesomnului i-aş pune iar un dinte...
E tot mai greu să-ncerci a mă socoate

Stăpâna poeziei mele sfinte.
Cobor genunchiul... Cine ştie?... poate
Un nou trecut mă duce înainte...

Rondel mioritic

Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Şi tremură cămaşa pe mine ca o apă,
La stâna lor, ciobanii țin stelele sub pleoapă
Când ugerul luminii e gol pe jumătate

Şi, totuşi, împăcarea doar pe la colţuri sapă!
Vulcanul unor gânduri în tâmplă mi se zbate,
Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Şi tremură cămaşa pe mine ca o apă

Pădurile nebune se-ntorc, la mine, toate
Şi-n fiecare piatră singurătatea crapă
Iar visele trecute în vară-s încrustate.
Când printre nori apatici deschisă-i câte-o trapă

Se gudură-nserarea spre ultimele sate...

Remember

Nu se mai frânge ziua-n două cercuri
Și nu-s iubiri pătrat la infinit,
E liniștea egală în răscruce,
Prin înserări stă minusul rănit

Dar se mai duc tangent la visare
Când, la puteri, ridici copilăria...
E un surplus de binecuvântare
Să-ncerci din nou, trapezului, tăria

Anii s-au înmulțit cu dărnicie
S-au adunat zăpezile în ceată,
Scoți radicalii nopților vrăjmașe
Din câte unghiuri fost-au să mai bată

Din restul rătăcit pe la popasuri
Împarți câte o floare pe morminte
Că nu e “Car cu boi” să ne adune
Întreaga veșnicie din cuvinte...

Spirală

Ne trecem, unul câte unul,
Mai târșâit, mai legănat,
Pierzându-ne înspre înaltul
Ce l-am privit, l-am semănat...

Și, mergem, fără de știință,
Pe drumul fără de întors,
Când viața fumegă sub geruri
Iar nemuririi nu i-am tors

O clipă, aprinzând ideea,
O rătăcire de apus...
Și ninge liniștea fecundă
Că-n mângâiere nu s-a pus

Arsura ce ne-ar stinge vina
De-a fi considerați atei;
Și trecem către Eminescu
Printre inecele de tei

Și ne privim, nu ne cunoaștem,
Înaintăm și nu ne vrem;
Din umbră lunecă sintagma
Că viața nu e roz, ci crem

Ne reîntoarcem și ne pierdem,
Ne regăsim și nu ne știm;
O mână lunecă spre alta
Doar într-un colț de țințirim...

Baladă pentru tine

Ți-aș dărui o toamnă frumoasă și discretă
Să nu mai cauți mâine un altfel de amor,
Să lași “povestea vorbei” să ningă printre versuri
Și, să mă luneci, iarăși, spre tine, să nu mor...

Îți va conduce pasul o inerentă farsă
O noapte liniștită de care nu vei știi –
Și-n umbra unui flutur cu aripa neștearsă
Va crește insolența poemelor târzii

Îți vei reface contul ideilor pierdute
Cu clipele în care m-ai renegat, să-mi scriu
O ultimă-nserare ce-n visuri mă va pierde,
Iar poeziei mele să îi cioplesc sicriu

Dar nu se știe cine ți-a adormit instinctul
Și am rămas afară sub ochiul unui zeu
Să îmi sădească-n suflet o aplecare sfântă
Ce mă va stinge numai atunci când voi vrea eu

În urmă, remușcarea s-a-ntors să te convingă
Că meritam o altfel de jertfă printre vii
Din care neuitarea să-și strângă înc-o lume
Să te păstreze-n mine atunci când nu revii

Dar mai sunt multe toamne de care să te-nlănțui!
Și vara asta plouă cu amintiri, pe ram...
În nopțile de veghe, aceeași renunțare
Se va întoarce, lașă, când nici nu mai speram

Dar nu mai știu ce știe același gând ce duce
Spre înserarea calmă a pasului nestins
Și-a nimbului ce trece atât de nepereche!
În câtă-nsingurare, adesea, le-am atins ?

Acum, că brațul vremii nu are chef de luptă,
Nu mai e timp să cauți un altfel de-nceput;
Mai caută adâncul din ciutura cu apă
Să-ți lumineze drumul ce nu l-ai priceput...

Nu este grav, iubirii să-i cântărești iubirea!
Nu se-ndulcește ura din care ai plecat !
Un gând îți prinde noaptea și nu vrea să o scape
Când râul curge-ntr-una deși este secăt

Dar mai e mult să umpli o clipă ce ne paște
Și umbra ce se ține după al tău destin;
Reintră într-o mare pe care să te legeni
Și, regăsindu-ți drumul, atunci, am să mă-nchin...

.....

Cu amintiri nu ținem înflăcărarea vie!
Încă o dată, vârsta iubirii s-a prescris;
Pentru încă o viață nu mai e timp să scriem,
Dar, va mai fi, și mâine, o pagină de scris...

Georgeta RESTEMAN

**Poet, eseist, promotor cultural,
născută la data de 24 august 1960, la
Săcuieu, județul Cluj.**

Studii: Liceul de științe ale naturii la Cluj, apoi facultatea de Utilaje și Ingineria Proceselor Chimice la București. Postuniversitare de Comerț Internațional și Marketing. Membră a mai multor cenacluri și rețele literare.

Mare iubitoare de literatură și artă, în primăvara anului 2009, organizează la Băile Felix (Oradea) prima Tabără de Creație Literară și Artistică, invitând oameni de litere și artiști plastici din toate colțurile României și din străinătate. Ediția a II-a a fost organizată în luna august 2009, în satul natal Săcuieu, situat la poalele Muntelui Vlădeasa. Evenimentul apreciat și lăudat de cei prezenți a reunit din nou creatori de literatură și artă plastică din rețelele de Internet ocazie care le-a dat posibilitatea să se cunoască și să creeze într-un cadru deosebit. (ROM VIP)

În amurgul unei frumoase zile de vară, 24 august 1960, am deschis ochii pentru prima dată la poalele Munților Vlădeasa din Apuseni, în localitatea Săcuieu, județul Cluj. Întotdeauna am văzut acest colțișor de țară ca fiind cel mai minunat loc de pe pământ...

Clasele primare și-apoi gimnaziul le-am urmat la școala din sat, începând să deslușesc tainele scrisului și ale cititului la lumina palidă a lămpii cu petrol... într-un loc în care limbajul florilor, cântecul frunzelor, vuietul pădurii și susurul

izvoarelor mi-au mângâiat sufletul pe parcursul celor mai frumoși ani, anii copilăriei...

În 1975 odată cu plecarea la Cluj, unde mi-am desăvârșit studiile liceale, am luat cu mine toată dragostea față de locul natal și de oamenii lui, bunul simț, respectul față de semenii, adevărul, cinstea și omenia.

Pe parcursul anilor 1979-1984 am urmat cursurile facultății Utilaje și Ingineria Proceselor Chimice din cadrul Institutului Politehnic București.

După terminarea studiilor universitare am început să lucrez pe platforma chimică Dudești, în cadrul ICECHIM; după 1989 mi-am completat studiile absolvind cursul postuniversitar de Comerț internațional și marketing părăsind munca de cercetare în favoarea unui domeniu care mi-a marcat ulterior existența: marketing – vânzări.

Din 1995 am renunțat la București și am revenit acasă, în Ardeal, locuind mai întâi la Zalău, iar din 1999 la Oradea.

Am lucrat în acest interval în mai multe companii în care am avut responsabilități majore, făcând parte din echipa managerială, iar în ultimii ani m-am orientat spre domeniul intermediarilor financiare.

În anul 2005, în urma absolvirii cursurilor de specialitate am obținut Brevetul de manager în turism.

Am o fetiță de 22 de ani, Mădălina Andreea, absolventă a facultății de Geografia turismului din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj, unde în prezent este și masterandă și care constituie cea mai mare realizare a vieții mele.

Purtând mereu în suflet nostalgia copilăriei și-a locurilor ce m-au zămislit, iubitoare de literatură și artă, de tot ce-i frumos, adevărat și bun, întotdeauna am avut o sensibilitate ce m-a ținut departe de ură, minciună și prefăcătorie, gândurile le-am înmănunchiat în cuvinte, le-am așternut pe hârtie după cum sufletul mi-a dictat și iată că în plină maturitate... m-am pomenit scriind...

Am început să public pe rețelele literare de pe Internet în primăvara acestui an.

În luna mai 2009 am reușit să „sparg sticla” și-am adunat la Băile Felix scriitori și poeți din toată țara, în manifestarea denumită Tabăra de creație „Esențe și nuferi”.

Apoi, la sfârșitul lunii august, la poalele Vlădeșei, în satul meu natal, am organizat o nouă manifestare culturală, care de data aceasta a reunit nu numai creatori de literatură, ci și artiști plastici: „Apuseni - legendă, tradiție și spiritualitate”.

În paralel cu profesia intenționez ca în continuare să mă ocup de organizarea acestui gen de evenimente și să obțin parteneriate cu instituțiile de profil, pentru impulsionarea și susținerea creației literare și artistice.

... de toamnă...

Răsar din rug de suflet triste gânduri
Și-aștern culori de zbucium în petale...
Se scutur frunze pe alei... și-n cale
Nu mai sunt flori aprinse...și nici fluturi...

"Distinsa toamnă" în amurg se-adapă
Din lacrimi crude ce roiesc sub gene,
Se-nfruptă din speranțe și chiciură... alene,
Ne unduie frumosul, zâmbeste... și-apoi pleacă...

Prin ramuri dezgolite ne șuieră regrete
Strivite surd în tâmpale și fremătând a doruri...
Suntem îmbrățișarea de timp, ce dă fioruri
Iar clipocitul apei din ploi se-sparge-n plete...

Peisaje sumbre-n cețuri ascunse sunt... o clipă
Trăim un soi de plânset...și zbuciumul ne doare
Iar plapuma de frunze mai naște câte-o floare
Nisipul din clepsidră se scurge-ncet... pe-aripă...

Fărâme de speranță rămân pe-un colț de suflet
Așteaptă în tăcere arzând pe-altar dorința
De-a nu pleca privirea și de-a-ntări credința
Din rău să facem bine, din lacrimă... un cântec.

Debut

Tu știi s-aduni cuvintele-mpreună
Și să le dăruiești cu suflet știi...
Le împletești apoi ca pe-o cunună,
Le-asezi la locul lor, ca pe copii.
Eu sunt doar o novice călătoare
Prin lanul poeziei nesfârșit,
De dragoste de semeni născătoare,
În nefirescul lumii labirint.
Și m-am trezit vibrând de armonia
Din suflet izvorâtă și senină,
Îmbrățișând cu doruri poezia,
Scăldată-n picuri scurși dintr-o Lumină,
Ce până nu demult a stat timidă
Și-a dogorât lăuntric, sacadat,
S-a revărsat apoi într-o grădină
Ce flori de suflet multe-a adunat.
Au fost cu rouă surfilate-n taină
De un izvor imens de apă vie,
Crescute-n munți și îmbrăcate-n haină
De fericiri... ascunse-n poezie.

Renașterea

Sublime miresme înoată-n albastru,
Cireși înfloriți, sălcii verzi, alb de nufăr
Privesc cu sfială spre-a zilelor astru,
Încet mă strecor înspre vis... nu mai sufăr!
Văd firul de iarbă cum crește-n tăcere
Și muguru-i gata plesnit, ce splendoare!
Narcisa-mi zâmbește-unduind de plăcere
Redând bucuria în suflet de floare.
Și-un zumzet sălbatec îmi umple-universul
Un zgomot de-aripă ușor mă pătrunde
Deschid călimara lăsând tandru, versul
Să picure-n calde, mirifice unde.
Încet las departe tristeți adunate,
Mă umplu fiori de o dulce dorință
De viață, ce simplu trăită-mi dă Pace
Cu liniște-mi dăruie-ntreaga ființă.
R nasc idealuri, adun bunătate,
Cu flori presărate pe file-mi iau zborul,
Plutesc înspre nouri și-n eternitate
Cuprind infinitul și-n taină-mi țin dorul.

Îmbrățișări

Din gardul viu de suflete stropite
Cu verde de smarald în ceas de noapte,
Un mic vlăstar cu vise ne-implinite
Și-a plăsmuit un univers aparte
Și-n inima-i ce nu mai vrea durerea
A așezat o floare din grădină,
Învăluindu-și dulce, mângâierea
Cu dragoste-mbrăcată în Lumină.
Iar paradisul strâns în cercul roșu
Al sufletelor ce sfios vibrează,
Necunoscut rămâne-n jurul nostru,
Și în tăcere își îmbrățișează
Trăiri, ce-i stăpânesc pe-acea
Care își văd în flori eliberarea,

Și își adună-n suflet odiseea
Dintre ruine izgonind uitarea.
Sărutul dat văzduhului trudește
S-alunge cu blândețe un pustiu
Care-a domnit în sufletul ce crește
Verde smarald născut din gardul viu.

Trifoi cu patru foi

Sub picuri calzi, timizi de rouă
Caut ades să-mi spăl privirea
Cu un trifoi cu patru foi
Și-n suflet plouă...
Cu flori de dor... aștept iubirea
S-alunge depărtarea dintre noi.
Se-aștern pe frunte triste gânduri
Nu cer nimic, doar sper în taină
Ca în destinul meu să scrie
Măcar câteva rânduri
Ce să-mi îmbrace viața-n nouă haină
Care la pace și liniște îmbie.
Număr încet firave frunzulițe
Și-ajung timid la trei. căci patru,
Nu mi se-arată decât rar,
Iar cinci, ale trifoiului mlădițe
Sunt într-un templu sacru
Al viselor și-n al speranțelor altar.
Îmi scaldă lacrima obrazul supt
De așteptare-mbătrânit de dor
Și-n liniștea râvnită de-amândoi
Simt că ceva în suflet mi s-a rupt
Din mine trist, răzbate un fior:
E tainicul trifoi cu patru foi!

Sunt

Sunt umbră și suflet născut din esența
Cuvântului lin ce se scurge din suflet
Sub lava încinsă ascund chintesența
Aceluiași gând ce mă-nvăluie-n cântec.

Stindardul ce flutur mereu printre semeni
E alb și el poartă sub falduri Lumina!
Suntem frați cu toții în toate, și-asemeni
Copacului-țară, sfințim rădăcina

Cu picuri de rouă ce lin se-nfiltrează
Spre secile-adâncuri uscate de vreme...
Lumina și Pacea mereu ne veghează
Iar "sita" în veci "grâul" bun îl va cerne...

Din limpezi izvoare îmi iau apa vie
Și foșnetul frunzei din codru mi-e cântul
Iar soarele toamnei și mustul mă-mbie
Să dărui cu dragoste, veșnic, Pământul...

Sub raze de Lună o pânză de vise
Așterne-se tandru-n pridvorul Iubirii...
Desfac legătura de chei, uși închise
Deschid... lăsând loc cuvenit împlinirii.

.....

Sunt umbră și suflet născut din esența
Cuvântului lin ce se scurge din suflet
Sub lava încinsă ascund chintesența
Aceluiași gând ce mă-nvăluie-n cântec...

Tatălui meu

E ziua Sfântului tău nume
Și-n zori... ți-am sărutat icoana, TATĂ....
Mă simt stingher-acum în astă lume
Când nu-ți mai simt privirea-ngândurată...

Pe creștet... tu ades mă mângâiai...
Și ochii-ți plini de lacrimi de iubire
Mă-mbărbătau... în serile de mai
Când număram trifoi... ce dulce amăgire...

Revăd tabloul sacru al bunătății tale...
Cu drag, în poarta casei de sub munți
Mă așteptai cu-n zâmbet și-mi așterneai în cale
Doar flori de bucurie și sfinte rugi, fierbinți...

Dar ai plecat devreme... de pe covor de nori
Veghezi spre noi... șoptind cu glasul-ți drag
Aceleași vorbe calde... iar eu te văd în zori
Ca-n dimineți de basm... trecând al casei prag...

Costel GEANĂ

(Boris Ioachim este un pseudonim literar)

Născut la 25 ianuarie 1967 în satul Sârbi, jud. Botoșani. Actualmente locuiesc în orașul Săveni, același județ.

Debut literar în revista "Flacăra" - 1995 (la rubrica "Mașina de scris" a criticului literar Alex Ștefănescu).

Am publicat două plachete de versuri, în 2004 și 2005 și prin diferite reviste. Din când în când mai public câte ceva pe diferite site-uri.

Consider că aș știrbi oarecum din substanța poeziei mele dacă aș încerca să o descriu sau să o definesc. De ce scriu? Greu de răspuns... De aceea aș vrea să adopt atitudinea lui Paul Valery care privilegia versurile în detrimentul biografiei sau al oricărui alt metalimbaj referitor la poezie. Deci să lăsăm versurile să vorbească de la sine.

Amiază adormită, scăldată-n must solar...
E ora-n care moartea mă bântuie bizar,
Strângându-mi fruntea-n cercuri concentrice de foc,
Șoptindu-mi că-i aproape al ei nefast soroc.

Bondari muiați în aur se zbenguie-mprejur,
Sau gânduri negre minții îi caută cusur?
Ce-mi bâzâie în creier atât de obsedant,
Ce gând plin de otravă mă soarbe spre neant?

Ce pur e ceru-albastru, și ceasul plin de miere!
Făcute-s, parcă, acestea s-alunge orice durere;
De ce mi-e mie, oare, din naștere sortit
Să-mi fie clipa neagră și gândul otrăvit?

...Zadarnică zvâcnire și prea-banal răspuns
La întrebări rostite, de veacuri, îndeajuns...
De ți-e sortit albastrul – în el vei adăsta
Și de ți-e amar paharul, amarul vei gusta.

Nici un anotimp nu mai mi-e fast
Și nici un parfum nu mă îmbie
În pustiu de lut gându-mi adast
Desfrunzit de o grea melancolie.

Nouri albi, zburând pe sub sineli,
Peregrin cu gândul nu mă cheamă...
Sufletu-mi, sleit de îndoieli,
Somn de veci, pe veci ar vrea să doarmă.

Chicoteli de clipe dragi și calme
Am uitat, treptat, să izvodesc...
Doar sminteli neroade și sudalme
Țarinile minții-mi mai rodesc.

Trecător stingher pe-al lumii șleau
N-am să las în urmă decât vanul
Sângele uitării îl tot beau
Și pervers mă sapă – clipa, anul.

Iarba

Iarba verde, iarba grasă
Crește - naltă-n cimitir;
Cade an de an sub coasă
Din nou crește - mai frumoasă.

Privesc crucile-nnegrite
Și mă-ntreb, cu mintea-mi proastă:
Din ce piepturi se hrănește
Și ce-i, Doamne, viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din noi va crește iarba.

Suflă vântul...vârfuri sună
Greierii prin fân adastă....
Se duc zile, nopți cu lună
Ce mister e viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din noi va crește iarba.

Trudă zilnică, sudoare
Viață de desfrâu - sau castă
Totu-i trecător sub soare,
Căci, ce este viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din noi va crește iarba.

Tainice iubiri și teamă
Zbor își iau spre bolta-albastră
Toate timpul le destramă...
Și-atunci, ce e viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din noi va crește iarba.

Se duc veacuri în neștire
Nasc speranțe-n lumea vastă -
E-un suiș spre coborâre -
Deci, ce este viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din noi va crește iarba.

Iarba verde crește deasă
Peste trup – peste fereastră
Ea rămâne-mpărăteasă –
Căci aceasta-i viața noastră:

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân' din toți va crește iarba
Pân' iubita va fi baba –
Până baba va fi iarba.

Și-a-nfipt în zări amurgul aprinsa lui falangă
Căci ziua spânzurat-a soarele de-o creangă
Și obosit de gânduri scăldate în otravă
Mă spovedesc la stele - ce se ghicesc în slavă
Mă zbuciumă amare păreri de rău, uitate
Din vremuri prăfuite, cu iz de libertate

Tot mai aprins mă-ncearcă un dor de absolut –
De trecere din veacul bolnav și prea ciufut.

Un duh de răutate în sufletul meu scurmă –
Neobosit mă-ndeamnă să tot privesc în urmă,
Să -mi amintesc păcate și pași făcuți pe alături
Să dezvelesc trecutul de-ale uitării pături

O, te salut, banala, trecuta mea viață!
De tine mă desparte un vag pustiu de gheață...
De viitor mă leagă nimicul și tăcerea -
Căci aripile morții și-ngână adierea.

Pierdutele speranțe, comune orișicui,
S-au risipit prin lume, ofrandă nimănui;
Hei, tu, neant albastru, cu stele arzând reci,
Sloboade-mă în tine - cu mine să petreci.

Dincolo de orice prezent sunt amintirile....
Ele nu mint niciodată – așa cum nu mint privirile
Prin amintiri suntem legați de trecut
Cum legat e, pe veci, mormântul de lut.
Așa cum pasărea legată-i de cer
Așa cum Dumnezeu e legat de mister.
Niciodată, oricât ne vom strădui,
Unde-am greșit prima oară – nicum nu vom ști;
Ne trecem prin lume – fuioare de fum
Pleavă în vânt, praf de pe drum.
Ne naștem purtând strămoșești stigmat
Căci o singură inimă în piepturi ne bate.
Comune ne sunt durerea și ura

Și aceleași nimicuri ne scurmă făptura.
Idealuri urzim, idealuri ne mor –
Și moartea ne-adună, zâmbind tuturor.
Dincolo de orice prezent sunt amintirile...
Ne ard până lutul ne astupă privirile.

Când tata s-a hotărât să moară

Cu nori cernește zarea amurgu-nvinețit,
Abraș se zbate vântul, cu scâncet de vioară...
Sătul de-atâta muncă și vag cam plictisit -
Așa, deodată, tata, s-a hotărât să moară.

Se-nvârte prin ogradă, firav și gârbovit,
Încet frecându-și barba țepoasă și cărunță...
În ochi îi joacă-un licăr stingher dar mucalit -
De-ai crede, bunăoară, că s-a gătit de nuntă.

La gard, încearcă parii, cu-n gest de alintare :
„Ca toate din ogradă, s-au șubrezit un pic...”
Și apoi rostește alb, cu ascunsă disperare:
„De acuma, însă, mie – nu-mi trebuie nimic...”

Sub norii de cenușă, stă tata-nțepenit
Și tot amarul toamnei pe umeri îi adastă
Și-n minte-mi vine gândul, că-n lume s-a ivit,
Ca-atâtea generații, într-o zodie nefastă.

Sub bolta împietrită stă tata, fără glas...
Cu albastrul din privire țintind, parcă, în gol ...
La margini de mileniu, e-un semn de bun-rămas -
Cu el se stinge-o lume – sub veac nepăsător.

S-a-ntunecat... văzduhul, de ploaie-i pregătit...
O stranie durere m-a împietrit în seară;
Sătul de veacu-acesta ursuz și nesimțit –
Așa, deodată, tata, s-a hotărât să moară...

Poema frunzei ce-a căzut

Când te-am văzut în primăvară
Erai un mugur încă neplesnit...
Pe atunci ploua mereu spre seară –
Și verde să te văd – cât am dorit!

Și te-am văzut și verde, de smarald
În pragul verii, colorând natura
Foșneai pe-o creangă-ntinsă peste gard –
Pe-atunci mă moleșea plăcut căldura.

Și prăfuită te-am văzut, în plin cuptor,
Când soarele frigea fără de milă
Înfierbântat, de iarnă mi-era dor
Și te-am urât cu ne-nțeleasă silă.

Apoi, îngălbenită, ca de ceară,
Tremurătoare-n vânt te legănai...
Era pe când se mai sfârșea o vară;
O, cât de tristă îmi păreai!

Iar de pe ram când te-ai desprins,
Planând spre colbul de pe drum
Cu jale-n palme eu te-am prins –
Și atunci, te-ai preschimbat în scrum...

Ioana – Nina BOTICI

sau Lola – pseudonimul cu care
sunt cunoscută pe Internet și care
mi-a adus mulți prieteni virtuali,
îndrăgostiți până la urmă de
versul meu, de sufletul meu...

Născută în noaptea de 26
iulie 1971, într-un orașel, lângă
Oradea. Foarte devreme, copila
însetată de tot ce era «nou» a
devenit îndrăgostită de literatură. Cadourile mele preferate
erau cărțile, pe care le citeam cu patimă.

Am crescut prea repede, zic eu. Adolescența mi-a dat
ocazia să... scriu.

Primele iubiri, suferința... Întrebări și răspunsuri
căutate-n tot ce atingeam cu privirea sau doar cu imaginația...
Le-am așternut pe hârtie, au devenit comoara mea!

Despre viața mea, ar fi multe de spus. Aș spune acum
doar că:

**„S-a amestecat soarele cu luna...
și s-au topit de-atâtea lacrimi curse...
și vor rămâne-așa întotdeauna,
cerneală picurând spre versuri scrise...”**

**Neizbutind lumina să și-o-mpartă
s-au contopit, în mintea mea, fericit!
Dublă putere pentru-o dublă soartă,
dublă lumină scursă-n întuneric...”**

De fapt, totul se găsește în poemele mele! Vă invit să-mi citiți sufletul...

Ioana Nina BOTICI, Franța

Prezentare de Diana Popescu, Agero

Din Franța se aude vibrând grațios lira sensibilei Lola. Strunele stilistic atinse, mergând de la imagistica sonoră până la inflexiuni ale undei filozofale, își subordonează modalități expresive, versificări abile, arabescuri răscolitoare. În fantasia tristeții, în pregnanța imaginilor făurite, în structura de adâncime a unui univers imaginar, temperamentul poetei presară valențe romanțioase, semne sincere, cu adevărat emoționante, punând în serviciul lor fibre specifice sensibilității, care revigorează filonul unui patos echilibrat. În întinderea aceluiași poem, trecerea rapidă de la un motiv la altul, ca și cum o umbră ar genera o alta, sub impactul unei subiectivități onirice, structura se prezintă ca o suită de imagini autonome. Poezia recuperează teritorii ale stilului cuminte, măsurat, întruparea poemelor s-ar datora și naufragiilor pe itinerarii ale tonurilor caracteristice literaturii timpului nostru. Sonografia mesajului amestecă, intențional confuz, reverberații efervescente, ca și cum ar dori să extragă expresia lirică din orice flux de sensibilitate, această rafinare comportând notația fulgurantă, dar și atent elaborată, care subordonează versul unei expresiei cristaline. O anumită seninătate traduce opțiunea pentru sublimarea sentimentelor, abil practică de poetă. Urmărind transmiterea anumitor emoții, poezia Ioanei Botici (Lola) nu poate fi un numai bibelou plăcut vederii, asemănător stampelor japoneze, ea porcede de la un nucleu de trăiri reale, amplificate de inspirație și de imaginație. Dacă cititorul va face abstracție de căutările febrile ale unor limite lingvistice, va gusta cu încântare poezia Lolei. (MDP)

Ascuns

... în spatele ochilor mei,	mă tem
e pădurea	pentru ultimul picur
de vise	ce-n urmă-i nu lasă povară,
cu tine...	nici umbră
e...	nici vale
iarnă	albastră
și-n tremur de frunze	spre...
mult sărutate	toamna inimii tale...
de ploaie	

Poezie furată

Știu că-mi furați poezia
și-o ascundeți în sân.
La capătul zilei
o puneți pe perna de vise,
de aceea nu mă supăr,
chiar vreau să devin
noaptea și dimineața fiecăruia,
pe rând,
să mă-mbrăcați
în cuvânt
și să mă închideți în gând...

Dorință

Pasăre-n zbor dac-aș fi
aș cutreiera lumea și m-aș opri
la capătul ei, sau... dincolo de ea,
într-o zi.

M-aș așeza sau nu de-aș putea
pe-o ramură, dac-ar mai exista,
sau poate pe umbra ei...
și-aș visa...

Și-aș cânta dragostea-mi adâncă
pentru cineva neîntâlnit încă,
după o viață trăită ca o poruncă
de neîncălcăt!

Cântec și vers aș trimite în lume,
neavând altfel puterea de-a spune...
sperând a fi auzite-nainte de-a apune
soarele...
sau umbra lui...

Destin...

Am crezut prea mult în destin
și... am înnebunit puțin câte puțin,
în zbaterea-mi de fum făcută parcă...
fără rost,
ca și cum pe-o mare, fără barcă,
aș fi fost...

Izbită de stânci și lovită de valuri,
mereu sleită de puteri, spre maluri
îndreptându-mă mereu cu încăpățânarea
de-a trăi
și de a-mi străbate marea...
și-a iubi...

De m-ai lăsa să te ating...

necunoscutul din noi se vrea aflat?
- unul pe altul noi ne-am întrebat -
privind pe furiș
gestul stăpânit
și, sub zbaterea pleoapelor, răspunsul venit...

îți răspund cu privirea uneori, minunat
de aprinsă și privind, spre înalt,
neînceputul de viață
ce ne caută parcă,
doar o atingere cerând ca să-nceapă...

ți-aș dăruî atât de multă iubire,
de m-ai lăsa, cu a mea privire,
să te ating măcar!
pentru o clipă doar...
ca să mă simți... poate... ca pe un dar...

de mi-ai trimite o privire de bărbat,
să mi se împlinească ce-am visat
cu ochii deschiși...
femeie m-aș simți,
cum am crezut mereu c-aș putea fi.

Viața (...fuga de moarte...)

Fără părinți,
nu mai avem
rădăcinile
prinse adânc
în materia din care venim...
și începem
să facem pași
pe deasupra,
fiindcă ne-am rupt,
și-am devenit
forme de pământ
în umbra lui,
fugind
de clipa
în care ne va spune
că-i aparținem...

Am devenit femeie

Fără de păcat adunat
nu-i nimeni pe pământ lăsat!
păcat adunat din tinerețe
și socotit abia la bătrânețe...

Sinceritate călcată-n picioare,
inocență pierdută,
întristare...

(trăind parcă-ntr-o viață trecută)
spunându-mi (mă ascult prea tăcută):

”privește-ți păcatul
cu ochi de la altul!
vezi altfel
ce-a fost
și ce putea să fie...”

Sunt femeie acum -
în strai de fecioară-mbrăcată...
privindu-mă trist în oglindă,
cu rochia ce-a fost admirată -
femeie de-acum... atât de săracă...

Ioana STUPARU

Numele de dinaintea căsătoriei:
IOANA LEU.

Am venit pe lume neinvitată.
M-a trimis Dumnezeu pe data de
2 octombrie 1942, la părinții de
omenie cu numele: Florica și Ștefan
Leu.

Locul: comuna Mârșani, județul Dolj
mi l-am ales singură, fiindcă prea
mi-a fost drag!

Copilaria mi-a fost ocrotită de dragostea părintească, mai ales de dragostea mamei și a bunicului meu (bătu) Mitru Leu, un om de toată isprava, cu respect față de semenii, dar și respectat la rândul lui. Sunt cea de a treia fiică dintre cele patru fete ale Floricăi și ale lui Ștefan, cel care a trăit cu nemulțumire în suflet, fiindcă nu a avut măcar un băiat, ca să-i poarte numele mai departe.

Numele de STUPARU l-am dobândit în urma căsătoriei cu Nicolae Stuparu, originar din Turnu-Măgurele, căsătorie din care a rezultat ființa dragă SIMONA.

Cultul pentru familie și dragostea pătimasă față de locurile natale m-au îndemnat adesea să le așez în veșnicie, și am găsit de cuviință că, scriind despre ele, ar fi cel mai bine.

Astfel, am scris romanul-trilogie intitulat "OAMENI DE NISIP", Editura Amurg sentimental, 2006, pe care l-am lansat la Muzeul Literaturii Române. Fiecare volum al romanului *Oameni de Nisip* are ca subtitlu: vol. 1 "Jurământul văduvei", vol. 2 "Târguiala", vol. 3 "Lacrimi pe vatră".

Romanul meu de debut a fost "CLIPA DE LUMINĂ", Editura Miracol, 2001.

În anul 2007 am publicat un volum de proză scurtă, intitulat "GRĂDINA CARE S-A SUIT LA CER", Editura Florile Dalbe.

Am publicat proză și poezie în antologii ca: *În pas cu orologiul, Printre sfinte tăceri, Vioara din inima pădurii, Trepte de lumină, Proprietarii de visuri, Gânduri înstelate, Zenit aniversar, Auroră în amurg, Viața ca un sonet, Parfum de liliac, Întotdeauna cu noi, Noul Orfeu, Înțeleptul din America, Mărturisirea De Credință Literară, Scriitori Români contemporani, Cărticica pentru copii, Romanul minimalist, "Mărturii tulburătoare" (In memoriam Artur Silvestri), "Solidaritate și toleranță" etc.*

Sunt colaborator al revistelor literare "Paradox", "Amurg sentimental", "Revista de poezie și proză a Societății Scriitorilor Români".

Sunt colaborator al revistelor on-line: "Agero"(Stuttgart), "Luceafărul Românesc", "Monitor Cultural", "Neamul Românesc", "Slova Creștină", "Viața Literară", "Analize și fapte" "Arcada", "Glas Comun", "Ecou", "Epoca", "Universul Cărților", "Pagina verde", "Tânărul scriitor", "Revista Iosif Vulcan" (Australia), "Slova copiilor".

Fac parte din colectivul de redacție al Revistei on-line "*Slova Creștină*".

Am participat la Radio România Actualități în emisiunile:

"Studio deschis", cu interviu realizat de Sabina Măduța referitor la romanul-trilogie *Oameni de Nisip*.

"Nostalgia", interviu realizat de Viorica Ghiță Teodorescu, referitor la volumul de proză intitulat *Grădina care s-a suit la Cer*.

"Iarba verde de acasă", interviu realizat de Gheorghe Verman, referitor la romanul-trilogie *Oameni de Nisip*.

În emisiunea "Deschis duminică", realizatorul George Enache a prezentat volumul *Grădina care s-a suit la Cer* și a citit un fragment.

La Radio Cultural, în emisiunea “Corespondențe spirituale între muzică și poezie”, realizatorul Doru Popovici a prezentat adesea poeme de Ioana Stuparu.

În emisiunea “Gândești, deci ești”, realizată de Victorița Dușu pe postul de televiziune TVRM, am prezentat cărțile: *Clipa de Lumină*, *Grădina care s-a suit la Cer* și romanul-trilogie *Oameni de Nisip*, citind fragmente din vol. 1 intitulat *Jurământul văduvei*.

Sunt membră a câtorva asociații de marcă: Liga Scriitorilor din România, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, Societatea Scriitorilor Români.

Sunt CETĂȚEAN DE ONOARE al comunei Mârșani, județul Dolj, pentru activitatea de scriitor și om de cultură.

Au scris despre mine: Augustin Macarie, Victoria Milescu, Dragoș Ciobanu, Melania Cuc, Petre Fluerașu, Artur Silvestri, Eugen Cojocaru, Aristotel Bunescu, George Ursa, Miron Țic, Ion Machidon, Valentin Rădulescu, Cezarina Adamescu, Sabina Măduța, Vintilă Anastasescu, Marian Drăghici, Constanța Buzea, Gabriela Zăvălaș Anghel, Maria Fitcal, Dumitru Dan, Marin Toma, Geo Călugăru, Lidia Constantinescu, Liliana Radu, Doru Popovici, Teodora Moțet, Menuț Maximilian, Victoria Elena Milescu, Florin Grigoriu, Dumitru Bălăeț, Olimpiu Radu și alții.

Căsuța cu povești

Eu mai păstrez căsuța cu povești –
În ea m-ascund când vreau să fiu cu mine.
Acest lăcaș doar mie-mi aparține.
De vei dori, fii sigur, mă găsești.

Cărările ce duc aici sunt line,
Dar numai pe fereastră mă zărești.
Nu cugeta-năuntru să pășești –
Ți-am spus că acest loc mi se cuvine!

Mă-nvăluie în cânt de mandolină,
Înger vibrând din corzi imaginare.
Voi sta din nou în Conul de Lumină –
Cel fără vârstă și fără hotare.

Acolo pot să-mi fac din gând altare
De-nchinăciune-n vremi ce stau să vină.

Regina iertării

Ce lin s-a făcut urcuşul cărării,
Pe margine flori vestesc întronarea,
O doină la nai va face strigarea,
Deschide-se-vor hotarele zării.

O şoaptă aud, alung întrebarea,
Vin îngeri cântând, e clipa visării,
Aleasă voi fi Regina Iertării
Castelul e-n veci, mi-aşteaptă intrarea.

Mi-am prins la ureche cireşe de mai,
In plete crâmpei din soarele verii,
Din toamnă cules-am întregul alai.
Alerg să mă prind de frâiele serii,

Dar cântecul mierlei îmi spune: Mai stai!
Momentu-i sublim: “în floare dau merii”!

Dați-mi un fluier

La frunză v-aș zice o doină din sat,
Cântată fiind cândva, într-o vară,
Compusă de-un Ion pentru-o Mărioară.
Iubire rămasă fără de rezultat.

Răchita doinea și ea-n ulicioară,
Și grâul în spicul abia secerat;
Sălta la fereastră boboc de mușcat',
Răscrucea vuia în fiecare seară.

Aduceți un fluier sau dați-mi un pai,
Ce chef am de-un cântec de dor și de drag!
Să zboare ca vântul acolo, pe-un plai,

Să simt cum tresaltă țărâna din prag,
Să-mi stâmpăr un foc ce mă mistuie, vai!
E mult prea departe iubitul-mi meleag!

Iarăși

Și iarăși vii c-un braț de lemne ude,
Le pui în stivă peste spuza care
Aprinde doar din pură întâmplare
O flacăra în pâlpâiri zălude.

Când vatra pomosteală nu mai are
Și jarul dispărea-va nu știu unde...
Scânteia dragostei nu mai răspunde –
Chemată-i de nisipuri mișcătoare.

Și dacă soarele vrea să se-arate,
Iar evantai de raze te-asaltează,
Păstrează-un braț din lemnele uscate

Și lasă timpul care nu trădează,
Să pomostească vatra-n nestemate.
Astfel “jarul iubirii” se păstrează.

În ziua aceea

În ziua-aceea dat-a Domnul, soare...
Venisem de departe, pare-mi-se.
O șoptă undeva se auzise
Că nu-i venirea mea întâmplătoare.

Moment de terrian îmi dăruise
Cel ce deține Forța Creatoare
Și cazul nu mai e să mă-ntreb: oare,
Avem cu toții clipele prescrise?

De-aceea fac ce cred că se cuvine:
Din nou mă-nclin în fața Ta, Slăvite!
Că-n vie-aleasă m-ai sădit pe mine,

Umil lăstar cu fructe pârguite,
Ce roade coapte vrea s-aducă-n fine,
Celor ce scriu « cuvinte potrivite »

Îți amintești?

Zburdam copii ferice prin luna lui Cuptor,
Strunind până și timpul în frâie de mătase.
Un colț de cer, magnific în rubiniu pictase
Doar pentru noi Slăvitul-AtotulCreator.

Amurgul înfășase al zilei Astru-n scutec
Și-l luase Maica-Noapte în brațe, să îl culce.
Fără a ține seamă de timpul ce se duce,
Greieri în fracuri negre se măiestreau în cântec.

Uimiți priveam cum cerul stea după stea-și anină
Clădind deasupra noastră dumnezeiesc décor!
Duh Sfânt ne trimisese AtotulCreator,
Prin aer se plimba parfumul de “Regină”.

Când Zorile de ziuă se pregăteau să vină,
Zburdam copii ferice prin luna lui Cuptor.

Mă numesc **Ioana DOBRE**,
fostă Voicilă și am ca pseudonim
literar numele de domnișoară urmat
de cel din căsătorie, adică **Ioana
Voicilă Dobre**.

M-am născut în comuna Cireșu din județul Brăila în anul 1961, ianuarie 22. Am copilărit în Rușețu, județul Buzău și tot aici am învățat la Școala Generală de 10 ani. Mă consider, a fi un om norocos deoarece am avut profesori excepționali încă din clasele mici când am început să scriu poezie. Trimiteam versuri lui Puiu Cristea la rubrica manuscrite a ziarului județean *Viața Buzăului* și am primit răspunsuri încurajatoare la momentul respectiv. Am fost elevă în treapta întâi la Liceul real-umanist Făurei. între anii 1976-1978. Am urmat apoi cursurile școlii profesionale de pe lângă Grupul Școlar M.I.U. din Buzău până în 1980, perioadă în care am participat la ședințele de lucru ale cenaclului *Viața Buzăului* și ale cenaclului Alexandru Sahia de pe lângă Casa de Cultură a sindicatelor Buzău. În toți acești ani am participat la concursurile școlare „tinere condeie”, și la olimpiadele școlare de limbă și literatură română. În martie 1980 m-am angajat ca țesătoare la Întreprinderea AURORA București unde am lucrat timp de 10 ani în trei schimburi. În această perioadă am frecventat cursurile treptei a doua la liceul Nichita Stănescu din București (Ind. nr.6). De asemenea, participam la ședințele de lucru ale cenaclului literar condus de Mircea Constantinescu de pe lângă Casa de cultură a sectorului 5, București. Între anii 1983 și 1989 mi s-au născut cei trei fii,

Valentin, Ciprian și Adrian. Am făcut o pauză destul de mare cu scrisul, ocupându-mă de creșterea și educația fiilor mei care acum sunt studenți și absolvenți de învățământ superior (învățământ politehnic). Din noiembrie 1996 lucrez ca bibliotecar. Revenind în mediul școlii am început să scriu din nou. Mi-am continuat pregătirea profesională prin cursuri de inițiere și perfecționare pentru bibliotecari la Biblioteca Centrală Universitară (1997), cursuri de secretariat-birotică (1998) și cursuri de operator calculator (2003). În 2008 am terminat specializarea bibliotecar-documentarist de pe lângă Facultatea de Litere a Universității București. De cinci ani activez pe site-urile de pe Internet postând poezie în cercuri literare, cluburi și grupuri literare. În martie 2008 am debutat în poezie la Iași în antologia de versuri „Universul Prieteniei – Primăvara”. Scriu poezie de dragoste, poezie despre anotimpuri, despre oameni și durerile sau fericirile lor. Am fost inclusă anul acesta în câteva volume virtuale pe site-ul ESENȚE. Iubesc natura, copiii și animăluțele mici. Și-L mai iubesc și pe Dumnezeu care m-a ajutat mereu în viață. Am în pregătire un volum de autor care va apărea în luna ianuarie 2010 la Iași sub patronajul asociației Universul Prieteniei.

În prezent lucrez la Biblioteca Universității Politehnica București. Sunt o persoană populară, veselă și optimistă. Doresc tuturor celor care îmi citesc creațiile, celor care scriu precum și celor care s-au gândit să mă invite aici alături de ei., multă sănătate și voie bună și vă mulțumesc că existați în viața mea!

Cu mult respect, Ioana Voicilă Dobre

Rugăminte

Mai lasă-mă,
să-ți mai fiu, Doamne,
o floare înflorită-n câmp,
să mă mai legăn,
de-ncântare
sorbînd din ochi al tău pămînt!

Mai lasă-mă,
să gust splendoarea
ce o reversî
în zori de zi
și lasă-mă, să fiu eu, floarea
plină de vers și armonii!

Mai lasă-mă,
să cînt în soare,
minunea vieții de a fi
și darul tău
plin de culoare
și cîntece de ciocârliei!

Să-ți rămâi credincios ție însuți!

Adio, spun
copilului din mine
și-mi dezbrac inima
de un cojoc
în plină iarnă.!

Și nici nu știu
dacă e bine
sau dacă focul
adormit în ea
va rezista în iarna grea.

Dar el nu vrea,
să-și ia adio
și mă petrec în umbra lui
prin veri și ierni,
drum amărui.

Îl simt de-a stânga
cu-n surâs de bun străjer
ce devotat
prin graniți multe
m-a purtat.

Copile drag,
cu ochii mari
și inima cât lumea toată;
ți-am dat o viață adevărată!

Și fiindcă
ai rămas cu mine,
ți-am împlinit
sublimul vis
ce îl purtai în suflet scris.

Ce frumos am trăit !

Mi-ascult uneori atent
ecoul pașilor
gândind că n-au obosit încă.
În ei simt trecerea timpului
și-mi regăsesc
voința de stâncă.

Bătăile inimii nu-mi sunt
singuratice,
îmi urmează pașii cadențat!
Prin anotimpuri mă poartă,
voios, mereu
pe drumuri de neumblat.

Îmi simt amintirile
încrustate
în talpa rănită de dor
și văd cum din ele răzbate
al dorinței de viață,
izvor.

Și merg, merg mai departe
sângerând.
Lacrimile mi le înghit

și râd plângând, hohotind.
Ce frumos, Doamne,
am trăit!

Iubirea mea cu sufletul curat

Te-am căutat mereu,
de când mă știu,
în norii ce treceau voioși
deasupra mea.
Și azi te strig
cât nu e prea târziu,
și îi zăresc iar
doldora de nea.

Te-am căutat mereu,
de când mă știu,
în limpezimea apei
de izvor.
Și azi te strig
cât nu e prea târziu,
când arde-n suflet
necuprinsul dor.

Te-am căutat mereu,
de când mă știu,
în raza soarelui
ce îmi zâmbea roșcat.

Și azi te strig
cât nu e prea târziu,
iubirea mea,
cu sufletul curat!

Dacă ai veni...

Dacă ai veni,
ți-aș întinde mâna
și tu mi-ai răspunde
c-un fluture zglobiu
în colțul gurii.

Dacă ai veni,
ți-aș așterne clipa,
covor de nestemate,
să-mi rămâi aproape.
Dacă ai veni,
ți-aș dărui o floare
pentru fiecare clipire
regăsită-n iubire.
Dacă ai veni,
fiecare mângâiere
de lapte și miere
aș preface-o-n avere!

Iubirea

Iubirea am simțit-o-ntâi
în pâinea de pe masă
și-n glasul mamei, grijuliu
ce mă striga prin casă.

Și-apoi, cățelul, leul meu,
(un dar de la bunica)
se gudura la pieptul meu:
eu îi eram mămica!

Pe când udam frumoase flori,
(copilă-n grădiniță),
un fluture o căuta
pe-un fir de romaniță.

Mi-a apărut apoi în toate,
în ochi de-nvățătoare,
în muzică, în vers, în carte
și-n planta ce răsare.

În tot ce soarele luminează,
născut spre a trăi,
iubirea recunosc stăpână:
trăiesc pentru-a iubi!

Noapte cu tine

Pe umeri de îngeri
veniți în fereastră
în noaptea albastră
un ochi mă veghează
și visu-i mai tandru
în suflet sihastru,
născând vii arpegii
în inima trează.

Cu-aripi de mătase
un cântec se zbate;
răsună-n unghere,
lumini răspândind;
în liniștea nopții
vibrând, de neliniști
mi-apare-n retină,
un chip vălurind.

Și geana-l închide
în clipa furată
și-o lacrimă curge
pentru vis, prinos;
când somnul mă fură,
pe-un cal nebunat

mă-nchid într-un zâmbet
pentru Făt-Frumos!

Un cântec de lumină

Un cântec de lumină
ninge-a mister prin crengi
când ciutura-nflorită
adânc coboară-n suflet.
Izvoru-i nesecat,
cu apa cea mai lină
răcoare-i e iubirii
cu arșiță în umblet.

Un cântec de lumină
ninge cu maci în pleoape
când somnul nopții vine,
să-ți dăruiască vise.
Acolo te simt eu,
de mine, mai aproape
în apele, duioase povești,
încă nescrise.

Sunt cântecele toate,
de fulgi-petale, ninse,
acolo între ape,
acolo între vise...

Alexandru Eugen TRANDAFIR

(Ion Izvor)

S-a născut la data de 7 mai 1946 la Aiud, jud. Alba. A urmat Liceul „Ioan Slavici” din Arad (acum Moise Nicoară”), în perioada 1959 – 1963, iar studiile universitare în perioada 1963-1968, în cadrul Facultății de Matematică-Mecanică, de la Universitatea din Timișoara.

Între 1970 – 1974 a lucrat ca matematician la Baza de Cercetări a Academiei Române din Timișoara.

La data de 1 octombrie 1974 s-a angajat ca asistent suplinitor la Catedra de Matematici II a Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, iar din 15.07.1975 devine asistent titular pe un post obținut prin concurs la aceeași catedră. Conduce seminarii la disciplinele de Algebră – geometrie, Analiză matematică și Matematici speciale la Facultatea de Construcții (1974-1980) și la Facultatea de Mecanică (1980-1992).

În perioada 1992 – 2007, a funcționat ca profesor de matematică în învățământul preuniversitar din Timișoara. De la 1 februarie 2007 s-a pensionat.

Cercetarea științifică de specialitate se încadrează în domeniul matematic de actualitate care este Controlul optimal. Dintre lucrările publicate în reviste de specialitate, menționăm câteva:

- Trandafir, A.E. (1987): *Application d'une theoreme d'isomorphisme*; Seminarul T.S., Univ. din Timișoara.

- Trandafir, A.E. (1992): *Sur les endomorphismes nilpotents d'un espace vectoriel*; Bul. Șt. al Univ. Tehnice Târgu-Mureș.

- Trandafir, A.E. (2000): *On the zeros of a function*; Analele Universității din Oradea.

În afara preocupărilor didactice și științifice din domenii profesionale, Alexandru E. Trandafir s-a simțit atras de poezie, publicând la câteva reviste literare, Orizont și Orient Latin – din Timișoara, Transilvania – din Sibiu, sub pseudonimul literar Ion Izvor, și 3 plachete de versuri: „Cărarea din unde” (2001), „La belle veille” (2003) și „Călătorul și cerul” (2005).

talex Eugen@gmail.com

ionizvor@gmail.com

Credință

În pomul cerului
frunzele neostenite
respiră

nunți de fluturi
țin norii
sub aripi

orbi candizi
cu scânteia primară
între pleoape
sfidând întunericul...

pietrele
urcă spre ținta din cer
apele poartă petale
din stele –
priviri saturate de nuferi

cântecele
în coapsa lunii
leagănă vise...

suspendate
între vârste
oglinzile iubirilor

mirările
înfășurând nopțile
cu ochi
fără porți

florile planetei
eliberează
plajele pletoase
de furtuni magnetice...

seninătăți albe
diminețile îngerilor

parcurgând apele
cu duhul cristalin
al fructelor sfinte

surâsuri...

spații traversate
de crengi infinite
bărci rătăcind
desenează mileniile
pentru felia de zare
muzici
acompaniind din sfere tăcute
cadrul plutitor al gândurilor

râurile mestecenii
reinventând într-un văz de orb
întoarcerile la izvoare

mângâind munții
din palme

locuri de trecere
pentru cuvinte

năluci scăpărătoare
plutind

Tatăl nostru de pe mare
mai tânăr mai liber mai fluid

lacrima Pământului

**„Ddin Cosmos, Pământul se vede ca o lacrimă;
așa o fi fost proiectul ?” (V. Ghica)**

Pământul lăcrimează
atunci când crește
înflorind pe lume

pomul –
se-aude o melancolie
încingându-ne
ca un meridian-
se-aude câte-un foșnet
prin oglinzi-
o umbră adorată
care scapă iar
și iar răsare
luminând
tainița de văzduh orb

se-aude chiar suspinul dintr-o carte
și-n bezna pâinii
pune aur vântul

se-aude Steaua lunecând din cer ...
dar nu-i nimic – a lăcrimat Pământul!

zăpezile

devii ca vântul obosit
bătând
către amiaza drumului
șlefuiind diamante și stele...

mai simți
—ca un cuib de lumină—
suspînul curcubeului și freamătul
cu gust de furtună
al catargelor
îmbrățișând orizontul...
se vor deschide
pânzele corăbiei
pe oceanul celor 88 de constelații?

te zvârli

să întreci
zăpezile de pe vârful cel mai înalt

izvorul

din piatră în piatră
din secol în secol

izvorul
saltă poveri de ozon
și de liniște

mereu primenit și vioi
într-o copilărie fără sfârșit...

casa vie

caligrafia ideilor
pe un câmp alb
cu fața la viscol

arta
de a privi puținul
din perspectiva

speranței sala
de așteptare
mare cât viața!

temple

ce am cerut
ce am dat
amurguri pentru temple

Iulia RALIA

Pseudo anterior :

Maril Raclaru

Născută la Iași, 26 august 1951

- Studii: Universitatea « Al.I.Cuza » Iași, Facultatea de filologie
- Certificat de traductor

- Profesoară de limba franceză în Iași, la Colegiul Economic
 - Colaborări, participări la colocvii și zilele francofoniei, la Centrul Cultural Francez Iași
 - Am frecventat Cenaclul literar de pe lângă Casa de Cultură a Studenților, unde am citit / debutat și comentat
 - Sunt în căutarea unui cenaclu literar serios...
 - Colaborări la evenimente artistice cu dl Grumăzescu, Anticariat Lapușneanu
 - Colaborări la reviste de cultura **Contemporanul**, **Cronica**, **România literară**
 - Premiul I – Traduceri la Festivalul de poezie « Daniel Turcea » publ. in România literară nr 9 / 27 feb 1986
 - 1989 -Volum de traduceri din G. Sand «Amintiri din Berry», Editura Junimea
 - Recenzii : **România literară**, **Cronica**, autor Codrin Cuțitaru.
- Lirica de factură intimistă a fost semnalată. S-a observat „înclinația spre calofilie, salvată din retorism de neodihna sufletească, sau de forța evocării” ...

După 2000 odată cu apariția site- urilor literare, am început să colaborez la www.poezii.biz, agonia.ro sau <http://poezie.ro/> , www.europeea.ro

Învățăământul preuniversitar nu lasă timp liber suficient pentru a te ocupa de scris.

Acum m-am întors cumva, dar nu știu când voi avea material pentru o carte...

E noapte, ești tu

De ce vii în fiecare noapte
atât de des
îmi iei mâna
apoi pornim amândoi
amândoi în lume încotro
niciodată nu întreb
acum

niciodată nu întrebam
atunci
urcam împreună
fredonai latino
quantanamera.

quantanameraa
acelerezi deschid
portiera strigăm
la trecători
querido querido

aștept să simt
umărul tău
ca o aripă blândă
pe umărul meu

deși e iubire

nimic nu mai e
strig este iubire
mă auziți de ce
de ce
nimic nu mai e

știu că acolo e doar
un scâncet înfășurat
în haine de jale

nu
nu pot fi ale tale
cine e mort
și cine e viu
nu mai știu

dimineața e cruntă
de ger
îmi încremenesc
ochii
dacă-i deschid
văd piatra
văd pustiu
cine e mort
și cine e viu
nu mai știu

nu mai e vis
trupul deschis

izbesc mașini
acelerează

mecanisme sar
mă zdrobesc portiere
Dumnezeule
Clachez !

Călătorie într-un singur sens

În țara frigului
beau ceai
alintat
de cuțitele gerului
descântat
de tăișul banchizelor
fără primăvară
alunecând
pe marea Propriului

nord
din întunecate
ape înghețate
pescuiesc
bucuriile mele
rătăcitoare
sau doar
amare

voyage a sens unique

au pays des glaciers
je bois ce the
pointee
des couteaux du gel
charmee
des coins de banquises
sans printemps

glissant
sur la mer du Propre
Nord

dans les eaux noires
et froides
faisant rocade
de mes joies
errantes
sans soleil ou

seulement
fumantes

Descântec

Motto : „de anghelină”
Mătrăguna-n foi de lună
Ce șoptiși tu nu-i a bună

Cântec lung picur trezit
Zbor întins spre asfințit
Vânt în dungă și-n pieire
Zare lungă

Soarele în istovire
Cade lângă

Să nu
Să da
Să urce iedera

Pe zid alb crescut din ceață
scrâșnetul de dimineață

4x4

nu, nu, noi

nu știm ce e durerea
nu știm ce-s izvoarele
nu pot să coboare în dâre
binefăcătoare până
să se înnoade sub bărbie
noi nu știm ce e
o greutate care apasă
noi nu admitem firul
subțire de fum
când s-aprinde luna
din bezna buimacă

noi fără scrâșnet
ne adunăm sub sfori
inima noastră nu
o ia în sens invers
la goană niciodată
pe șine retezate

noi suntem păpușile Copilului
aliniat în cele două colțuri
ale camerei
ireconciliabile

Nu acesta este sfârșitul basmului

ca în povestea lui Andersen
furie ajunge la mine zgomotul
valurilor care se sparg

sunt numai zdrențe, nu am ce flutura
deasupra capului, nici o corabie nu mă poate zări
genunchii mi i-am strâns lângă gură
și-mi clănțane dinții
soarele-mi mușcă din creier, iar ploaia
îmi bătucește oasele

gândurile, din fuior au ajuns sfoară
încâlcită am aruncat-o în mare să o
înghită peștii lacomi așteaptă
câte o rază spelbe mai torc pe rând
pentru frați
nu mai am meșteșug, nici
știința sunt aici în zadar
nu mai știu nici un preț

cât de departe mai pot arunca țesătura
de așteptare păsările strigă
pe colțul stâncii prizonieră
nu mai pot coborî

din ultima cămașă rămâne o aripă
mă aplec spre ea, mușc, iar cu sânge
plâng

Ochii albi ai trandafirului

culoarea trandafirului
înflorește învoaltă
lângă fereastra mea
albă
în glastra albă
lângă ușa albă
Atât alb
atâta puritate în jurul meu?
Înspăimântător
Apele păcatului
Adâncimile păcatului sunt albe
opace
de nepătruns
privesc în ochii oamenilor
(cei aproape mie)
Au ochii limpeziți
de traiectoria mișcării lor cotidiene
albi în exerciții
viață stereotip
Caut
în ochii lor
imaginea păcatelor
prin care ei trec fără să știe
Indiferenți
necufundați
în apele întunecate
ale Styxului
Cotidieni
ochii albi
ai trandafirilor

Când scuturai melancolie

când scuturai din păr alune
și funigei din geană
ți-am cunoscut atunci mijlocul
de vară indiană

cu ochi încondeiați ca într-o
icoană bizantină
tăiam felii subțiri din fumul
izbăvitor de vină

iar pasul tău fraged ca frunz-a
întors vis în privire
o clipă coborând pleoapa -
tăcea iarna din mine

Profesor de limbă și literatură română
și franceză,

Lelia MOSSORA

s-a născut pe 26 iunie 1951, în Hîrlău,
localitate apropiată Cotnariului,
în județul Iași.

Moștenește harul artistic de la
tatăl său, fost marinar de cursă lungă
și mai apoi profesor, care în lungile-i
peregrinările prin lume, își scria memoriile în pagini de o
deosebită frumusețe și sensibilitate.

Lelia Mossora a debutat în anul 1968 în revista „Iașul
literar”(revistă care astăzi poartă numele de „Convorbiri
literare”) sub îndrumarea maestrului Horia Zilieru, pe atunci
secretar general de redacție la revista amintită.

După terminarea liceului, își urmează studiile la
Facultatea de litere din Iași, Universitatea „Al. Ioan Cuza”.

Funcționează ca profesor de limba și literatura română
la mai multe școli, până prin 1990, când are „privilegiul” să
lucreze la școala unei case de copii din județul Iași, loc în care
a putut să descopere sufletul copiilor așa cum nu ar fi reușit
altundeva: **„Am lăsat acolo o parte din mine și anii aceia m-au
marcat profund pentru că acei copii știu să dăruiască tot ce au în alt
mod decât copiii din școlile obișnuite. Acolo am plâns pentru prima
oară la o serbare de Crăciun... Acolo am simțit atingerea aceea caldă
a copilului în căutarea eternă a mamei...”**

În prezent profesează la o altă școală destul de apropiată
ca locație... de „școala cea veche și minunată”, școală în care a
lucrat 9 ani, dar care acum nu mai există... Își împarte timpul
între elevii săi, casă, scris și mirajul internetului.

**„Nu am realizat mare lucru în viață, dar mă laud cu doi copii
superbi, cu respectul care mi-l dau foștii mei elevi când mă întâlnesc**

pe stradă și poeziile pe care le-am scris în număr destul de mare...”, spune poeta.

Și totuși, părerea domnului George Roca, redactor la revista „Agero” – Stuttgart, este alta, așa cum arată domnia sa în prezentarea acută poetei într-unul dintre numerele revistei amintite: **„Credeți că este puțin? Eu, nu!”**, numind-o **„o poetă cu har”**.

A publicat 5 poezii în volumul **„Șansele poeziei”**, antologie trilingvă Editura Anamarol– București, 4 poezii în volumul **„Doamnele poeziei”** (antologie trilingvă) la aceeași editură, 16 poezii în antologia de versuri „Toamna”, Editura AS'S, Iași, 2008.

În iulie, 2009, are loc interviul **„Gust de „Cireșe amare” și parfum de roșu și de singurătate într-un dialog cu poeta Lelia Mossora”** în revista „Phoenix Mission”, autor Octavian Curpaș, Phoenix, Arizona.

Pe 24 iulie, 2009, apare într-o emisiune de două ore la „Atenaisradio”, emisiune realizată de d-na Alina Arbajter, Nuremberg.

Are în pregătire volumul de versuri **„Vrăjitorul cuvintelor”**.

Lelia Mossora a mai publicat versuri în reviste ca :

<http://reteauliterara.ning.com//> <http://www.saltmin.com//>
<http://www.romanianvip.com//> <http://militeraturas.ning.com//>
<http://athenaisradio.ning.com//> <http://www.atheneum.com//>
<http://www.poezii.biz//> <http://www.observatorul.com//>

Adevărul despre...

Nu vă cer
decât să existați !

Eu nu vă caut
ca să vă dăruiesc zâmbete false
ci doar visuri despre
ce ar putea exista
dincolo de voi.

Eu nu vă chem
decât să aflați
cum este parfumul zilelor de mai,
gustul de cireșe amare
prelins
pe buze coapte
de dor.

Eu nu vorbesc
cu vorbe despre fericire
ci
despre tristețea celui îngenunchiat
și care se ridică lângă mine.

Eu nu am decât frunze
în loc de palme
și mângâi cu răcoarea verdelui meu
fruntea voastră .

Eu nu merg pe același drum mereu
ci doar pe cărări neștiute.

Eu nu sunt femeia
pe care să o vedeți doar ca pe un bibelou
ci ca pe trup mușcat din coapsa cerului.

Eu nu vă cer decât
să treceți prin lume
lăsând în mine gândurile
așternute în calea iubirii.

Eu nu vă cer
decât să așteptați
să se coacă vara în poala soarelui
și să cadă toate fructele oprite
în somnul vostru.

Eu nu vă cer nimic
și totuși
vă cer atât cât
niciodată nu-mi veți putea dăruia :

adevărul despre... eternitatea iubirii.

Amintește-ți

...ce niciodată nu mi-ai spus !
Amintește-ți cuvintele lăsate
pe marginea ceștii de cafea
într-un sărut amar !

Amintește-ți gesturile frânte la jumătate,
muzica ascultată de unul singur
în timp ce eram doi !

Amintește-ți mângâierile neîmpărtășite,
gândurile adunate
care sunau fără ecou !

Aminte-ți un mâine care n-a fost
decât în sufletul tău !

Amintește-ți sărutările
care îmi însemnau buzele cu trecut
pe când eu
alergam fără să știu
printr-o zodie
care urma să-mi pecetluiască
drumul început într-o iarnă, cândva !

Amintește-ți orele de veghe
în care fumul de țigară
îți era singurul prieten !

Amintește-ți de ne iubire,
de neliniște,
de neînțelegere,
de neuitare,
de nesomn

și

toate vor trece într-un sertar cu amintiri
de care nu mai ai nevoie

pentru că astăzi
este clipa
în care se nasc visele
ca o clepsidră din care timpul dispare.

Rămânem doar noi
să ne dezbrăcăm de taine
spovedind târziu
alte răsărituri

Aripă frântă

Timpul se condensează
în șoapte.
Picură lacrimi
din ochii albaștri ai cerului.
Mâinile se întind
să prindă păsările paradisului.

Mă dor sunetele
care curg în clepsidra timpului tău.
Mă dor pașii făcuți înapoi
pe țărnul gol.

Umbra ta îmi săruta fruntea.
Dorul mă caută.
Gustul meu dulce-amar
îți pribegeste pe buze...
mirarea pe pleoape.

Tălpile mele trec mereu
pe urmele lăsate
de noi cândva.
Nisipul nu primește decât
umbra mea
ca pe o pasăre
cu o aripă frântă.

Gând

Trec peste clipe ca o pasăre albastră
încuibându-mă în sufletul tău
ars de dor.

Trec peste clipe numărând firele de iarbă
călcate împreună
și nu știu
dacă
tu ești
cel care
m-a învățat
să mor

sau cerul s-a prăbușit
în fiecare mângâiere.

Trec peste clipe sărutând doar vântul.

Tălpile mele
învață să meargă pe șoapte
de lună nouă,
măinile ating aerul pe care îl respiri,
buzele tremură în asfințitul tău
gândurile bat în tăcere
ca niște clopote de nuntă fără mire.

Trec peste clipe
cernându-mă ca un abur peste pleoapele tale
ostenite
de așteptare.

Jumătatea mea de măr

...ești TU,
cu sâmburii amari de dragoste,
cu roșul curgând
în venele mele
ca un fluviu pustiitor.

Jumătatea mea de măr
ești tu ,
mușcând din mine -
fructul oprit.

Jumătatea mea de măr ești tu
îngenunchind mirajul
amurgurilor marine.

Jumătatea mea de măr
ești tu
care mă îmbraci
în cuvinte
ca în odăjdii de noapte.

Jumătatea ta de măr
sunt EU -
sărut și durere,
dor și parfum de santal
prelingându-se spre
infinit.

Scâncet

Umbre cum curg
pe stele culcate
tresărind în amurg
tăceri însetate.

Spre tine mă duc
să-ți vindec abisul
pe frunze de nuc
scrijelind paradisul.

Mă stinge mirarea
și focul mă iartă
că nu sunt chemarea
ce-ți bate în poartă.

Octombrie plânge
prea galben pe-alei;
culoarea se frânge
durând ochii mei.

Un scâncet de-o vară
în suflet îmi cântă
cu lacrimi de ceară
tăcând îți descântă.

Umbra

Îmi lipsește aripa
Cu care să zbor,
Îmi lipsesc ochii
Cu care să te văd,
Îmi lipsește mâna
Cu care să te mângâi,
Îmi lipsesc buzele
Cu care să ating vântul,
Îmi lipsesc lacrimile
Cu care să te plâng,
Îmi lipsește zâmbetul
Cu care să te urmez,
Îmi lipsește gândul
În care să te uit,
Îmi lipsește umbra
care
Ești TU.

Luminița SUSE

s-a născut în București.

În prezent locuiește în Ottawa, Canada.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Ultimele două volume de poezii: 2006 - "Duminica inimii", ed. Limes, Cluj Napoca; 2007 - "Bioglife", ed. Limes, Cluj Napoca.

Ultimele apariții în publicații cu poezii în limba engleză și română: "Bywords Quarterly", "New Stalgica Hymnal", "Ditch Poetry", "Frost and Foliage", "The Saving Banister", "AguaTerra" - Canada; "Apoziția" - Germania; "Agora Universitaria", Satu Mare; "Citadela", Satu Mare; "Cetatea culturală", Cluj Napoca, România.

A primit premiul III și mențiune la concursul „FlatSigned Poetry Competition 2007” (Chocolate River Association, Canada).

Website personal: www.luminitasuse.com

Inima dintotdeauna. Rimă albă pentru spații întunecate

acolo
lângă torțele crinilor
am înfipt lumânarea în nisip
adânc până la stelele din fântână
sperând să ajung de astă dată la inima tatălui meu
să înceteze resentimentele și absența

atunci
i-am poruncit să nu
se mai ascundă în oase sfărâmicioase
și am stat așa la mormântul lui, cu pumnii strânși
nemișcată precum o pasăre colibri
înainte de a se retrage dintr-o floare golită

Poem rupt din ploaie. Și aruncat în foc

nu îmi vine să cred
intru în ploaie cu resemnarea celor
ce își imaginează că știu adevăruri teribile
și nu îi mai mișcă nimic
pe cine mint eu
doar Dumnezeu crede în oameni și în sine
noi nu

ne ancorăm demonstrațiile
într-o mare de axiome alunecoase, insuficiente
mereu descoperim sau inventăm altele noi
și le adăugăm la masa inconsistentă
a dilemelor cotidiene

dacă pumnul meu ar putea să rupă norii
și glasul să asmuțească tunetul
atunci cum voi opri fulgerul ochilor
să separe apele de frig și focul de lumină
fără să mă inunde și să mă aprindă
deopotrivă dinăuntru

atât sunt de tulbure și vulnerabilă Doamne
în această penitență
când pluvială când pirotehnică
din enclava minții

Poem rupt din ploaie. Cu egoism

scriu despre ploaie cu revoltă
eu, cel ce eram mulțumit odată
că setea îmi crăpa carnea până la os
și tot aveam de unde da și de unde frânge
inima mea era întotdeauna deschisă
umărul sprijin, buzunarul plin
nu spuneam niciodată e prea mult, ajunge
nici nu ceream înapoi

mi se părea firesc acel modus vivendi
unde fericirea altuia era cauza
ruperilor mele de nori
și nu puteam lichefia iar și iar în ploaie
fără să mă usuc mai întâi
pe dinăuntru

Portretul lui Fiorel Gri. Te deum

desculță pe margine de fereastră
cu genunchii
la piept
frigul îmi țese rochie albă de noapte
de la umeri până la orizont
ninge cu bumbac
criogenic
tâmpilele lui ucid nesomnul în poală
sângele își revarsă marea carmin
în jumătatea mea de inimă
mă arunc zâmbind
o pasăre intră la loc în mine
apele se ridică sub călcâie, plutesc
întotdeauna am avut zborul
la îndemână
și brațele lui
arcă

Inima dintotdeauna. Melopecta dorului

hainele tatălui nu mi-au fost niciodată
strâmte
întotdeauna am găsit bănuți de înghețată
prin buzunare descusute
acolo unde mâinile lui ascundeau în pumni
ciocolata din ziua de salariu
sânii mamei și cuvintele nerostite
batista îmbibată cu vin din buzunarul de la piept
miroase încă a scorțișoară
și transpirația din zilele mele de examene
plămânii roși de septicemia tăcerii respiră naftalină
ca și cum nu ar exista molii în viața de apoi
și nici motive pentru descărcări de adrenalină
poate de aceea repet cu disperare greșelile tatălui
incendiar și cu aceeași patimă
nu sunt cu nimic mai bună
în această frondă absurdă a petelor de gheață
avansând pe unghiile timpului
numai moaștele sângelui vor sfinți focul
în inima dintotdeauna

Diminețile unei victime fericite. Livezile din noi

aș mânca gutui cu tine
în diminețile putred de coapte
când răul lumii își defilează beligerant
bruma de distrugere în masă
prin metropole mieruite

aș mânca mere cu tine
în dimineți erotice de echinocțiu
când dinții nopții și ai zilei mușcă egal
din omătul de șifon al așternuturilor
până la sâmburi incandescenti

dincoace de lucarna strepezită
ne-am fi unul altuia
pacea pentru care nu se capitulează
în întregime
niciodată

Inima dintotdeauna. Religioasă

foamea era peste tot și în toate
nu le mai încăpea în piele
nimic nu o potolea

când nu au mai suportat
au urcat pe muntele cel mai înalt
șamanul a făcut incizii adânci
în pieptul albastru
cu așchia de cremene

a scos inima și ei s-au temut
până a încetat să se zbată
atunci au mușcat din carnea cu gust
de pâine, pește și vin
pe rând

inima creștea la loc cu o convulsie
de fiecare dată
mustul fierbea în atrii
și țâșnea din aortă
netulburat

unul singur s-a întors de pe munte
din buzunarele lui curg și acum
grâul, peștii și strugurii

și deși nu s-au terminat niciodată
mulți nu vor să creadă
că inima aceea este încă vie

Hemoglif. Șapte ani

în amintiri nimic nu se schimbă de când
timpul s-a dezis de tata

în Boroaia se mai taie cu ață măămăliga
ciupercile se tăvălesc în sare
pe plită încinsă
broaștele sfințesc apa din fântâna
unde am lăsat să cadă găleata putrezită
cu lumânare aprinsă

flacăra a licurit a stea căzând
prin negura lungă cât șapte ani-lumină

nu voi ști niciodată nu voi înțelege
ce religie i-a clocotit lui tata în sânge
sau ce îngeri i-au spălat mintea
cu miere și lapte

în luncă s-au adunat șapte cai și mușcă
din inima lui bătută în cuie de iarbă
pe umbră

Mahmoud DJAMAL

născut la 4 mai 1962, în localitatea Rakka din Siria.

A urmat școala primară și liceul în orașul său natal, apoi a absolvit Facultatea de Medicină din Cluj-Napoca.

Publică în diverse reviste din România: Revista "Tribuna" din Cluj-Napoca, revista "Feedback"-Iași, în care fost publicat la galaxii lirice, numărul din aprilie, 2009, revista "Citadela" din Satu Mare, revistele "Singur", "Litere" din Târgoviște și revista "Nova Provincia Corvina" din Hunedoara, etc.

A debutat cu volumul de versuri "De Ce", Editura Daco-Press, Cluj-Napoca, 1995.

Este prezent în următoarele antologii și volume colective: „World Haiku 2009, No.5”, Editura Shichigatsudo, Tokyo, Japonia, 31/01/2009 (coordonată de profesorul și haijinul, Ban,ya Natsuishi, co-fondatorul asociației mondiale de haiku, WHA), antologia "Virtualia 7", coordonată de Alina Manole, Editura Pim, Iași, 2008, "Antologia de poezii și comentarii" de Valentina Becart, Editura Paneurope, Iași, 2008, "A doua Carte a întâlnirilor", 2008 & "A treia Carte A întâlnirilor", 2009 – ambele volume sunt coordonate de Poetul Eugen Evu, Editura Astra, Deva, "Primul Cocor", un volum colectiv de Haiku, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2009 și "Mișcarea culturală din Rakka, între 1900-2008", de scriitorul sirian Subhi Dusuki, Editura Kiwanhouse-Damasc, Siria, 2008.

Albe&reci

mesele sunt rotunde domnilor
mesele sunt rotunde
străzile s-au plictisit de culoarea lor
neagră
porțile încă-i mai latră pe trecători
încă-i mai latră
iar zidurile sunt atât de ocupate
de umbrele lor încât
sufletele și-au pierdut răbdarea
așteptând în trupuri și-n văzduh

în caiete
am poeme și cifre
în trup sânge și femei
azi
nu voi mai pomeni
nici de patrie
nici de Dumnezeu
nimic despre mine

azi
voi face dragoste cu Alaska doar
și mă voi spăla cu lacrimile ei
albe & reci
ridicându-mă deasupra lumii
precum un avion de război
imens
cât o inimă de câine

tu
privirea
ce mi-ai lepădat orbitele
și te-ai înălțat
deasupra oceanului
păstrează secretele noastre
nu spune nimic valului
lasă-l să se izbească de mal
să danseze ca un șarpe
în brațele stâncilor până
vei cădea-n tăcere
în ultima explozie

cerul are pliscuri de porumbei
cerul are pliscuri de șoimi
mama are fruntea tăcută
mama are fruntea tăcută
cu fiecare închinare
învăluie pământul cu sâmburii săi
iar cerul
coboară numaidecât
să-i ciugulească din frunte...

Pânză umedă

între sufletul meu și văzduh
e un trup
și o cămașă de forță
între trup și ochii săi
e o poftă și o carte sfântă
iar între palma sa și oglinda
în care mă dezgolesc
zilnic
chiar atunci
când întunericul
își leapădă ultimul geamăt
e o pânză umedă
unde se așază un Dumnezeu
ținând într-o mână
o piatră
iar în cealaltă o pâine caldă...

Cerc

azi am stat în genunchi
și am privit un trifoil
ce-și înfigea
rădăcinile-n pământ
bătând din aripi
am ridicat o piatră

și am trasat cu ea
un cerc
în jurul tălpii
azi am așezat un ou
în palmă
și l-am mângâiat
până am adormit în el...

Os

drumule
dă-mi voie să-ți fiu un șanț
să tac despicat
la marginea ta
până când ți se adună
în mine
toate sunetele
și pașii
apoi să mă ridic
deasupra-ți
un singur pas imens și verde
plecându-mă sub cer
ca sub botul unui câine
ce-și caută un os...

Straturi

nicio legătură cu găurile
din stratul de ozon
pur și simplu
m-am născut într-un loc
destul de înșorit
și din acest motiv
strigătul meu
e puțin mai diferit
față de alte strigăte
niciun fel de carte
n-aveam înaintea ochilor
doar câteva rânduri scrise
pe un zid
cu litere de aur
așa povestea pielea mea
într-o zi geroasă
pe un meleag îndepărtat
unde am ajuns din întâmplare
iar femeia prea albă și rece
ce-o asculta cu multă atenție
traversându-mă de la tălpi
până la creștet
a sărit ca arșă o dată ajunsă
în deșertul meu
în care sunt îngropate
atâtea femei
de toate vârstele

cu palmele sale umede
le dezgropase una câte una
iar fiecare
abia ieșită din mine
îmi scutura barba albă
curățând-o de nisip
în timp ce înălța deasupra
un neconținut geamăt...

Poem

nu știu cum poți să stai
cu ochii închiși
în timp ce țigara ta se stinge
de una singură
așternând o parte din tine
în scrumieră
iar tu
îți mângâi ridurile de pe frunte
gândindu-te la pușculița
în care îți strângeai copilăria
și la bicicleta pe care te roteai
în jurul casei rânzând
tu nu știai că zidurile
au nevoie de umbre
iar rotirile trebuie făcute doar pe jos
deschide-ți ochii și privește
cum tace acum
cerul
și cum se rotește pământul desculț și gol...

Haiku-uri

ziduri înalte -
doar tăcerea-n jur pictând
aripi și umbre.

liniștea nopții -
saltul broaștei în baltă
leagănă luna.

stea în cădere -
doar zgomotul pietrelor
în prăpastie.

sălcii plecate -
pe albia râului
o lună plină.

luna printre nori -
pe chipul fetei voalul
fluturat de vânt

călugăriță -
pe veșmântul negru cad
fulgi de zăpadă.

Maria – Doina LEONTE

Născută la 24 septembrie 1964, în com. Undești, județul Suceava.

Căsătorită din 1983; mamă a patru copii;

Studii: Liceul Pedagogic „Emil Bodnăraș” din Suceava.

Sunt învățătoare.

Activitatea literară: scriu din 2007 și am publicat în reviste și publicații școlare pentru cadre didactice și în revista „Oastea Domnului”. Am obținut deseori locurile I, II și III în concursuri de creații proprii pentru cadre didactice.

Despre mine, în versuri:

Nu sunt... Nu sunt așa cum par că sunt –/ Un chip de sfântă înrămată/ Cu fir de-argint în păr cărunt,/ De lumea-ntreagă admirată ./ Nu sunt așa cum mă vedeți.../ Un „eu” ascuns îmi poartă chipul./ Eu știu că sfântă mă credeți,/ Dar relele mi-s cât nisipul./ Nu sunt așa cum ați crezut –/ O stea în noaptea fără stele.../ Sunt ca luceafărul căzut;/ Doar voi mă puneți între ele./ Nu sunt așa cum ați visat –/ Un dor ce-și leagănă iubirea.../ Sunt un suspin care-a lăsat/ În urma lui neprihănirea./ Nu sunt așa cum mă doreați –/ Surâs de-albastru în privire.../ N-aveți acum ce s-admirați,/ Sunt doar o umbră de iubire./ Nu sunt așa cum vreți să

*fiu –/ Un zâmbet sfânt de pașnic înger.../ Sunt plâns de
umbre...sidefiu,/ Întors spre rana-n care sânger.../ ... Nici cum ai
vrea Tu, Doamne, nu-s –/ Copil ce-așteaptă joc de înger/ Visând
doar flori și fluturi Sus/ Uitând de of-uri și de plângeri.../ Fă o
minune, Domnul meu!/ Întoarce-mă-n sfântă pruncie.../ ‘Noiește-mi
chipul dup-al Tău/ Ca să-l păstrez și-n Veșnicie./*

Sonetul Crucii

Din Crucea Ta îmi iau puteri de taină,
Umplând tot golul neputinței mele
Cu Harul luminând mai sus de stele,
Când Jertfa din Iubire mi-este haină.

Din brațul Crucii ce unește Cerul
Cu-adâncul inimii înfiorate
A celui ce ai vrut să îi spui „frate”,
Primit-am harul de-a iubi și dorul...

Din Cruce-mi iau putere de iertare,
Și las, în cuiul răstignirii, ura,
Să se-ofileasc-acolo până moare...

Și dacă braț de Cruce sparge zgura,
Va străluci iubirea care doare
Și care-n jertfă-și va uita măsura...

Psalm de dor

Doamne,
mi-e sufletul prea plin de un poem așa de drag!
Aș vrea să îl rostesc șoptit sau să-l strig,
dar parcă nu-ncap-n cuvinte...
E ca o pasăre diafană cu luciri de diamante
care se zbate mereu și mereu atât de neputincioasă,
neștiind pe care fereastră a inimii să evadeze
pentru un zbor spre înalt
sau undeva spre o zare albastră care,
până nu de mult părea așa de străină...
Dacă ar ieși pe una din ferestrele sufletului meu,
s-ar preface-n curcubeu...
Dacă ar ieși pe alta,
s-ar face ramură de măr înflorit...

Dacă ar ieși prin alta,
ar deveni susur blând de limpede izvor
ca lacrima de dor...
Ieșind prin alte ferestre,
s-ar face o adiere cu miresme
de trandafiri
și lăcrimioare...
...Iar prin altele ieșind
s-ar preface-n cântec de harfă,
sau doină de fluier jelind...

...O, Doamne,
mi-e rănită inima de această zbatere-ndelungă!
Vino și sparge colivia sufletului meu!
Atinge aripile păsării rănite și fă o minune!

...

O, Doamne, îți mulțumesc!
Știam că vei veni degrabă!
Știam că prezența Ta îmi va aduce aproape,
atât de aproape toată zarea albastră,
tot Cerul!!!
Știam că îi vei aduce cu Tine
Pe toți ai Tăi...
Pe toți frații mei risipiți pe-ntreaga vale a durerii...
Știam că zbaterea păsării rănite
Se va preface-n psalm,
Un psalm de dor,
de dorul de-Acasă,
un psalm așa de plăcut
când îl putem murmura împreună,
Eu cu Tine, Doamne,
și cu ei, cu frații mei.

A triumfat Iubirea

Mă-ndrept cu bucurie spre Templul Tău, Iisus...
Mi-e inima prea plină de-un dor nestăpânit!
Ființa mi-e ușoară... se-nalță tot mai sus,
Se-ndreaptă-n zboru-i larg spre locul preasfințit.

Cu gândul către locul în care Tu și eu
Vom sta-n tăcere sfântă ca după-un plâns durut,
Îmi pare feerie tot ce-i în jurul meu
Și dulcea primăvară e-un Rai așa plăcut !

Pășesc în Templul Sfânt cu tremur și cu teamă
Să nu strivesc minunea de-a fi cu Tine iar...
Mă biruie Lumina, Iubirea Ta mă cheamă
Aproape, mai aproape de Sfântul Tău altar.

Îngenunchez smerit când Trupul Tău se frânge,
Găsind atâta vină în sufletu-mi murdar...
Dar știu că înălbire găsi-va-n Sfântul Sânge,
Și-ntreaga mea făptură va fi scăldată-n Har.

Ridic încet privirea și-aș vrea să îți șoptesc
Un murmur de iubire, o rugă, o cântare...
Un psalm de dor, lisuse, să știi că Te iubesc,
Să știi că pentru Tine am dorul cel mai mare!

Aștept împărtășirea cu ochii-nlăcrimați
Știind că dorul Tău e tot așa de mare...
Privesc în juru-mi... O, Doamne, iată scumpii frați,
Își odihnesc privirea în nimb de lumânare.

Se-ndreaptă spre Potirul spre care merg și eu.
O tainică iubire ființa-mi înconjoară...
Un dor de-mbrățișare răsare-n pieptul meu...
Iubirea și iertarea pe toți ne înfășoară.

Se întâlnesc privirile de dor înlăcrimate,
Se-ntind cu bucurie azi mâinile iertării...
Și umăr lângă umăr, și frate lângă frate
Pășim încet spre Tine cu dorul împăcării.

Ne-mpărtășim cu Tine deplin înfiorați...
E-atâta taină sfântă și inimile-s una...
O, Doamne Sfinte, ce dar mi-ai dat prin frați !
Așa aș vrea să fim uniți pe totdeauna.

Îți mulțumesc, Iisuse! Atât îți mulțumesc,
De-mpărtășirea sfântă cu Tine și cu-ai Tăi!
Ne-ai dăruit iertarea, iar brațul Tău ceresc
Ne poartă spre-nviere pe-ale iubirii căi.

Îți mulțumesc că Cerul L-ai coborât la noi
Punând în inimi dorul de-Acasa cea de sus...
E-atâta-nfiorare și inimile-n roi
Se-nalță către Tine, spre-a Te-ntâlni, Iisus.

Dor de Psalm

Tu, pasăre cu aripi de dor,
ce te frământă în sufletul meu,
tu-mi ești versul meu nescris,
vers șoptit ușor...

Zbaterea ta e plânsul meu stingher
și cântul meu în murmur lin,
cu ochii ridicați spre Cer,
când mă prăbușesc la rugăciune
în zorii pe care tu-i recunoști
doar din zâmbetul inimii mele.

Trilul tău fermecător,
e tânguirea înserării,
e dorul ce cântă doinind
ca buciulul trist „*sara pe deal*”...

O, pasăre zbuciumată
și adânc rănită în aripile de lumină,
tu nu știi decât de stelele
ce răsar pe cerul sufletului meu,
doar de strălucirea lor,
doar de prietenia și iubirea lor,
și ți-e așa de dor de ceva
mult mai strălucitor...

Sparge colivia și zbori!...
Rana ce va rămânea în urmă
și rana din aripa ta,
se vor uni în cel mai frumos Psalm,
un psalm de care mi-e dor
să-l pot oferi Dumnezeuui meu,
mai curat decât albul zăpezii,
mai înmiresmat decât orice crin,
mai luminos decât orice astru.

Mi-e dor de psalmul acela
ce-l voi putea șopti
topită de iubirea arzătoare
pentru Dumnezeuul meu!

Vino! Dă-mi mâna ta de vers alb!
Dă-mi aripa ta de rugăciune
și-nalță-mă în cel mai înalt zbor
murmurând psalmul de care
și Dumnezeuui meu I-e dor...

Certitudinea regăsirii

Știu! Știu că Te voi găsi Acolo!
Cu brațe întinse de prietenie
Și cu palmele căuș
pline de vise împlinite,
și de doruri împărtășite...

Știu că Acolo vom cina
Până-n zorii albaștri,
pierzându-ne în privirile
în care dorul s-a scăldat adesea...

Știu că Acolo se întind
Pajiști de levănțică
până în sufletele noastre
pe al căror cer senin
Tu ai aprins luceferi de iubire...

Știu că îmi vei dăltui aripi
Și-mi vei da glas de înger
Însoțindu-mă cu ei
în zboruri fericite...

Știu că psalmii de dor
Vor deveni psalmi de regăsire,
Psalmi de divină iubire...
Iar versurile lor vor fi albe petale
Ce ne vor ninge pe jarul inimii...

Știu că nu mă vei pierde prin lume!
Chiar dacă pașii mei plâng
Prin văi rătăcite, departe de Tine...
Simt cum brațul Tău mă ține,
Cum mă păstrează pentru Acolo,
Unde Cerul se oprește în palme...
Simt lacrima Ta picurând
cu parfum de levănțică...
...De aceea știu!

Știu, Iisuse, că Te voi regăsi...
Aș vrea să mă regăsești
Ca un copil al Iubirii Tale...
Ca un prieten al Dorului Tău...

Dor de poeți

Prietene și frate și sora mea iubită,
Ce știi a pune-n versuri chemările de taină,
Ce știi să torni balsamul pe-o inimă rănită,
Și pui în loc de zdrențe, din slove, caldă haină,
Te chem din nou alături cu harfa aurită.

Mai vino iar aproape! Poemul meu te cheamă...
E mult prea singuratic în zile reci și triste.
Mi-e noaptea fără stele și-n suflet frig și teamă...
O, Doamne, dă-mi poezii!... Sau fii Poetul, Christe!
Să nu mai tremur singur... Și versul să nu-mi geamă...

Mi-e dor de-nfiorarea când stăm în părtășie
Șoptind timide versuri ca-n ruga-nlăcrimată,
Când inima-i în stare să simtă și să știe
Că dorurile noastre s-or alina odată,
Când viața noastră-Acolo va fi doar Poezie.

Te-aștept și-n zori și-n noapte c-un nou poem de stele,
Să-L dăruim Acelui ce-n Doru-I ne așteaptă,
Să-mprăștiem din suflet petale de-albăstrele
Ca tot poemul nostru să-I fie-o dulce șoaptă...
Acesta-i cel mai tainic din dorurile mele...

Nu-ți îngropa talantul! Mai scrie-un vers... sau două,
Să mă-ncălzesc cu ele e dorul meu fierbinte,
Să-mi pun balsam pe rană și să mă spăl cu rouă,
Că desfătare-ntreagă găsi-voi în cuvinte,
Când mâinile-nfrățirii se roagă amândouă.

Prietene și frate și sora mea iubită,
Te chem să-mi fii alături cu harfa-ți aurită!

Mariana ROGOZ STRATULAT

Am coborât în viață sub semnul
aerian și eterat al Vărsătorului, adică
pe 10 februarie al anului 1949 sau cum
ar spune Mozart:

***„Sunt născut(ă) din cer și țărână,
dar aparțin cerului...”***

Am călătorit prin propria-mi existență însoțită de
dragostea celor din jur, oferind la rându-mi iubire.

Atrasă de taina cuvântului din carte, am trecut prin
toate formele școlii românești iar la absolvirea facultății m-am
îndreptat către învățământ. Ca profesor de limba și literatura
română am avut marea șansă de a trăi în frumosul tainic al
creației artistice și împreună cu învățăceii mei să ne înălțăm în
spiritualitate.

Cu scrisul am cochetat dintotdeauna, iar poezia a fost și
este un mod personal, propriu, de a-mi exprima gândurile și
sentimentele.

Poate pentru că am simțit starea de poezie ca
normalitate, nu ca excepție, nu am făcut-o publică, decât foarte
târziu.

Salonul literar, nr. 66, anul 2009

Vara – Universul Prieteniei (volum colectiv), ed. AS'S,
Iași, 2009

Lacrima din Paradis, ed. PIM, Iași, 2009

Pentru toți

„Sunt gând de dor și de ispită”

.....

„Sunt clipă risipită-n flori”

.....

„Sunt ce-am uitat demult, cândva”

.....

„Mai sunt o pasăre uitată
în ora vieții de demult,
mai sunt o clipă zbuciumată....
am fost?... voi fi?... mai sunt!...”

Îmi este dor...

Îmi este dor de dorul dor
de apa sfântă de izvor,
îmi este vis în visul stins
de gând uitat în necuprins,
îmi este zbor în zborul frânt
de taina-nchisă în cuvânt,
îmi este timp în timpul mort
de clipele țesute-n tort,
îmi este dincolo de stele
poteca lacrimilor mele
topite dintr-un strop de gheață
când mă plimbam tăcut prin viață.
Îmi este pasăre și flori
iubirea soarelui în zori,
îmi este fluier dintr-un mac
ce-adoarme în adânc de lac,
îmi este strigăt către ieri
venit în azi de nicăieri,
îmi este scară către cer,
lumină albă și mister...

Mă pierd în linii...

Mă pierd în linii, printre linii,
m-ascund în dorurile stânii
să-mi cânte fluierul pe viață
și naiul vechi în dimineață,
să mă iubească mândra lună,
pe cap să-mi pună o cunună
de timp pierdut și de uitare,
de vis trecut și de plecare.
Mă pierd pe-o cale, printre căi,
îmi strig norocul peste văi,
norocul meu de altădată
pe care l-am găsit odată
ascuns în razele de soare,
în plânsul albelor mioare
torcându-și orele pe plai
și numărând florile-n rai.
Mă pierd în oameni, într-un om
pe când era al vieții pom
și strig la suflet, cânt pe frunze,
rămân cuvinte-dor pe buze
și vârstele într-un sărut
-cât am iubit, cât m-a durut –
când munți și brazi m-au cununat
cu ciobănașu-nsingurat.

O liniște de mănăstire...

O liniște de mănăstire
ne cheamă azi într-o iubire.
Ne ține-n ceață triști, stingheri
c-un gând venit de nicăieri
și adormit pe lespezi moi
de sfinți și sfinte în nevoi.
O liniște de-adânc de lume
trezită pentru noi anume
ne poartă pașii-n alte vieți
când ne iubeam în dimineți,
în diminețile cu rouă,
în nopțile cu lună nouă.
O liniște-a tăcut în dor
căzută ploaie în izvor
și în fântâna părăsită,
în lacrima neadormită.

Eu sunt din vis...

Eu sunt din vis, tu ești din carte,
ne sunt uitările pe moarte.
Tu ești chemare, eu suspin,
în dor, otravă și pelin.
Eu sunt o lacrimă, tu – zbor
căzut în firul de mohor.
Ne căutăm în ce-am pierdut,
ne risipim în ce-am avut.

În strigăt aş fi vrut să fii,
să mă găseşti, dar să nu vii,
să mă iubeşti când sunt departe,
să mă striveşti în gând cu şoapte,
să fim într-un vârtej nebun
ascunşi în trunchiul de gorun.

Mi-e gândul gând...

Mi-e gândul gând pierdut în gând,
în zbor de păsări rând pe rând,
de păsări albe călătoare,
de vise negre trecătoare.
Mi-e gând de lacrimă târzie,
de dorul apei în pustie
când verdele dispare-n zori
şi sufletul se-nalţă-n nori.
Mi-e gând cuprins în fericire,
în firul de nisip, iubire,
mi-e gând şi stele de plecare,
mi-e somnul gând într-o uitare
de clipe vechi şi părăsite
pe margini de chemări ştirbite.
Mi-e gând de gând pală de vânt
o clipă-nchisă în cuvânt
şi ferecată cu zăvoare
în apa rece de izvoare.

Mi-s visele cărare...

Mi-s visele cărare ștearsă
când amintirile-și revarsă
puhoi de ape, vorbe multe,
stau cerbii în poieni s-asculte
și coarnele le cresc încet
ca rămurișul de făget.

Mi-s clipele într-o uitare
de naștere și căutare
când stelele-au murit în ochi
și melcul cântă de deochi,
de mers căzut pe brusture
și pe urzici să usture.

Mi-s dorurile-ngrămadite
în vechile cântări cioplite
pe frunza neagră de cucută,
pe limba peștelui tăcută,
culcat în mare, în ocean
să-și doarmă timpul cu alean.

Sorin MICUTIU

*Născut la 23 nov. 1973,
com. Vulcan, județul Brașov
Căsătorit din 1998*

Studii: Facultatea de Științe Economice
“Lucian Blaga” – Sibiu, **specializare:**
Finanțe Bănci
Funcționar public

Pot spune despre mine că sunt optimist și am o mare capacitate de a mă simți bine, de a fi fericit în orice circumstanță. Dumnezeu mi-a dăruit curajul de a combate adversitățile vieții și abilitatea de a accepta tot ceea ce este dincolo de puterea mea de a schimba lucrurile. Și chiar dacă sunt foarte puțin dependent de latura materială a vieții, nu vreau să mă laud, dar asta e realitatea; pot să fac diferența între vis și real. Accept cu optimism faptele vieții, deși deseori visez. Sunt sociabil, dar nu accept toate invitațiile și nu particip la tot ce organizează prietenii. În ceea ce privește relațiile cu cei din jur, contează foarte mult prima impresie. Sunt dur și sever. Recunosc că acest lucru îmi aduce și avantaje dar și dezavantaje. Încerc să mă impun și să insist asupra unui lucru doar atunci când consider că merită. Simt nevoia să vorbesc tot timpul și, recunosc, de multe ori ar fi trebuit să tac. Motto-ul meu este : "**Nu poți iubi pe toată lumea, dar merită să încerci**".

De-aş fi....

De-aş fi frunză,
aş doini mărturisind
trecerea noastră prin timp,
de la primul ghiocel
până la ultimul colind.

De-aş fi pasăre,
aş zbura purtând pe aripi
credinţa în înviere,
împrumutându-mi aripile
celor ce încă nu ştiu să zboare.

De-aş fi o piatră,
- nu de poticnire -
m-aş face bornă de hotar
şi aş striga neobosit:
„De aici în colo, e oprit!”

Fluture dacă aş fi,
L-aş ruga pe Dumnezeu
să mă facă curcubeu,
ca, zburând pe acest pământ,
să amintesc de Legământ.

Şi rubin de-ar fi să fiu,
m-aş dăruia celor ce scriu,
amintindu-le mereu
ce am fost şi ce sunt azi,
şlefuit de Dumnezeu.

Dar sunt ceea ce sunt...
Și sunt fericit
că Timpul ești Tu
și din toate mi-ai dat să fiu om
zidit după chipul Tău.

Rămâi, vis de copil!

Visului meu cu aripi de înger
Ce mă-nalță spre zarea albastră
Înrourându-mi ochii cu lacrimi de bucurie,
Visului meu ce crește-n inima-mi tânără,
An de an, în fiecare primăvară,
Îi sunt dator cu prima mea iubire
Ce a rodit în mine dorul veșniciei...

În ceasurile singurătăților,
Când printre pulberi găsesc doar pulberi
Simțindu-mi setea crescândă,
El mă poartă spre pleoapele stelelor,
Învăluindu-mă în șalul alb al norilor,
Transformându-mi sufletul într-un porumbel
Iar dorul, în triluri de cuvinte...

Da, numai visul , prin neștiute locuri
Mă poartă aprinzând în mine focuri
Ce-s potolite apoi cu versuri de iubire...
Și cu-ale poeziei jocuri...

Doamne, te rog să nu-mi iei
Din suflet copilăria cu visele ei,
Copilul din mine, Eternul trimis
Plămadă a luminii din cerul de vis.

Privind cu inima

Praful uitării
se aşterne peste lume...
Priviri dureroase
rătăcesc căutând
cufere ascunse,
şi taine răsfirate
printre cuvinte
nerostite....

Cum va putea oare iubi
dacă nu ştie ce este iubirea
şi cine este Iubirea?...

Cine înţelege rostul lacrimilor
şi trecerea zâmbetelor,
se bucură în tăcere,
în dragoste,
în chibzuinţă..
Surâde cu ochii,
priveşte cu inima
respiră curaj
şi cântă cu sufletul

sorbind de pe buzele cerului
muzica veșniciei,
nădejdea învierii
și-n urmă-i va fi lumea,
în fața lui – Iisus.

Dor și lacrima de MAMA
(21 Noiembrie 1974, Mama, pășea peste pragul Bisericii
Biruitoare... iar eu, împlineam un anișor...)

Când m-ai născut în tristul univers
Tu ai știut să-i dai vieții-un sens.
Din suflet blând și din a ta privire,
Tu ai știut să-mi dăruiești iubire.

Când m-ai adus pe lume, era ger.
Înger dintâi mi-ai fost, cu ochii de cer..
Mă iartă azi... uit chipul tău sfințit,
Dar ochii mei vedeau nedeslușit.

Mi-e dor, mi-e dor de blânda-ți sărutare
Ce mi-o dădeai ‘nainte de culcare.
Surori și frați îmi spun: „**Erai plăpând!**”
Ei te-au văzut la capul meu plângând...

Veni o zi... pornit-ai pe-altă cale...
Și lacrimi reci s-au prefăcut petale.
Azi sufletu-mi zărește deseori
Frumosu-ți chip ce plânge printre flori.

Icoană-mi e a ta fotografie.
Frumoasă ești de parcă ai fi vie!...
Departa-mi ești... acolo-n ceruri sus
Mă iartă-acum!...dar dorul m-a răpus...

Tot dorul meu îl plâng în sfânt catren...
E ziua mea și-ți cânt ca un refren:
„Bucură-te, jertfă bineprimită de Dumnezeu!”
Bucură-te, MAMĂ, ce nu m-ai lăsat la greu!

Bucură-te, păzitoarea mea, mereu grijulie!
Bucură-te, că ai aprins lumina în a mea făclie!
Bucură-te, că lacrimile-ți din năframă
m-au făcut ceea ce sunt azi, MAMĂ!

Te iubesc, suferință!

Te iubesc suferință,
chiar dacă uneori
povara ta devine grea
și cad sub ea obosit
așteptând ajutor...

Acoperă-mi umerii răniți
cu binecuvântarea ta,
și ori de câte ori mă plâng,
iartă-mi nedragostea
până mă-ntăresc
să mă pot ridica.

Străine să nu-mi fie
crucile altora...
Chiar de nu sunt ale mele,
să alerg spre ele
binecuvântându-le!

.....
Lasă-mă să-mi sfințesc viața
din sfințenia ta – încă odată,
Și nu mă lăsa să te tai,
Crucea mea, ruptă din rai!

„Eu” și „eu”

Azi, în tăcere,
am făcut o călătorie
lungă, în cădere...
până în adâncul inimii...
Am mers pe cărări de iubire
și apoi,
m-am coborât în adâncul
care încă mai ascunde multe mistere...
unul mai mare ca altul...
M-am coborât
să-L caut pe Dumnezeu.
M-am cutremurat
văzând
tronând
un alt „eu”
în loc de Dumnezeu.
Simțeam că totul se destramă...

Eu, în fața unui alt „eu”?
Ochii mei tremurau
căutând în străfunduri
o dâră de sânge:
Cine-I rănitul?
E poate, Preaiubitul?!
Oare plânge?!...

Pășesc greoi...
picioarele îmi sunt ca de plumb,
și grele, și moi...
Deodată,
în fața unei uși mă trezesc...
În fața uneia-ncuiată...
Nimica nu zăresc...
Necăjit,
mă așez în prag,
dezamăgit,
cu nouri în privire
întrebându-mă:
„Oare cine făcuse
acele cărări de iubire?”

Aștept în prag,
cu gândurile-mi duse...
poate cineva îmi va deschide.
Plâng...
Mi-e teamă să bat...
Mi-e teamă
să nu-mi deschidă un alt „eu”!

Dar deodat'
aud o chemare,
ca un susur dulce,
ca o adiere:
-Hei, tu,
cel care stai acolo și aștepți,
ușa-i deschisă!
-O! E El, Preaiubitul...!
Iartă-mă, Doamne!
Pe umerii mei apasă
o întreagă povară
de păcate...
Mi-e inima amară...
și grea... fă-mi-o ușoară!

Iată-mă singur înaintea Ta
în liniștea dulce a serii.
Iartă-mă, Doamne,
că mult am vorbit
și puțin am împlinit;
Iartă-mă, Doamne,
pentru vorbele goale
lipsite de rod!...

Preaiubitul meu
m-a strâns prietenește de mână,
cu mâna-I sfântă și moale,
zicându-mi:
-Ești trup din Trupul meu
Zidire vie a templului lui Dumnezeu!
-Dar, Doamne,
am văzut tronând un "eu"?

-Nu-ți fie teamă de nimic,
spuse Dumnezeu...
Spune „da”!
Fiul Meu,
atât aștept...
Am spus “DA”
Și m-am trezit
Cu fericirea-n piept,
fără „eul” meu,
doar cu „Eul” lui Dumnezeu...

Îți mulțumesc, Doamne,
pentru această călătorie,
pentru această visare!...
Îți mulțumesc că ești
și-n visul meu...
Că ești cu mine mereu...
Preaiubit Dumnezeu
Fii fericitul meu „Eu”!

Mihaela C. CONDRAT

Născută în localitatea Toplița,
Harghita;
Licențiată în Teologie-Litere, Sibiu,
2003;

- 2003-2004: Studii Aprofundate
încheiate cu o dizertație despre ***Discursul liric religios la Daniil Sandu Tudor***, coordonator Prof. Dr. Ioan Mariș, Universitatea ***Lucian Blaga***, Sibiu ;

- 2004 - prezent: Studii doctorale la Universitatea ***1 Decembrie 1918***, Alba-Iulia, îndrumător Prof. Dr. Mircea Braga, cu o temă despre ***Structurile imaginarului religios în lirica interbelică***;

- 2006-2008 bursieră EKD la Universitatea Friederich-Alexander Erlangen-Nuernberg;

- inițiatorea și coordonatoarea unor proiecte culturale, seri artistice și de poezie în Sibiu și Germania: Erlangen, Nuernberg;

- participarea la diverse simpozioane pe teme literare, teologice și ecumenice în România, Elveția, Austria și Germania;

- pasionată de muzica grecească, georgiană, armeană, dar și de cea clasică (Clementi, Schumann, Schubert, Chopin, Liszt, Offenbach ș.a.), de filmele lui R. Benigni, N. Michalkov, de cultura japoneză și chineză.

timp

pe unde calcă iubirea
au crescut flori
mari, cu petale adâncite
în firele ierbii.
Am mers în urma ei
să le culeg
în brațe să le strâng
dacă pot, să le risipesc și lor,
celorlalți, sau poate vouă,
care tânjiți după ea!
va veni un timp
care să semene și pentru voi
iubire...
pentru acela însă
va trebui să vă păziți bine inima
va fi doar un timp, numai unul,
mic și neînsemnat,
un germene uitat
în pământul făgăduinței.

cosmogonie

o fecioară torcând
fusul timpului
palmele ei - pământul
mișcă
din părul despletit
s-au țesut lunile,
din sânii ei
a curs lapte hrănitor
copacii toți înverzind,
afară iarna timpurind!

Trupul ei s-a pus
stavilă în fața ploii,
lacrimile ei-
au îmbucurat oamenii
care mergeau la semănat.

O fecioară, ca o mamă
devenindă
și născândă de copii
dacă vedeți,
să nu o ispitiți...
lăsați-o să toarcă mai departe
lumile noastre și lumile ce vor veni.

Baladă pentru Hermannstadt

Ce mai e , suflete, pe la tine prin oraș?
Tot așa cum știam?
Cu vânturi nebune care-ți încurcau simțirile,
cu drumuri fără urme de iubit,
tot cu duminici cioraniene,
în care spiritul sufocat
caută dezolante scăpări prin văgăuni, la **Bufnița**?

Tot cu pantofi prăfuiți
de drum lung, de potecă sub arini, șerpuitoare?

Pe unde mai umbli?
Ce mai faci pe la teatru?!
Obscură și periculoasă scăpare.
Nu are rost...
Cândva și el va fi atins de singurătate...

Tot cu muzica te mai amăgești?
Păcat că pereții nu vorbesc.
Nu cântă. Ar fi mai bine
și nu ar mai fi atâta disonanță...

Lasă-le! Hai cu mine
să pândim cum ceruiește privirea,
cum albastru străpunge Tăria
cum se dăruiește ei, supus-
O nemişcătoare încântare!
Cerule, l-ai văzut?
dincolo de cele patru turnuri
mai sus, mai departe de cetate...

acesta nu se schimbă,
doar el, mereu el...
da, suflete... hai sus!
cred că nimic mai neschimbat decât cerul
nu este la tine,
în cortul de lumină!

Poezii din toamnă

răsfrunzire

m-am legat cu toamna iar la ochi...
suflete, ce ții în tine firea
hai să vezi brumar cum scaldă vieți
solitându-ne simțirea!

nu mai suntem toamnă, nici măcar
nu mai suntem vița rodnică din vie
suntem suflete-ofilite pe-un altar
ruginind de apă vie.

nu mai suntem nici ce-am vrea să fim:
fini culegători de vieți în coș de vie,
suntem minți brumate de zugrăvi,
suntem pași uitați prin veșnicie.

nu mai suntem, nu mai vrem să fim
doruri luminate de tărie
suntem inorogii orbi fără lumini
ce-au uitat prin lumea mea să vie.

nu mai vrem iubire ce să rupă vrerea,
vrem povești banale, ale altor inimi
ce-au mințit cuvinte și-au privit tăcerea
ca pe-o ambuscadă-a propriei micimi.

suflete, prin toamna ce răzbate
nicio adiere nu te răsfrunzește...
când uitarea te păcătuiește-a moarte
te îndemni: și-acum curat iubește??

Poezii din iarnă

Colind

am ieșit în ulița troienită
să-ți cânt numele...
am ieșit să te cânt!
și glasul mi-l auzi doar cerul...
așteptarea mea, zgribulită
pe la uși de doinit
era zadarnică,
așa părea în seara
când fulguia vesel prin zare!

știam colindul,
și răspunsul îl știam...

din pumnul gingaș al unui copil
iarna începu să curgă...

iarnă bilboreană

mustește cerul a lumină-
din nori
se scutură ninsoarea
un vânt pornește și se-anină
de-al iernii trup. Fundoaia.

pe strada care duce-n munți-
chemați
de vânt de iarnă brună
copii, cu stele albe-n frunți
duceau însemn. De iarnă bună.

mergeau în sus. mergeau fără de vină-
adânc
dor larg de suflet li s-a prins
călare pe cai albi scoțând lumină
din coasta iernii. Stins.
n-am mai trăit o iarnă mare-
atunci. acum
pe strada mea
mai ies copii cu frunți de soare
cu cai trăgând. dar fără stea!
Sunt grei de vise. Și uitare!

Cântec de Crăciun

Mereu veneau colindători
În noaptea sfântă de Crăciun
Și ne cântau de Leru-i Ler
Și Domnu-i Doamne bun.

Mai vin și-acum, în vremi apuse
Dorinzi și prăfuiți de stele
s-aducă vești tot minunate,
dar cine să mai creadă-n ele?

Să nu se fi născut Iisus
În ei, în noi, în staul?...
Suflete goale dau în schimb
Uitare-n loc de aur.

Iar noi suntem colindătorii
Ce-n urma lor ne-am abătut...
Am risipit lumina stelei
Și-n noi nu Te-am născut!

Îngeri curați deși vestesc
Din cer o prea Minune
Avem Irozi ce ne trimit
S-o alungăm din lume.

Cum Doamne, să mai fim păstori
Sau magii de-odinioară?
În noi lumina a apus
Credința stă să moară.

În pragul nașterii vestite
Trimite îngeri cu alai,
Să lumineze calea-n seara
Când Tu la noi va fi să stai!

Pătrunde gândul omenirii
Cuvântul să-Ți primească:
Că pentru noi Mântuitor
A fost ca să se nască!

(November, Erlangen 2007)

Mihai CUCEREAVII

Absolvent al Universității de Stat din Moldova, Facultatea de Litere, secția Jurnalistică. Ziarist, membru al Uniunii Jurnaliștilor din Republica Moldova.

Scrie poezii, epigrame, aforisme, schițe umoristice. Apare în câteva antologii.

Autor al cărților “Bună ziua, noapte!”, editura ANAMAROL, București, 2007, “Pasărea Phoenix”, “O zeamă de cuivinte”, “Mintea de pe urmă”, AGEPI, Chișinău, 2009.

Membru www.poezie.ro din 2004.

Cont personal:

http://www.poezie.ro/index.php/author/6948/Mihai_Cucereavii

Simfonia viforului

Vifor neconținut.

În călimara cerească

Crengile - compun simfonii.

Striptis

Frunze aurii,
În valsul Toamnei târzii -
Arbori dezgoliți.

Cititorul

Carte pe iarbă.
File răvășite -
Lector vântul.

Curcubeu

Ploaie de vară.
Pe bolta azurie -
Drapelul Terrei

În livadă

Mere coapte căzând.
Capul lui Newton –
Nicăieri.

Ce-i scris cu penița...

în noul doom nu tai cu bărdița
“evoluția” limbii române
la academia română e mare forfoteală
s-a demodat limba
cu moldovenii nu s-au consultat
nu-s băgați în seamă
savanții inventează noi reguli de scriere
schimbă limba croiesc standarde la modă
mai aproape de stradă
de lume fără glume
fac intervenții chirurgicale în doom
susțin teze dau cu oiștea în gard
cresc în grad

de azi înainte scriem cu toții tamba (în)corect
nicio niciun niciuna niciunul și
despărțim în silabe
ban-cnota bo-tros
centros-fera lan-dlord mar-șrut
post-eminescian pos-tliceal pres-curtat!
nimenea nu-i cruțat
avem nume notorii noi
edităm comercializăm reguli noi
penițele s-au ros
ban-cnotele! n-au miros
în schimb avem o nouă bătaie de cap
dacă ei (nu) au cap.

Acolo în ceruri

Globul ca macul e roșu de sânge,
Lacrimi sărate deplâng dragostea,
Însă în ceruri nici zeul nu plânge,
Chiar de pe boltă se stinge vreo stea.

Acolo în ceruri predomină frigul,
Că sufletul tău a rămas fără trup,
Iar gloata nebună aplaudă ringul,
Când temerarii zilei sorțile-și rup.

Azi sufletul drag nu-și găsește hodină,
Că-i răstignit ca Hristos pentru patimi.
Urmașii respectă credința creștină -
Oceanul lumii e umplut de lacrimi.

Globul ca macul e roșu de sânge,
Lacrimi sărate deplâng dragostea,
Însă în ceruri nici zeul nu plânge,
Chiar de pe boltă se stinge vreo stea...

Melc melc codobelc
nu te du la Dunăre
DOAMNE, OCROTEȘTE PĂMÂNTENII!

melc melc codobelc
în săptămâna patimilor e plin
râul lacrimilor plâng neîncetat românii
că i-au blestemat păgânii melc melc codobelc
scoate coarne bourești și te du la baltă și bea apă
caldă nu te du la dunăre că apa-i prea tulbure apele
s-au umflat apele au turbat ia-ți casa-n spinare și fugi peste
hotare unde cerul îți dă ploi și viața-i fără nevoi (!?) că
la noi în țară viețile-s ca ața valurile-s ca gheața spală
digurile de te-apucă frigurile pomii sunt în floare
apa-i pe ogoare casele cad la pământ parcă-s
suflate de vânt plâng neîncetat românii că
i-au blestemat păgânii melc melc codobelc
ia-ți casa-n spinare și fugi peste hotare...
melc melc codobelc.

Călăul și jertfa... pepenele verde

pepenele
vărgat
stă spânzurat
pe un gard de sârmă ghimpată
deținutul
la cea de-a treia tentativă de evadare
din închisoare
a fost împușcat
și răstignit de o santinelă
în roua de sânge picioarele călăului.

Sculptor de cuvinte *Lui Valeriu Cercel*

Maestru fin, cu dalta fermecată,
Tu ești aievea și în gând,
Iar pentru admirabila ta artă
Ești dorit oriunde și oricând.

Cioplești cu dibăcie-n lemn și-n piatră
Cu simpla dalta dură de oțel,
Menții să ardă-ntruna focu-n vatră
Și orice lucru-l făurești cu zel.

Sculptezi cuvinte și creezi o artă,
Hrană de suflet sau frumoase flori,
I-aștepți ca mama pe feciori la poartă,
Pe scumpii și iubiții cititori.

Maestru fin, cu dalta fermecată,
Tu ești aievea și în gând,
Inspirat de muză, de așa artă -
Suflete ca torțele se-aprind.

Cuvinte vulgare... așteptăm ploi

cuvinte vulgare cuvinte murdare
aruncate în stradă de zeci de mitocani
cu devle de bostan
cuvinte scârboase călcate-n picioare
de mulți trecători
la trei crâșme în gară
te deservesc cu gripă aviară
treucă de cuvinte invalide
farfuria nu-i la modă
șobolanii mișună peste tot
în amiaza mare
cuvintele sfârtecă
caută rime fac poezii
vin profesorii măturătorii
criticii curăță strada și se umple lada
asta-i tot și lada – la gunoiște

dar gunoiștea crește se înmulțește
pe glob e glod
sunt beat de cuvinte urâte
turmentate și afumate
mizerie-n jur
intelectul e împrôșcat de noroi
așteptăm ploi
mediul e în pericol
dacă nu vor fi ploi
spiritul va fi mereu în noroi.

Peste mii de generații...

Peste mii de generații
Mai revin pe-acest Pământ,
Să mă întâlnesc cu frații
Și s-admir plaiul meu sfânt.

S-aud tril de păsărele,
Să văd munca clocotind,
Cu viraj de rândunele
Și nu gloanțe șuierând.

Să mai gust din Cupa Vieții,
Să iubesc, să fiu iubit,
Să privesc cum fug băieții
Înspre crângul înverzit.
Să mai văd cum copilașii
Strâng brândușe, ghiocei
Și cum zboară hulubașii
Urmăriți de nepoței.

Să mai gust din traista Toamnei
Rodul plaiului bogat,
Sărutând gurița Doamnei
Cu dulci buze de bărbat.

Să mai văd cum ciobănașii
Pasc oițe, mielușei
Și cum zburdă cârlănașii,
Zângănind din clopoței.

Să privesc cum căprioara
Apă soarbe din izvor
Și s-ascult ca odinioară
Doina bravului popor.

Să mă-nchin în fața Vieții,
Să pun flori pe-al meu mormânt,
Să șterg lacrima tristeții,
Părăsind plaiul meu sfânt.
Peste mii de generații
Noii Lumi eu o să-i cânt:
„Haideți să trăim ca frații –
Raiul este pe Pământ!”

Mircea MICU

(mircea micu)

Născut în România la 31 ianuarie 1937, romancier, poet, dramaturg, scenarist. A publicat primul volum în anul 1961 și până în prezent a tipărit 34 de volume. A făcut studii de filologie și în 1965 după ce a fost 10 ani profesor a venit în București.

Aici a fost vreme 30 de ani în conducerea Uniunii Scriitorilor și a Asociației Scriitorilor din capitală fiind redactor-șef la publicațiile literare, ***Almanahul Scriitorilor***, ***Almanahul copiilor***, ***Agenda literară***.

A tipărit printre altele 2 romane, „Patima” și „Singular în Mongolia”, volumele de proză „Secretul doamnei de zăpadă”, „Miere și fum”, volume de poezie printre care: „Poeme pentru mama”, „Ascuns în lacrimă”, „Poeme sentimentale”, „Testament liric”, „Viața în pijama”. Are, de asemenea, 3 cărți despre viața scriitorilor români sub titlul „Întâmplări vesele despre scriitori triști”, un volum de ***teatru***, scenarii de ***film***, jurnale de călătorie.

A fost tradus în limba poloneză, portugheză și rusă cu romanul său „Patima”, pentru care a primit 3 premii importante.

Este laureat al următoarelor premii: Premiul Academiei, Marele Premiu al Ministerului Culturii, Premiul de Poezie Balcanică, Premiul de Poezie Nichita Stănescu, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de poezie „Poeme pentru mama”.

Este considerat cel mai important și sensibil scriitor care a dedicat mamei trei cărți de poezie.

Este moderator de televiziune la emisiunea intitulată **Ateneul Artelor** și președinte al Fundației Internaționale „Mihai Eminescu”.

Este membru în conducerea Asociației Scriitorilor din București și redactor-șef al revistei **Literatorul**.

Când mai credeam

Demult, când mai credeam că n-am să mor,
Că tot ce naște veșnic viețuiește,
Am râs de oamenii bătrâni prostește
Disprețuind melancholia lor.

Mi se părea că sunt nemuritor,
Că n-o să mă atingă niciodată
Timpul cu bisturiul său de vată
Abia simțit, însă necruțător.

Ce panică târzie mă cuprinde
Noaptea când sunt apatic și fragil
Și-mi pun în față poza de copil
Care mă înspăimântă și mă minte.

În ceas de taină și de renunțare
Viața mea e pulbere și scrum
Să mă primească nu am nici o zare
Să mă întorc, nu mai există drum...

Mă mai visezi

Mă mai visezi tu uneori
Când umbli ,seara, printre flori
Mamă de iarbă și de nori ?

Gutuile se sting pălind
În cripta toamnei de argint.
Tu nu mă minți dar eu te mint...

Și ce mai faci când e târziu
Și-n geamul tău liliachiu
Mă vezi venind întreg și viu ?

Deschizi dulapul care-l știi
Cu giulgi de moarte, străveziu
Și mă aștepți până târziu.

Ieși noaptea în grădină, când
De amintiri îți e urât
Mamă de iarbă și de vânt?

Cu mâțele te mai dezmierzi,
Din somnul tău să nu mă pierzi
Prin turma albilor de iezi...

Dor de cai

Eu sunt copilul ce visează
În orice noapte numai cai.
Sălbatici, năvălași și tineri
Trecând spre mine în alai.

Coamele lungi, electrizate
Îmi lasă dâre pe obraz
Și când nechează, se-nfioară
Foșnind, pădurile de brazi.

Aburul lor, din nări brumate
Închipuie sub geam stafii.
Ei sunt uitarea amânată
Sufletul foștilor copii.

Îi văd în bezna nopții mele
De insomnii fără temei
Și mi-e atât de dor de dânșii
Cum numai grecilor de Zei...

... Dacă te-aș săruta

Dacă te-aș săruta acum
Ai înflori la subțiori
Un fluture de foc te-ai face
Scăpat din ochiul unei flori.

Iar dacă te-aș privi acum
Ca pe un crin lovit de-o rază,
Ar fi însingurarea ta
O lacrimă ce sângerează.

Și dacă te-aș striga încet
În dimineți cu roua rece,
Ai ști că viața dintre noi
Precum zăpezile se trece

Dar astfel, depărtat și trist
Visez un înger de zăpadă
În mână cu un trandafir
Prelung și suplu, ca o spadă.

Și când de tine mi-este dor
(spre seară când mă tem de moarte)
Presimt secunda care-ar vrea
Cu un surâs a ne desparte

Portret în mișcare

Atâta de bătrână ca o treaptă
Pe care nu se mai poate cobori.
Atâta de ostenită ca salcia
Înecată în oglinda apei.

Atâta de tânără, încât,
Numai răsuflând lângă mine
Mă amețești ca un crin
Purificându-mă...

Tu, pricina și fericita vină
A nașterii mele.

Acasă

Am fost de curând acasă,
Acolo unde mama m-a născut fără moașă
Simplu, ca pe un miel aburind
În timp ce privea stelele înghețate
Și se gândea ce nume să-mi pună.
După douăzeci de ani m-am întors
Sobru și elegant
În cătunul cu optzeci de fumuri.
Mama nu știa nimic scrisoarea nu ajunsese încă

Dar aștepta pe lemnul din fața casei
Explicând tuturor
Că n-am putut veni fiind foarte ocupat în capitală
Unde mănânc zilnic cu câte un ministru.
Seara, s-au adunat rudele și vecini
Chiar și cei care nu auziseră niciodată de mine
Mama stătea solemnă ca Maica Precista în icoană
Și părea ușoară ca o pasăre atârnată de o creangă.
Eu tratându-i cu ciocolată și țigări fine
Le povesteam ce fel de bravuri mai făcusem
Și câte mașini s-ar putea să mă calce zilnic.
Tăceau și ziceau din când în când :iote-teee
Tușind năpraznic din pricina țigărilor fine.
Cel mai bătrân dintre ei
Cu barba nerasă de la botez
Și semănând cu Dumnezeu,
După ce a ascuns un rest de ciocolată în sân
m-a întrebat cu blândețe:
-Vacă ai ?
-O, nu, am zis surâzând
-Cal atuncea?
-Nici măcar..
-Dar copii? A adăugat cu speranță
-Da, o fetiță
-Numai una?
-Dar casă, casă ai?

-Stau într-un bloc uriaș
Cu zece scări și tot atâtea lifturi
-Atunci, fiule. Ce rost are să stai la oraș
Nici măcar casă nu ai?

Se făcu liniște încât se auzeau iepurii
Ronțăind varza în grădina brumată...,
-O să aibă și casă în curând
A zis mama
Și vocea ei venea de departe
Și pe fața ei trecu o lumină curată
Ca o aripă de înger, dimineața
Când dorm cimitirele bombardate de rouă...

Pasărea de acasă

Ea vine seara și n-o chem.
Și de venirea ei mă tem
Și mă prefac că-s orb și surd
Când pe la geamuri o aud.
Ea n-are trup, ea e un fel
De crin cu aerul în el
Ea n-are ochi și-n două părți
Poartă inele mari de morți.
Venită ca o taină grea
Se-așează lin pe fruntea mea
Apoi se mută mai în jos
Spre-al tâmplei vulnerabil os
Apoi spre coaste, până când
O simt cu ghearele strângând.
Și tace-atât de mult și greu
C-aud cum plânge Dumnezeu.

Mirela BURHUC

(Miralia)

s-a născut în Galați,
la 14 mai 1980.

Studii de Teologie ortodoxă
și Litere, licențiată a Facultății de
Litere, Istorie și Teologie, Galați.

Copil fiind

Ai murit - șoptea îngerul
i-am spus: **nu sunt om, nu am fost, nu sunt...**

Ai murit - cânta îngerul
copil mă aruncam peste paturile moi,
de acolo vedeam cerul ca un tavan însořit
mereu în mijloc.

Ai murit - spuneam răsând,
îngerul dansa, făcându-mi cu ochiul.

Undeva, cândva

Undeva, cândva, lumina
își devora spațiul
cu muguri de brad cu tot,
acolo era sete
iar ochiul mamei
o rugăciune
în piele de catifea.

Nu am decât

Nu am decât cuvintele
Când noaptea mi se destramă pe trup,
Lăsându-mi durerile să alunece
 în şiraguri lungi,
Nu am decât lacrimile
Pe care le întorc de pe o parte pe alta,
Şerpui împletindu-şi sărbători prin oase,
Nu am răsaduri de nunţi,
Nu am,
Sunt final de baladă
Cu ţărâna pusă căpătâi
Să-mi lase cuvintele vii
Chiar de e timpul pentru moarte,
Nu am decât gândul altoit
Între cer şi pământ.

Copilărie

Ieşise luna în cămaşă,
noi aruncam frunze
în pârâu
şi ne imaginam
că le respiră
toamna.

Amurg cu armă de vânătoare

Lăsați-mi arma de vânătoare
În seara asta
Înmuiată în iederă
Să nu-mi zgârie tâmpla,
Lăsați-mi zâmbetul pe masă
Și aplauzele pe genunchi,
Neînceputa iubire
Prinsă de trăgaci
În aerul încă nejupuit
De fum.
E mult până la
Adio vreme,
Poate chiar prea mult,
Lăsați-mi șerpii la poale,
Chiar trădând.

Chiar crezi?

Chiar crezi
că poți sfărâma
pescărușii
între degete
fără să lase
urme de zbor?

Pe scena unui teatru absurd

M-am oprit pe buturuga aceasta, cred că ieri;
Simțeam că nu mai am tălpi, străbătusem un veac
pe alei pictate anemic

Cu reliefuri de faianță rece.

În fața mea, s-a oprit cineva cu o scrisoare,
cred că... tot ieri;

O mână în șold iar cealaltă mi-a întins hârtia ruginită

Ce semăna cu un tapet la altitudine,

Ce-i drept, cam scorjit.

Am smuls-o cu o dexteritate fantastică și iată,

Două versuri cu aparență de nebunie:

Agale, mă afurisești cu azimă, scrâșnet dorit,

Amnar admirat cu aplauzele inimii mele!

Semnat: EU, adică Tu.

Poștașul dispăru iar eu mă aflu într-o piesă
a unui teatru absurd,

Gândindu-mă de ce stau jos, iar în stânga mea,
semnalele cuvintelor tale

În vara aceasta prefăcută.

Știi ceva? Cred că o să mă mai gândesc,
Doar să-mi crească la loc pașii aceștia, uitați în fărâme
Pe drumul dinspre mine spre tine și apoi,
Îți voi trimite scrisoare, promit,
Doar două versuri, atât, să fim chit:
Aflux de aplauze peste aripile acelea,
Nedorit, sfârșindu-mi atmosfera.
Semnat EU, adică chiar Eu.

La sfârșit, doar o cortină veche,
Nedumerită dacă piesa a luat sfârșit sau nu;
Stă într-o rână acum, un prezent ce-i mai vechi
De o mie de ani.
Și totuși, SFÂRȘIT.

Mirela ȘOVA

Născută la 27 iulie 1976.

Studii: Facultatea de Teologie Ortodoxă,
secția Litere-limba română, București
(1999).

Administrator site
„Lăcașuri Literare”.
Profesor de Religie.

Autoare a 6 proiecte de manuale de Religie Ortodoxă.

Publicații: 9 cărți pentru copii, de poezii, ghicitori,
povestiri religioase, la Editurile Sfântul Dimitrie și Bogdana.

Glossa omului modern

Nimic nu este fără Tine,
Uitare de noi Tu nu ai;
Iubirea Ta pe noi ne ține,
Tu ne ești poarta către Rai.
Uităm că respirăm în Tine!
Ca niște pietre ne-am făcut.
Noi suntem oamenii - ruine...
Tu și în noi ai încăput.

De unde ni se naște pruncul?
Dintr-un gând tainic și divin?
Firul de praf cel mai minuscul
Este al Domnului dar, fin.

Vrem să le studiem pe toate,
Vrem să știm unde, când și cine
A făcut zi, a făcut noapte...
Nimic nu este fără Tine.

De ce Tu Te gândești la oameni
Așa de mult,... neîncetat?
Ai vrut chiar lor să Te asameni,
La chip, dar fără de păcat.
Și Te-ai născut ca Om în lume,
Prin Fiul Tău, Cuvântul - Crai,
Care-a venit pentru-a ne spune:
Uitare de noi Tu nu ai.

Nu ne-a-nvins timpul, nici potopul,
Am subzistat pe-acest pământ;
Ne-a trebuit în toate stropul
Speranței în al Tău cuvânt.
O-întreagă omenire strigă
Să n-o îndepărtezi de Tine.
Dar noi n-avem în suflet frică:
Iubirea Ta pe noi ne ține.

De la greșeala strămoșească,
Urmașii mult au așteptat
Steaua care să strălucească
Pe un pământ întunecat.
Tu le-ai dat promisiune sfântă
Că îi vei izbăvi din vai.
Și astăzi inimile-Ți cântă:
Tu ne ești poarta către Rai.

Zilnic suntem în luptă surdă
Cu propriul suflet ispitit.
Întru uitare ni se-afundă
Inima, gândul pustiit...
Perdeaua minții e cețoasă,
Plină de întrebări meschine.
Cortina ochiului e trasă.
Uităm că respirăm în Tine!

Și câte-un pic al nostru suflet
Se împietrește în păcat.
Trăind în dizarmonic sunet,
În gânduri negre ancorat.
Parcă o vrajă rea ne-apasă,
Cărarea dreaptă am pierdut.
Respingem rolul de Mireasă,
Ca niște pietre ne-am făcut.

Picturi moderne parcă suntem,
Suflet cu găuri, putrezit,
Și fără ochi, ca să nu plângem,
Dacă din vrajă ne-am trezit.
Suntem model de înrăire
Și pentru cei ce vor fi mâine;
Înaintând în învrăjbire,
Noi suntem oamenii - ruine...

Zidește-ne din nou, Stăpâne!
Cu milă nouă să ne-mbraci!
Ruga spre Tine mai rămâne,
Să ne răspunzi, Tu, să nu taci!

Căci nu ne-ai părăsit, Iubire,
Că vom fi răi, Tu ai știut.
Ne-ai dat nădejdi de mântuire,
Tu și în noi ai încăput.

Tu și în noi ai încăput.
Noi suntem oamenii - ruine...
Ca niște pietre ne-am făcut,
Uităm că respirăm în Tine!
Tu ne ești poarta către Rai,
Iubirea Ta pe noi ne ține.
Uitare de noi, Tu nu ai,
Nimic nu este fără Tine.

Metanii de iarnă

Fulgii, în metanii, cad, albind pământul,
Cum albește-o rugă înțeleasă, gândul;
Dansul li se-oprește, nu-și aleg șederea,
Acoperă totul, rămân cu tăcerea.

Oamenii se miră, nu-nțeleg misterul,
Câte flori croiește, din zăpadă, gerul?
Câtă irosire, sub tălpi arundate
Pașilor vremelnici spre eternitate...

Fulgii, în metanii, n-au lacrimi să plângă,
Dar indiferența omul și-o aruncă
Dacă-și amintește de copilărie,
Ca să mai surâdă pentru-o feerie.

Liniștea prea albă, priponită-n case,
Fără a lui voie, omul o uitase...
Zgribulit în suflet, ca pasărea-n iarnă,
Aștepta-n surdină harul să se cearnă...

Ecologica

Copacii își scutură toamna lacrimile.
Sunt speriați de vestea pescărușului:
Poate că nu va mai fi toamnă,
Poate că vara va ninge și
Anul va avea un singur anotimp:
Al ploii care nu adapă.
Poate că susul va fi jos și josul va fi în lateral.
Copacii au scris, ca să transmită
Oamenilor mesajul lor:
„Voi le-ați încurcat pe toate,
Voi să le descurcați.
Ce vină avem noi, cei tăcuți,
Slugile voastre care vă privesc
Cu ochi de piersică în mireasmă,
Pentru că voi nu ne mai socotiți
Decât în ambalaje cu cod barat
Și prin conturi în bancă?”
P.S.: „Codrul nu mai e frate cu românul,
Ci cu fabrica de cherestea.”
Au scris, copacii, pe ultima foaie de hârtie,
Pe care au hotărât să o jertfească
Din trupul lor alarmat.
Un om se roagă sub un copac
Care plânge în hohote de frunze.

Ruga inimii coclitate

Doamne, îmi dau seama
Că inima mea
Și-a coclit arama -
E amară stea.

Și mă-nchin în noapte,
Plâng ingenuncheat,
Inima mea bate
Prea mult în păcat.

Știu că ai putere
Din rău să mă scoți,
Căci prin Înviere
Te-ai sculat din morți!

Gânduri de fericire

Este și un plâns umil de fericire,
Un plâns cu lacrimi luminoase de suflet.
Este și o rugăciune nenumită, personală, unică,
Rugăciunea fiecăruia,
O țâsnire de mulțumire a voinței, gândului și inimii.

Tu mi le dai pe toate, Doamne,
Lasă-mă să nu înnebunesc de dor și nerăbdare.
Să nu fac greșeli necugetate,

Care m-ar despărți de această imensă fericire
De a fi cu Tine,
De a fi robul Tău,
De a Te privi cu ochii blânzi și uimiți,
Uimiți că mă iubești atât de mult,
Că pe toți ne iubești atât de mult...

La Ierusalim, de Înviere, stropii de lumină care aleargă,
Căutând lumânări de credincioși,
Sunt stropi de dragoste arătată.
De aceia oamenii, atunci, sunt euforici.
Simt și mai aproape iubirea Ta puternică și bună.

Răbufnește iarna-n noi

Stă ascuns în mine-un sloi
Netopit. Netulburat.
Răbufnește iarna-n noi,
De spunem: „M-am săturat...”

Cum de-l știi? Puțin sclipind,
L-am zărit. Raza de har
Mi l-a arătat, glumind:
- Ca să știi de el, măcar.

Ah, un sfat mi-ar trebui,
Să mă-ncurajez. Ceva...
- Uite cin' va birui:
Cel ce capu-și va pleca.

Ghiocelu, -atât de mic,
Neajutorat părea -
Dar se-nalță și pe frig -
O smerită floricea.

Sloiul nu se va topi,
De nu-i primăvară-n gând.
Când tristețea va muri,
Flori vor răsări, curând.

Miron MANEGA

Născut în 27.06.1956,

la Craiova

Căsătorit, 2 copii

Zodie: Rac

Creștin ortodox

Deviza în viață: „**Nu râde, nu plânge, nu condamna! Caută să înțelegi**”. (Spinoza)

Cartea preferată: „Citadela” de Antoine de Saint-Exupéry

ACTIVITATE ÎN PRESĂ

1980-1990:

@ colaborator la mai multe reviste literare („Luceafărul”, „Amfiteatru”, „S.L.A.S.T.”, „Steaua”) unde a publicat exclusiv poezie.

1990-2000:

@ colaborator, redactor, reporter sau fotoreporter al publicațiilor: „Anul 2000”, „Nostradamus”, „Tinerama”, „Timișoara”, „Baricada”, „Phoenix”, „Kalende”, „Atitudinea”, „Linia întâi”.

@ Șef de departament la postul de radio „FUN-Radio”

@ Realizator de emisiune la Radio-Nova

@ Șef de departament la cotidienele „Evenimentul zilei și „National”

@ Redactor șef adjunct al săptămânalului „Super Magazin”

@ Redactor-șef „Super VIP” (săptămânal)

@ Inițiator și realizator al săptămânalului

„69 – Revista fenomenelor paranormale”

@ Inițiator-realizator și director editorial al publicațiilor:

- „Inimă sălbatică” (săptămânal)

- „Liceenii” (săptămânal)

- „HMM 69” (lunar)
- „Cutezători Magazin” (bilunar)
- „Revanșa” – Revista de cultură a celor uitați (lunar)
- „Clubul temerarilor” (lunar)
- „Noapți albe” (lunar)
- „Oameni singuri” (lunar)
- „Esmeralda” (săptămânal)
- „Clubul liceenilor” (săptămânal)
- Redactor-șef al revistei „Linia întâi”
- Realizator și director editorial al publicațiilor „Înger sălbatic” – Revista serialelor (bilunar) și „Clanul liceenilor” (bilunar).

2000-2005

@ Redactor șef adj. la cotidianul NAȚIONAL

Din aprilie 2005:

@ Publicist comentator la SĂPTĂMÂNA FINANCIARĂ și JURNALUL NAȚIONAL

Guest-Star editor la revista TANGO.

@ Director editorial al publicației bilingve “ROMÂNIA 100%” (distribuită în Australia, Noua Zeelandă, Noua Guinee, Insulele Solomon, Indonezia, SUA și Canada)

@ Director editorial al revistei de cultură spectacolului VREAU BILET.ro

@ Inițiator și administrator al platformei culturale

www.certitudinea.ro și al rețelei sociale CERTITUDINEA

Poezia

e ca și când
în loc să mori
ar începe deodată să ningă

Roua de diamant

Ce deznădejde, femeie străină,
te-a trimis să-mi imaculezi pragul
cu pulpele sângerând o răcoare necunoscută?
Cum ai putut auzi năruirea unei candelă
când cuvântul lui Dumnezeu e un foșnet abia?

Ce deznădejde, femeie străină,
te-a trimis nesilită în acest pat înghețat
de câte iubiri a cuprins pân-la tine
- empireu al schimniciei fără speranță?
Cine ți-a dat liniștea cu care mă-nvălui
dăruindu-te parcă, întregindu-mă doar,
potolind orbirea copilului
lacom să smulgă fructul,
apucându-i doar forma,
ce deznădejde, femeie străină?

Înțeleg, o, abia acum înțeleg,
eu am mai cunoscut umilința victoriei
și îmbogățit cu încă un naufragiu
recunoscător m-aplec peste buzele tale
umezite de roua de diamant a castității
impenetrabilă-n veci.

Ce deznădejde! Ce deznădejde!

Cumplitele egrete

Ni se fărâcă digurile când
Imaginate păsări le-nfioară,
Pentru a mia – sau a câta oară? –
Dar tot mai rar din somn alunecând.

Pe dinăuntru ne dislocă magme
De visuri niciodată răbufnind,
Doar uneori, ca dintr-un vechi colind,
Vin păsări mari și ni se sting în palme.

Și uite-așa te descompune visul
Ca un venin albastru, ca un vin,
Rămân din tine mâinile și scrisul,
Fragilă raclă-a timpului puțin.

Să te sfâșie-n zori, anahorete,
Se-ntorc din somn cumplitele egrete.

Ce frumos, ce oroare!

Ce vis ridicol să dobori
Cu pietre negre luna albă,
Când gratis ea se pune salbă
Și la omizi, și la condori.

Dar ce oroare s-o dobori!

Ce vis copilăresc! Nebunul
Dă cu garoafe-n închisori
(Grenade adunate-n zori)
Sperând ce n-a putut nici tunul.

Dar ce frumos visa nebunul!

Dar ce puțină fu colastra
Acestor prunci născuți pribegi,
Nebunii-sclavi, nebunii-regi,
Și cât de friguroasă casta!

Și ce puțini nascu IOCASTA!

Dintr-o psaltire

Ca pecetele de grea,
Gura ei mă murmura.

I-au fost rupt dintr-o psaltire
Trupul înăscut subțire?

Dintr-o steauă ce s-au stâns
Într-o lacrimă de plâns?

Au din mânurile mele
Ce de ea căzut-au grele,
Atingând abia, abia,
Trupul ce se depărta
Ușure ca pulberea?

Ca lumina lumină
Părul ei de noapte grea
Peste arsă pleopa mea!
Ca pecetele de grea
Gura ce mă murmura
Adunându-mă puțin
În cea lacrimă de vin,
În cea lacrimă de plâns,
Că ră steaua ce și-au stâns
Trupul învăscut subțire
De l-au pus într-o psaltire
Au pe mânurile mele
Ce din nou cădea-vor grele...
Ca pecetele de grea,
Gura ei mă murmura.

Povestea zăpezii

Era o țară-n care nu ningea...
Cu oameni negri e povestea mea:
Atât de negre lacrimi, și de triste,
Înăbușeau în negrele batiste
Încât, odată, un străin le-a zis
(Avea străinu,-n brațe, un cais)
C-ar fi de-ajuns o lacrimă de-a lor
Să piară și cais, și călător!
Ei l-au privit cu ochiul stins și tâmp,
Dar cum strângeau tăciunii de pe câmp
Și timp n-aveau de vorbe - au tăcut.
Și dus a fost străinul cel limbut.

A mai trecut o noapte și ceva.
Și-n țara asta-n care nu ningea
Nici barem printre gânduri, uneori,
Veni pe lume un copil din flori...

Era frumos copilul, ca un vis
De nimeni povestit, de nimeni scris,
Și-atât de blând, încât ți se părea
Că ochii lui imenși, de peruzea,
Te vindeau de triste și de negre.
Iar mai târziu, când mâinile-i alegre
Și-au înțeles menirea și norocul
Dezmeticind în colburi negre - jocul,
Cercat-au el și frigul, și arsura,

Și mângâierea ierbilor, și zgura,
Veșmântul trist pe trupul de vestală,
Pizmașul mărăcine sub petală,
Tăișul, lanțul, rugul și cenușa,
Și fulgul inefabil, și cătușa...
Atât trudit-au gândul lui să știe
Ce-i stins în rod, ce-i rodnic în pustie
Și-atât de tainic le-a deprins orândul
Că se-mbunau stihiile, urmându-l...

Cum a crescut copilul, nu v-aș spune,
Ar fi un cântec negru - de tăciune!
În zariștea posacă și puțină
El n-avea loc de propria lumină,
Că-l urmăreau cu ură fără margini
Locuitorii negrelor paragini
Să-i interzică mâinile și visul
Care trezeau în amintiri caisul
Vestit cândva de un străin limbut...
Cerneau lumini în visul lui tăcut
Peste pământul părăsit de iezi;
Lumini cu nume palid, de zăpezi.

Și visul lui era o piază-rea
În țara-n care nimeni nu visa,
Căci mulți l-au ascultat. Și l-au crezut.
Și dorul de zăpezi de la-nceput
Mocnea acum ascuns pe sub cenuși.
Și paznici negri se-nmulțeau la uși
Cu jbilțuri groase încercând să prindă,
În lațul lor, vreun murmur de colindă...

Dar cum, de la un timp, îi urmărea
În truda lor, o pasăre de nea
Și de nesomn zăreau lunateci iezi,
L-au prins pe visătorul de zăpezi
Și l-au legat, departe de lumină,
Cu lanțuri grele, într-o fostă mină.
L-au judecat apoi, grăbit, în taină,
L-au condamnat să nu mai poarte haină,
Să n-aibă drept la adăpost ori mas,
La bună ziua sau la bun-rămas,
La somnul cel obștesc, ori la vreun pat,
Să poarte veșnic lesă cu stigmat,
Să fie ars de viu pe metereze
Vreun vis de va-ndrăzni să mai viseze...
Lăsat să fie-n plata nimănui
Când s-o dezice de zăpada lui!

Iar când la temniță s-au dus să-l vadă
Găsit-au doar o mână de zăpadă.

Cina diavolului

„Poftiți la masă, domnilor! E seară.
Sună talanga-n cerul ponosit
Ca un lugubru muget: „Male sit!”
Al turmelor ce-n steme se coboară.

Luați și mâncați, vă fie cina sfântă,
Cât poate fi de sfânt acest festin
Ce-ncoronându-l, Orbul-Arlechin
Împarte zoaie orbilor la nuntă!”

Mai spune el, rotindu-și ochiul sigur
În noaptea care-i Noaptea-Dumnezeu:
”Ah, ciorba voastră pute! Și mă-nfrigur
De putrefactul bol leit în seu...

Vă mai e foame, domnilor? Desigur!
Poftiți o halcă din destinul meu!”

Ioan Mugurel SASU

Născut la 17. 09. 1955, com. Vama, jud. Suceava

Economist. Actualmente pensionar, fost șef al Centrului Comercial

Câmpulung Moldovenesc din cadrul S.N.T.F.C. „C.F.R. Călători” S.A .

Domeniul de interes: Proza, mai rar poezie sau texte cu caracter de critică.

Debut literar: versuri in „Gazeta de Câmpulung” din 08.10.2003.

Volum proză: BĂTRÂNUL- 2005

Volum proză: DORA ȘI ALTE POVESTIRI- 2007

Am publicat proză în:

- ȚARA FAGILOR NR. 2-3(55-56) Apr-sept 2006 și Nr.4(57) Oct-Dec- 2006.

- SEPTENTRION Nr. 27/2007.

- OGLINDA LITERARĂ Nr. 67/iul. 2007 și Nr. 68/aug.2007.

Am publicat versuri și cugetări în revista și almanahul MIEZUL LUCRURILOR (Câmpulung Moldovenesc)

Am publicat articole cu caracter de analiză, recenzie și eseu în: MONITORUL DE CÂMPULUNG, MONITORUL DE SUCEAVA, CRAI NOU, CURENTUL INTERNAȚIONAL (USA), PLUS SV, VIAȚA DE PRETUTINDENI.

Din septembrie 2007, custode al muzeului comunei Vama.

Din septembrie 2008, președinte al filialei din Câmpulung Moldovenesc a Asociației VIAȚA DE PRETUTINDENI.

Referințe critice:

Emil Satco, SCRIPTUM, Nr.3-4/2005, pag.24/25.

Emilian Marcu, CONVORBIRI LITERARE, Nr. 5(137)/2007, pag. 139-140.

Luminița Țăran, CRAI NOU, Nr.4655/6 februarie 2008, p. 5,

Ioan Țicalo, CRAI NOU, nr.4810/8 august 2008, pag. 3,

Otilia Sfarghiu, MIEZUL LUCRURILOR, nr. 10/2008, p.29.

Capitulare

Peste munți, în înserare
Trece umbra norilor
Învelind tăcută lumea
În veșmânt de anahoret

În singurătate-mi stau
Doar privirea mai cutează
Căutând prin întuneric
Loc de reazem pentru frunte

Sunt dezarmat
Ca un războinic maur
Întunecat și dur
Căruia vântul din greșeală
I-a pus pe barbă o petală
De floare de cireș.

Concluzie

Nu am averi și nici nevoie
De bunuri și foloase
Mi-ajunge frumusețea
Venită prin simțire
Și-n minte prin gândire

Trăind în vremi în care
Doar moartea are cinstea nepătată
Privesc cu zâmbet sceptic peste zare
Și nu aștept pentru vreun gest răsplată

Nu răscolesc tăcerea firii
În căutarea armoniei
Poate sub jugul renunțării
Nu voi ajunge rob al nebuniei

De toamnă

Din ramuri frunze moarte cad
Și-i tristă strada și-i pustie
Discret din veșnicul neant
O nouă toamnă reînvie

Spre roșul orizont privirea
Cutează cu ascunsul gând
Că de sub glod și plante moarte
Un verde viu va învia

Ca un fior vântul rebel
Prin haine trece și prin frunze
Ce ar putea să te amuze?
Pas rătăcit și fără țel

Plimbare

Copacii bătrâni pe marginea aleii
Înalte ogive închid
Coroane cu ramuri desfrunzite
Deasupra pasului timid

Păsări
Aripi cernite fâlfâind
Peste parcul tăcut
Un zâmbet mut
Încerc să ascund

Nu caut, nu vreau, nu aștept
Nici nu sper
Doar vise trec, haotic zburând
Și pier.

Pustiu

Pe marea pustie
Corăbii nu sunt
În ape stele reci
Și vântul rău prin beznă
Mergând spre veșnicie

Gândul doar gândul
Mai poate pluti
Printre luciri albastre
Spre bezna siderală

Nimeni nu așteaptă pe nimeni
Cad suflete ca stelele-n ape
Nimeni nu acceptă pe nimeni
Tristețea-i fără noimă
Și vetrele pustii

Seara

Parfumul florilor de tei
Se`ntinde`n lungul străzii
Se`ntinde trist la vremea serii
O cruce în noaptea învierii

Un mic pustiu
Ascunde geamul
Un gând amar

Închide craniul
O lacrimă
Ascunde pleoapa

Încet ca apa de câmpie
Parfumul mângâie fereastra
E trist la vremea înserării
O lacrimă ascunde pleoapa
Un gând amar ...

Târziu

Ne-am întâlnit târziu, spre seară
Și nu știu, noaptea mea
Sau noaptea ei
Întâi urma să apară

Am răscolit în întuneric
În bezna dinăuntru
Un sentiment curat
Speram să mai găsesc
Cu el să ascund pustiul

E smuls cu mână tremurândă
Greu giulgiu de pe suflet
Și o aștept să înflorească
Mai înainte ca a ei
Și a mea noapte să sosească.

Trenul

Tăind bezna trenul vine
Parcă-i un blestem pe șine
Să mă ducă-n depărtare
Unde dorul leac nu are

Vântul rece, pe zăpadă
Fluieră ștergând cărarea
Fulgii cad pe urma noastră
Parcă prevestind uitarea

Lacrima ascunsă-n pleoape
Se ivește picurând
Zâmbetul timid se pierde
Oare unde? Oare când?

Doar o mână ridicată
Se mai vede prin nămeți
Tristă inimă curată
Mai putea-vei să mă ierți?

Nicolae STANCU

Născut în Iași
la 04.12.1948

Am lucrat 30 ani la R.A. Locuința Iași ca șef de sector în cadrul Primăriei Iași.

Din 1992 sunt administrator la SC QUASAR S.R.L. Iași. Nemulțumit, ca toți românii

în regimul de tristă amintire, am început să scriu fabule și poeme care circulau într-un mediu restrâns.

În debut am publicat în România liberă în viitor <http://romanalibera.com> la rubrica

Poeme, Eseu, Proză

Pe site-urile poezii.info-<http://www.poezii.info>:

[Agonia.ro](http://agonia.ro)-<http://agonia.ro> // <http://www.vocea-romaniei.ro>

Public în revista Ecouri Literare și în multe alte site-uri unde poezia este la ea acasă.

Am publicat un volum de poezii intitulat Destin (Editura Pamfilius Iași) în colaborare cu Florica Stănescu - lansat în 28 dec 2007 de Asociația Universul Prieteniei din Iași - și un volum de poezii intitulat Toamna în octombrie (2008), tot în colaborare.

*

Cerșetoarea

Cu haina jerpelită, culeasă din gunoi,
Dosind bănuitoare bănuți-n căptușeală,
Femeia gârbovită de ani și de nevoi,
Mergea grăbit acasă, cuprinsă de-ndoială.

Intrase în alertă, când pe alei zărise,
Înlănțuită-noapte o umbră furișând,
O teamă ancestrală în piept se cuibărise,
Cu limba face cruce și-o rugă spune-n gând.

Pustiu prin preajmă este și nimeni să ajute.
De frică glasul pierе și plumb are-n picioare,
Se-oprește îngrozită de forța unei brute,
Ce parcă din neant, în față îi apare.

Cu o voce răgușită îi cere tot avutul,
Strâns peste zi cu trudă, prin ploaie și prin vânt,
În față-i defilează și vede-ntreg trecutul,
Dar nu cerșește milă, nu scoate un cuvânt.

În griji lăsați de mamă, ce-n alte țări plecase,
Așteaptă pe bunica acasă, trei copii.
Sânt mici și le e foame, nimic nu le lăsase,
Doar o buca' de ceapă tăiată în felii.

Bănuții pentru pâine, ascunși cu grijă mare,
În căptușeala hainei culeasă din gunoi,
Să-i dea? Mai bine moartea o ia pe-a ei hotare,
Femeie gârbovită de ani și de nevoi.

Afară bate vântul și flacăra din lampă,
Se stinge-ncet timidă, ca viața fără rost,
Copiii dorm că visul le e îndemn și rampă,
Spre alte lumi mai bune, în care nu fac post.

Și-n lumea lor cu îngeri, o zână le apare,
E mama... brațe-ntinse, îi cheamă lângă ea,
Tristețea se topește, parcă nimic nu-i doare,
Nici foamea și nici frigul, doar dorul de o stea.

Șatra

Obosit de-alergătură, după deal bătrânul astru,
Colorează-n roșiatec, cerul pân-acum albastru.

Palidă și somnoroasă-n lac, își spală obrazul luna,
Iar din neant apar pe boltă, stele una câte una.

Cu aripa protectoare, noaptea acoperă pământul,
Doarme tot ce e suflare, doar puțin adie vântul.

Fermecat de vraja nopții, Ionuț, fiu de-mpărat,
Hoinărește prin pădurea, ce-nconjoară al său palat.

Luna îi îndreaptă pași, spre poiana cu narcise,
Loc de tihnă și de taină, unde făurește vise.

Deseori apucă zorii, ațipind pe mușchiul verde,
Sau din florile pădurii, împletind cununi și jerbe.

Ochii-i scânteiază-n beznă, ca tăciunii-aprinși în vatră,
Când în poieniță vede, instalat acum o șatră.

Ceartă, țipete și larma, pângăresc tăcerea nopții,
Câini legați de coviltire scheaună cerându-și porții.

Caii, pasc în iarba grasă și pe foc cazanu-i plin,
Iar țiganiul beau din ploscă, rubiniul vin pelin.

Fetele-mpletesc arginții, în cosițe și în salbe,
Pe vreo mână de fâneată, stau bătrâni cu plete dalbe.

Mame legănându-și prunci, picotesc de-a zilei trudă,
Cu picioarele desculțe, zdrențăroși copii zburdă.

La un semn întreaga șatră, lângă foc se-adună roată,
Tamburinele bat ritmul, iar din cort apare-o fată.

Vântul și-a uitat menirea, luna a oprit în loc,
S-o privească pe Amanda, cum dansează lângă foc.

Fiica codrului și-a nopții și a șatrelor regină,
Descreștește frunți umbrite, zâmbitoare și senină.

Zeci de tineri o adoră, prinsă-n dansul avântat,
Ionuț, ascuns prin preajmă, o privește fermecat.

Zorile destramă vraja, norii negrii se adună,
Vântu-și trâmbiță prezența, prevestindu-se furtună.

Străjuieți de-oșteni călare, șatra pleacă la palat,
Răspunzând poruncii date, de temutul împărat.

Cu privirile speriate, palizi și cu fața suptă,
Se dau unii după alții, ascunzându-și haina ruptă.

Doamnele în rochii scumpe și podoabe fără preț,
Îi privește cu mirare, și-ntorc capul cu dispreț.

V-am chemat s-o dați pe Amanda pentru a fiului plăcere,
Să v-o scoatem la lumină, oferindu-i rang și-avere.

Iar voi, părăsiți ținutul far'a-ntoarce înapoi,
Să trăiți cum vă e neamul, în mocirlă și noroi.

- Din străbuni avem menirea, de a fi în pribegie,
Ne-am născut sub cerul liber, fără patrie și glie.

Alungați din țară-n țară flămânzind și în nevoi,
Suntem pleava pulberată și-a popoarelor gunoi.

Ați propus să-mi lepăd neamul, oferindu-mi rang și-avere
Să îmi murdăresc virtutea, pentru-a fiului plăcere?.

Cinstea, nu e de vânzare, chiar dacă țigani suntem,
Peste șatră sunt regină, nu femeie în harem.

Peste dealuri noaptea țese, pânză deasă de-ntuneric,
Stelele-și desfac corola și-o cometă-n zbor himeric,

Vraja și dorinți împarte ,strălucirea sa prin ani.
Prin păduri în miez de noapte, trece-o șatră de țigani.

Mai stai

Mai stai cu mine maică, mai rupe doar un ceas,
Din timpul care zboară, din timpul cel avid.
O oră lângă tine, o oră de taifas,
Mi-ar umple nopți de veghe și zilele de vid.

Mai stai cu mine maică, să sorb puțină viață,
Să mă încarc de clipe, atât cât mi-a rămas.
Că mare este ghemul, dar scămoșată ața
Și timpul nu așteaptă, e aspru, e vrăjmaș.

În goană de avere sau de mărunță treabă,
Ne depărtăm de casa, uitaților părinți.
Mai trecem câteodată și-atunci în mare grabă,
Să le-aruncăm de milă, o mâna de arginți.

Ireversibil timpul, întoarce, nu se poate.
Degeaba vrem o clipă, din ce s-a irosit.
Ca fumul se vor pierde averile și toate,
Ce te-au ținut departe, de cei ce te-au iubit.

Plâng

Nori de plumb aleargă repezi, ca mânați de un blestem.
Ploaia bate-n ropot geamul, desfrunziții arbori gem,
Fulgere brăzdează cerul, în sinistrelle culori,
Spre meleaguri însozite, pleacă ultimii cocori.

Vântul cată-n drum opreliști, printre crengile uscate,
Șuierând ca un bezmetic, peste-nvolburate ape.
Vrăbiuțe solitare, amețite de furtună,
Se ascund prin șuri, prin poduri, lupii-n haite se adună.

Frigul îți pătrunde-n oase, întunericul apasă.
Doamna nopții și-a veciei, își ascute vechea coasă.
Presimțind venirea morții, câinii urlă a pustie,
Sufletul înalță-n ceruri, mama... nu mai este vie.

Plâng pe piatra rece mamă, bucuriile apuse.
Mângâierile duioase, pentru totdeauna duse.
Pe cărarea vieții scurtă, fără pată, fără vicii,
Mi-ai fost salbă de lumină și izvor de sacrificii.

Plâng ca să-mi descarc durerea, pe natura desfrânată,
Biet strop aruncat de valuri, într-o mare agitată
Plâng ca să-mi descarc durerea pe științele aride,
Ce-au găsit perfecțiunea, doar în arta de-a ucide.

Milioane de ființe port stigmatul morții-n frunte,
Negăsind între știință și-ntre boala lor, o punte.
Milioane de morminte, mame, frați, surori acuză,
Se alocă pentru moarte, pentru viață se refuză.

Flori de crin

Am făcut casă din pietre, aruncate de dușmani
Și din vorbele-ascuțite, vers, să zboare peste ani
Am strâns ura-n picătură, dizolvând-o în lumini,
Fără pată, fără vină, albul florilor de crini.

Am trezit nemărginirea ce plutea în minți confuze
Și-am rupt lanțuri sau cătușe, fără teamă de acuze.
Retrăind printre caiete ce-au îngălbenit prin scriu
Sentimente de iubire, de speranțe sau sublim.

Am împovărat tăcerea cu lumină de cuvinte
Și-am descoperit secretul mersului , drept înainte
Antrenând la joc cristale, diamante sau păreri
Îmbrăcând cernita toamnă cu veșmânt de primăveri.

Stejarul dezgolit

A mai trecut o vară și frunza ruginie,
Dezbracă iar stejarii plutind în ritm de vals.
Prin crengi doar vântul cânta, o veche simfonie
Cu note discordante și necrezut de fals.

Aleile sunt goale, doar frunze amărute
Se prind în hora morții făcând un ultim dans.
Răcoarea te cuprinde încet pe nesimțite
Și umbrele-nșelării, creează un suspans.

Închizi o clipă ochii și-n față vezi trecutul,
Cu prima întâlnire când ore așteptai.
Credeai că altă față, nu este-ntreg ținutul
Și luna ai fi dat-o pe-o noapte ca s-o ai.

Furai cu îndrăzneală sărutul la o floare,
Hrănind cu-a ei dulceață în nopțile de vis,
Plecai în zori la alta s-o prinzi de cingătoare.
Întreaga tinerețe a fost un paradis.

S-au dus acele vremuri și toamna e târzie,
La tâmpile ghiociei de mult au înflorit.
Doar frunze cad într-una pe-aleea cea pustie,
Și trist privește-n zare stejarul dezgolit.

Să nu ucidem florile de tei

Ne risipim ca norii după ploaie
Și-ades suntem pierduți în efemer,
Tot răscolind prin foc o vâlvătaie
Ca să-i găsim iubirii un... reper.

Și căutăm să-înțelegem ne'nțelesul,
De ce ucidem florile de tei
Și-n antiteză punem interesul,
În lumea stăpânită de atei.

Ce gânduri și speranțe ne animă
De nu putem învinge un destin,
Vrem muzică în vorbe și lumină,
Iubirii, o cetate să-i zidim.

Și de va fi să mergem împreună,
Alături sau pe diferite- alei,
Să învățăm a face o cutumă,
Să nu ucidem florile de tei.

Poemul,
mod de Viață

Paul POLIDOR

Ca un trubadur ieșind din smălțurile înghețate peste porțelanuri de Maissen, Paul Polidor uimește, este un fenomen aproape neverosimil într-o lume primejduită de vanitatea și ipocrizia

cotidiană a omenirii.

I-am citit poemele într-o înserare din mijlocul Făurarului în care Unii și Alții, kosovarii și sârbii, urlau separat, dar în același cor al disperării și care nu mai avea nimic de-a face cu rugăciunile îngerilor.

În oglindă cu istoria sângerândă, poemele lui Paul Polidor sunt clare și respirabile ca libertatea nativă. Sunt și sofisticate, -esențe scumpe depozitate în eprubete de sticlă foarte casantă, dar și acid sulfuric, -astea toate, după cum, tu, cititorule, ai sau nu ai dibăcia de-a le prelua din literă, a le citi prin exercițiul iubirii de semenii.

Nimic desuet, nimic triumfal, nici o notă falsă în concertul acesta regal, pe care Paul Polidor îl dirijează cu bucuria ucenicului lutier dar mai ales, cu acuratețea și harul maestrului ce nu se îndoiește nici o clipă de menirea pentru care a fost trimis să-i facă umbră țărâni, ca norul pe cer.

Bine ai venit la AGERO, Paul Polidor!

Melania Cuc, redactor Agero

Paul Polidor

*Absolvent al Universității din București (1987), Facultatea de Filologie, Specializarea Rusă-Română, cu lucrarea: "Dimitrie Cantemir și cultura rusă" (Cond.: prof.univ.dr. Gheorghe Barbă);

*Specializare în limba și cultura bulgară (Seminarul Internațional de limbă și cultură bulgară – Veliko-Târnovo, 1987);

*Master în: "România în relațiile internaționale" (Facultatea de Istorie – Universitatea "Spiru Haret" București) 2009, cu lucrarea: "Relațiile româno-azere în aria interferențelor (1992-2008)" / / Cond: prof.univ.dr. Alesandru Duțu;

*Doctorand al Facultății de Sociologie și Asistență Socială, Universitatea din București(din 2009); Domeniul fundamental: Științe sociale și politice (Relații internaționale, securitate și criminalitate transfrontalieră);

*Autor a 10 volume de versuri, eseuri și interferențe culturale.

*Vicepreședinte al Ligii Scriitorilor Români, filiala București.

*Antologator și editor a 50 de volume din colecția "Paul Polidor. Antologie de interferențe culturale".

*Traducător: în 2006 tălmăcește alături de prof.univ.dr. Dumitru Bălan și editează volumul de versuri „Prietenul” de Mihail Sinelnikov, personalitate a liricii contemporane din Rusia, al cărei mentor a fost marele poet Arseni Tarkovski. Poate că nu întâmplător în anii 80 ai secolului trecut Polidor a fost printre primii care au tradus și publicat în România materiale despre viața și filmografia regizorului Andrei Tarkovski.

*2006: Membru al EUROPÄISCHE ASSOZIATION DER KÜNSTLER VON ASERBAIDŠCHAN (Germania) alături de scriitorul Cinghiz Aitmatov;

Cărți despre Paul Polidor:

*2007: "Elogiu nobleții stelare(1985-2005)" (Culegere de articole);

*2007: "Polidor – băiatul de aur" de Eugen Cristea, Societar de onoare al Teatrului Național "Ion Luca Caragiale" din București;

*2009: "Paul Polidor – reformator al Poeziei Cântate" de Emanuel Craiu.

*Filme documentare despre Paul Polidor: "Portretul unui artist"(2007); Regia: Hany El-Sayed;

*Paul Polidor este în 2007 artistul emisiunii UTOPIA a Televiziunii Române, în urma căreia scoate la Editura Asociației Culturale Iulia Hașdeu volumul "Pe autostrada socială: utopie și critică". *Și-a interpretat versurile și cântecele la Televiziunea Română, Antena 1, Național TV, TVR 2, OTV, TVRM, DDTV etc. La emisiunea "Utopia" a Televiziunii Române filmează și în septembrie 2008.

*În 2008, la împlinirea vârstei de 45 de ani, o importantă revistă literară din Brcko! îi dedică 16 pagini de cronologie a operei, alături de dramaturgul clasic Branislav Nușici.

*Poeta Melania Cuc îi prezintă în 2008 și 2009 versurile în revista AGERO din Stuttgart – Germania.

* În 2009 este invitat să filmeze reclama emisiunii "Utopia" a Televiziunii Române, care se difuzează de câteva ori zilnic pe TVR 2.

*Creator al stilului: "Poetic-Secvențial Music"

*

Să fiu aburul țărânei...

dă-mi voie
să fiu aburul
țărânei
pe care-o ții
într-o palmă de primăvară
lasă-mă să rămân
genunchiul
lacrimilor tale
sărut neanchilozat și cu nervuri...

Puritate

Se scutură garoafele o pulbere de rozuri
Sub albinări de clipe și desfrunziri de aștri
Desfrânge-mă supleții neante de frumos,
Suspină-mă în stâncă amurgă de sihaștri...

Se scutură garoafele o muzică întoarsă
Sub candelabre albe, străine de cuvinte,
Înfrânge-mă în volburi neante de fântâni,
Garoață cu flori albe, garoață ce nu minte !

Basarabia, dragostea mea !...

lui Ilie Ilășcu

Cine ni te-a furat, frumoaso,
Ne-a îmbrăcat iubirea-n bernă;
Hain și hulpav n-a-nșeles
Că-n somn dormim pe-aceeași pernă...

Ne-a împlântat o inimă de ceară;
Dacă plângea, părea că ne topim,
Bieți peregrini cu arma o chitară
Și-amarul chinuit în stropi de vin.

Nu doare dorul de merinde
Cum doare sângele din slovă,
Noi te rugăm cu gene aburinde
Să nu ne părăsești, Moldovă !...

S.U.A deștepte

O mare greșeală politică
a fost, se pare,
transformarea Sud-Americii
în „biserițe”.
Fărămițarea unui continent
trebuie să fi fost premeditată.
De aceea lecția vizionarului
Simon Bolivar
e o relicvă
pentru care gândul
mai poate suspina
doar în atmosfera unui cocktail
la „Casa Americii Latine”.

8 mai 2006

Sunt pescărușul nins...

Sunt pescărușul nins al stâncilor de sipet
Mă doare nemișcarea, nu calul alb, agrest,
În mine se lovesc însingurări de clipe
Cu clipe de țarm și mare în requiem celest.

Refluxul nou zvonește plecarea unui nor
Necăpătul acesta nu-l pot cuprinde eu
Sunt ochiul unduirii în fiecare zbor
Neînțeleș de valul adormitor și greu...

Irak, iubire ești...

Irak, eu știu că va veni o zi
Când buzele vor înflori
Surâsul tău în lumi cerești.
Iubire ești...

Irak, picioarele eternității-n
moscheele cetății
le-ai prins în clești.
Iubire ești...

Și Cel-de-Sus, Irak, împrăstie solii
De la Bagdad la București
Se urcă rugi, coboară vești.
Iubire ești...

Irak, în ritmul suferințelor
Nu-i capătul dorințelor.
Când Tigrul curge ca-n povești
Iubire ești...

Babylon-Bagdad - 27 septembrie 2000

Noi

E-o pulbere de amintiri ce nu-mi dă pace
E-o ramură de brad uitată-n vitriol
E-un diavol rătăcit ce-n mine zace
Ca un "je t'aime" trădat la demisol.

Adună-mă din stații de tramvaie
Sunt rana timpului cea dureroasă
În timp ce tu, înaintând prin ploaie,
Ești ca-n trecut, tăcută și frumoasă...

Petru BLAJ

(pseudonim literar,
ca poet, Petru DINVALE)

Născut la 23 martie 1951 loc. Petroșani,
jud. Hunedoara;

Părinții: Ileana și Dumitru Blaj

Căsătorit cu Ana Blaj (fostă Mocian);

Copii: Paul Octavian Blaj, cunoscut ca Paul Blaj, scriitor;

Studii: 1966-1970 - Liceul de cultură generală Petroșani;

1970-1972 – Școala tehnică postliceală de asistenți medicali
de laborator, loc. Hunedoara;

1979- mai – septembrie Școala de ofițeri de rezervă, loc.
Bacău;

Profesia: medic primar M. G. la S.C Laboramus Med. S.R.L.
și medicină de familie 1972-1978 – Facultatea de medicina
generală, loc. Craiova; la C.M.I. Dr. Blaj Petru, cu sediul în
Tecuci, jud. Galați;

Studii post-universitare medicale : acupunctură și
echografie;

Activități literare:

- în cadrul cenaclului „Ion Petrovici”

- sporadic în cenaclul „Calistrat Hogaș”

- în proaspătul cenaclu „Ștefan Petică”

- redactor la „Calea Adevărul și Viața” 1990-1993

- redactor la „Tecuciul Cultural” 2006-2007

- redactor și director executiv la „Tecuciul Literar Artistic”

debut în perioada liceană în revista de cultură de la înființare.

În plan medical: evidențiat cu Diplomă de excelență de
către Colegiul Medicilor din jud. Galați

Publicații:

- „Mărturisiri literare”, nr.1 din dec. 1969, Petroșani, cu o pagină de poezie și o recenzie la romanul „Adela” de G. Ibrăileanu;

- Publicat în revistele: „Mărturisiri literare” nr.3 , 1970, Petroșani; „Pro patria” - numerele din august și septembrie 1979, Bacău; „Calea Adevărul și Viața” 1990-1993 Galați; „Kairos” 2003 Tecuci; „Tecuciul Cultural” 2006 ; „Curierul A.Z.Ș.”, iulie 2006, București; „Tecuciul Literar Artistic” 2007-2009 (versuri, recenzii, interviu, reportaj, eseuri, omilii)

- Poezii apărute sporadic în volume de alți autori și pe „Rețeaua literară- Dialog european” pe Internet.

- Publicat CV în volumele „Nasc și la Tecuci oameni” de scriitorul Vasile Ghica și în „Valori spirituale tecucene” de Traian Nicola.

Volume :

- „Creștinismul părinților noștri”- antologie de citate paleo și neocreștine, apărută în patru ediții:

- prima ediție 1995 – Ed. Viață și sănătate – București;

-ediția a II-a 2002 – Ed. Napoca Star, Cluj Napoca;

- ediția a III-a 2006 – Ed. Napoca Star, Cluj Napoca;

- ediția a IV-a 2008- Ed. Viață și sănătate, București;

„Eseuri despre omul - OM”- Ed. Napoca Star, Cluj Napoca
2008

- în lucru:

„Doxologie creștină” – poeme liturgice;

„Copilăria, draga mea”- povestiri autobiografice

Referințe critice la cartea „Creștinismul părinților noștri”:

- 1995 – Prof. Nelu Dumitrescu (licențiat al Institutului Teologic Ortodox, București)

- 2006- Ionel Necula, scriitor, profesor de filozofie;

- citată de revista „THEOLOGIA ORTHODOXĂ” nr.1 din 2007 (Studia Universitatis Babeş-Bolyai, Cluj –Napoca)

Referințe critice la cartea „Eseuri despre omul-OM”:

- 2008- Ionel Necula în Porto Franco și Observator T

- 2009- A.G.Secară în Tecuciul literar-artistic

Floare de nuc

Blestem mi-apasă sufletul seara
Când doarme-n fașă floarea de nuc
Poteci de gânduri urcă pe scara
Ce eu o cobor și mă duc

Când ziua-și pierde mantia albă
Iar râul cade-n albie gol
Aș vrea din stele galbenă salbă
Să-ți legene pașii domol

Și să mai văd blestemul cum moare
Ca un torent de gânduri în vis
Sau ca furtuna înfrântă-n mare
Când simte că-i cerul deschis

Iar de-ar pieri și dorul ca ceara
În somnul florii de nuc topit
M-aș strânge-n matca cerului seara
Pe margini de nor aurit

Rozariu de chihlimbar

Sărutul tău înmiresmat de zei
Cu flori de liliac și flori de tei
E pentru mine mir de nard curat
Din vas de alabastru revărsat.

Surâsul tău, izvoare de fiori
Scăldat în soare de mai multe ori
E ca un stol de rouă ce s-a pus
Pe câmpul vieții noastre spre apus.

Îmbrățișarea ta cu iz de foc
Ce-mi ține respirația pe loc
E pentru mine leac de înnoptat
Când clopotele lumii nu mai bat.

Chiar ochii tăi, mărgele din șirag
Găsesc în ochii mei același drag
Și-același dor ce-n mână ți-l aduc
Cu flori de liliac, de tei, de nuc.

Amărui și crud

Iubirea-i o fărâma de hazard
Mortală ca un fulger ce te-a prins
E bocetul frisoanelor când ard
Și doina suferinței ce s-a stins.

Iubirea-i țesătură-n fir de jar
Ce-mbracă forme fără căpătâi
Cu rătăcirii în felul ei bizar
Născute-n marea dragoste dintâi.

Iubirea-i caldă ca un val de pluș
Bogată-n ispitiri cu noutăți
Lăsând durerea frântă pe arcuș
Înșiruire între joc și plăți.

Iubirea-i darul vieții ce va fi
Răvaș de friguri nedeschis și ud
Găsit din întâmplare într-o zi
În fructul Evei, amărui și crud.

El condor pasa

Trecea condorul ca fugit din stele
Cu aripile prinse de văzduh
Și îmbrăcat în straie cu dantele
Învăluia pământul ca un duh.

Trecea condorul ca un dor de soare
Printre zăbrele de eter mișcat
Alunecând pe margini de răcoare
Precum pe valul mării un pirat.

Trecea condorul ca un hoț în codrul
Pătruns în viața lui nedespărțit
Cum mi-ai furat cu-o sărutare dorul
Ce-n calea vieții tale s-a oprit.

Trecea condorul ca o vrajă nouă
Ce se dezmiardă-n suflete duios
Când le cuprinde-n sine pe-amândouă
Precum o noapte într-un vis frumos.

Preludiu

Forma trupului tău de ninsori
Mă inundă prin vene tăcut.
Când se-nchid ochii tăi de fiori
Gura larg se deschide-n sărut.

Te așezi pe genunchii mei reci
O Demetris și alt Dionis
Peste brațele mele te-aplec
Și întrebi dacă-i glumă sau vis.

Îți răspund surâzând că aș vrea
Să ascuți ceasul strâns între noi
Și să numeri din dragostea mea
Ritmul inimii-ntors înapoi.

Mă ascund printre bucle voit
Cu obrazul lipit de al tău
Să-nnoptăm amândoi într-un mit
Unde Eros e marele zeu.

Rugă de iarnă

Mă-mprejmuești din ochi în tainic dor
Precum lumina-n calea ei un nor.
Mă prinzi de mâini, mă lași deși n-ai vrea
Să mă retrag cumva din preajma ta.

Te strâng cu brațul peste umeri lin
Sunt îmbătat de tine ca de vin.
Te țin de mâini, te las, nu te-aș lăsa
Dar n-am cum scrie altfel soarta mea.

Mă tem de mine și de gândul meu.
Ascunde-mă de frig cu trupul tău
Și pune-ți degetul pe gura mea
Să pot să tac, când n-aș putea tăcea.

Petru Dinvale
(Din cap. "Cântarea cântărilor mele"
al vol. "Doxologie creștină")

Mama

N-o știți pe mama, nu puteți s-o știți
Cum noi copiii ei o știm de-acasă.
Ea-n jurul sobei și cu pași grăbiți,
Noi așezați ca puii toți la masă.

Când ne punea mâncare-n farfurii
Spunea câte-un cuvânt la fiecare
Ca un maestru de ceremonii
Pornit să-mpartă daruri de mâncare.

Apoi la treabă ne mîna grăbit
Să știm că viața dă, dar ne și cere
Iar noi credeam că totu-i gratuit
Aveam și punctul nostru de vedere.

Nu ne bătea prea rar, dar nici prea des
Atât cât socotea ea că-i nevoie
Și nu uita să ierte mai ales
Dorind s-o ascultăm de bunăvoie.

Altfel femeie simplă, cu bun simț
Ascultătoare chiar în umilință,
Dar neînduplecată ca un prinț
Atunci când era vorba de credință.

N-o știți pe mama, numai noi o știm
Așa cum ea a fost și încă este :
Un înger păzitor, un heruvim
Sau poate Zâna Bună din poveste.

Pr. Radu BOTOȘ

Studii și profesii: Licențiat al
Universității Babeș Bolyai, Facultatea
de Teologie Ortodoxă, master (istorico-
practice) la aceeași Facultate (2006);
Actualmente: Preot iconom stavrofor

Activitate literară

Cărți publicate:

- .**"Viața vie a unui mănunchi de creștini români"** (Editura Enesis, date monografice);
- .**"Ca tămăia înaintea Ta"** (poezii creștine);
- .**"Sfaturi pentru mântuire"** (Editura Ariadna);
- .**"Elemente de Istorie Locală; Activitatea preotului Vasile Lucaciu în America"** (Editura Enesis 98, TIP);
- .**"Glas Comun, un an de la apariție"**;
- .**Recent tipărită: „Îndreptar de terapie divină",**
Ed. Sinteze, Crăciun 2009, Galați.
- Apariții în volume colective
- .**"Artur Silvestri - Documentar memorialistic"**, (Editura Semănătorul, 2009)
- .**"Armonii celeste"**, Antologie, Cenaclul Arionda, (Galați, Editura Olimpias, 2009);
- .**"Dor de Dor"**, Antologie lirică, epică, plastică, (Călărași, Editura S.C. Tipografia S.A. Slobozia-Ialomița, 2008);
- .**"Mărturisirea de credință literară"**, - vol. II, (București, Editura Carpathia Press, 2008).
- Albume audio: **"În Sfânta Noapte de Crăciun"**;
- .**"Poveste de iarnă"** – textier;
- .**"Stropi de Rouă Divină" (poezii creștine, creații proprii);**
- .**"Sara bună, rod bogat" (colinde) – textier;**

„Leru-i ler și dalbe flori” (colinde) – textier.

Premii obținute

- Locul II la Concursul Literar de Inspirație Spiritual-Creștină „**Izvorul Tămăduirii**”, București, anul 2000;
- Premiul Editurii Ariadna (secțiunea: Volum de debut pentru poezie religioasă) – în cadrul Festivalului „**Pro Unione**”, Ediția a II-a, Baia Mare, 2001;
- Mențiune – la Concursul de Poezie Creștină „**Frunza de nuc**”, 2007;
- Mențiune – la Concursul Internațional de Poezie al Românilor de pretutindeni „**STARPRESS**”, 2008;

Prezențe literare în revistele din străinătate

- „Acasă” (S.U.A);
- „Arcada-Roumanian Magazine Europe” (Germania);
- „Asymetria” (Franța);
- „Atheneum”; „Alternativa” (Canada);
- „Nou Horizont”(Valencia - Spania);
- „Curentul Internațional” (S.U.A - Canada);
- „STARPRESS” (revistă româno-americo-canadiană, Râmnicu Vâlcea);
- „Romanian VIP” – Texas, Dallas – S.U.A.

Reviste din țară

Este prezent în revistele de cultură și spiritualitate din România:

- „Acropolis” (București); „Adversa Res” (Brașov); „Archeus” (Baia Mare); „Alo Plus” (Cluj Napoca); „Astra” (Baia Mare); „Blanca” (Oradea); „Buciumul”; „Caiete silvane” (Zalău); „Clopotul” (București); „Condeii ardelean” (Covasna); „Credința Ortodoxă” (Roman); „Cruce și Înviere” (București); „Dacoromania” (Alba Iulia); „Dor de Dor” (Călărași); „Revista Română de Studii Etnoistorice”; „Gazeta de Maramureș”; „Graiul Bisericii noastre” (Baia Mare); „Graiul

Maramureșului” ; „Glasul Maramureșului”; „Informația zilei”; „Glas comun”; „Vestea” (Mehadia, Caraș-Severin); „Viața Maramureșului”; „Viața de pretutindeni” (Arad); „Viața creștină” (Bistrița); „Visul” (Orăștie); „Singur” (Târgoviște); „Starpress” (Râmnicu Vâlcea); „Oglinda literară” (Focșani) ș.a. - „Luceafărul românesc”;

Activități culturale în prezent

- Editor fondator al revistei: „**Glas Comun**” (revistă cultural-creștină);
- Editor fondator al revistei „**Slova Creștină**” (revistă de creație, atitudine și cultură);
- Editor fondator al revistei: „**Slova Copiilor**”(supliment al revistei Slova Creștină).
- Redactor colaborator la revista internațională „Starpress” (Râmnicu Vâlcea);
- Redactor colaborator la revista „Dor de Dor” – Călărași;
- Colaborator la revista „Murmur” – București;
- „RomanianVIP” (S.U.A); / / -, „Nou Horizont”(Spania);

Colaborează la posturile de radio

- „Dor de țară”;
- Radio Transsylvania Internațional (Germania);

Inițiator proiect educațional „Credința - Glas Comun”;

MEMBRU AL ASOCIAȚIEI SCRITORILOR, FILIALA BAIA MARE, MARAMUREȘ;
UCMR – ADA – București.

Referințe critice

„**Sacerdot în cuvânt, în slujire și-n inimă**” – exegeză la volumul „Ca tămâia înaintea ta” – articol apărut în revista „Agero” – Stuttgart!; în revista „Starpress” și în revista „Observatorul” din Toronto. (Cezarina Adamescu);

„Părintele Slovei creștine și renașterea sa prin cuvânt” – cronică – apărută în revista „Agero”; „Starpress”; „Observatorul” (Cezarina Adamescu).

„Bun găsit în oaza numită Arionda” –cuvânt de bunăvoie la nașterea unei antologii– (Cezarina Adamescu) - apărut în revistele: „Agero”; „Observatorul”; „Starpress”;

„Bun găsit la Slova copiilor” - apărut în : „Starpress”; „Romanian Vip”;

„În volumul: **„Întâlniri providențiale”** de Cezarina Adamescu – Editura Semănătorul, 2009, referințe critice asupra întregii creații.

Volume în pregătire

„Breviar sufletesc” – volum colectiv cu Constantin Vlaicu și Cezarina Adamescu;

„Povești pentru Georgiana” – coautor – împreună cu C. Adamescu;

„Preoți și călugări sfinți” – coautor;

Prevestire

(Mat. 24, 30)

Va fi o zi ca orișicare alta,
Un cer senin prea luminat de soare,
Un om aici, bătând în lemn cu dalta,
Un altul prins la munca pe ogoare.

Mulți vor fi stând pălăvrăgind prin case
Punând la cale rosturi și dorințe,
Va fi o zi când lacrimi prea fierbinți
Vor curge atunci peste pământuri arse.

Dar dintr-o dată semnul crucii sfinte
Va fi pe ceruri semnul vestitor,
Și din înalt dumnezeiești cuvinte
Vom auzi cu glas răsunător.

În toată strălucirea va cobori Hristos,
Enoh ca și Ilie vor fi cei răzbunați,
Morții din morminte cu toți vor fi înviați
Și antihrist în lanțuri va geme mânios.

Va începe secerișul căci bobul este copt,
În imnuri nesfârșite va răsuna pământul,
Vor fi Avraam acolo, Isaac, Noe și Lot -
Întreaga omenire va îndreptăți Cuvântul.

Vom fi și noi cei care azi împlinim porunca,
Vom fi cu toți de față deplinei așteptări,
Pe nume fiecare vom asculta chemări
Primind apoi răsplata... cum însă ne-a fost munca.

Poemul Mănăstirii Rohia

Te înalță cântec vestitor de bine
În zare, către 'nalturi, spre etern
Spre veșnicia de trăiri senine,
Departa de infern.

Iubesc alesul așezării tale
Și codrii tăi înalți și solitari,
Și pacea ta și liniștea din vale,
Străvechi locaș al unor fapte mari.

Mă simt aici în culmea fericirii
Serbând voința celor doritori
De reculegere a tainelor iubirii,
Rohia ce-și așteaptă noii zori.

În sânul tău e clocotul de viață
E taina chemătoare de Hristos,
Aici răsare dulcea dimineață
În chipul veșnic și frumos.

La tine Dumnezeu coboară strălucirea
Și dragostea din ceruri revărsată,
Din tine maică, a noastră glăsuirea
Spre tronul milei sfinte se îndreaptă.

Rohia – mănăstire peste vreme
Ești fericită întru Dumnezeu,
Creștinii vin mereu, mereu,
Cu ajutorul tău să-l cheme.

Meditând

De acolo, din fericirea necuprinsului Tău
Iradiază tainic și plin de mister,
Ecou de împlinire, fior de înalt
Către noi dor tainic de cer.

Cred și voiesc, neîncetat năzuiesc
Liniștea Ta pătrunzându-mi ființa,
Totul aici efemer, prea lumesc
Prin Tine însă meditând biruința

Slab uneori, povară a păcatelor ce m-apasă
Nu e firesc, totuși dorind prin iertare
Gândul de bine, harul în mine Tu varsă
Precum cea mai sfântă salvare.

Doamne ești, viez prin prețul iubirii,
Speri, eu doresc să primesc izbăvirea,
Dragoste ceri; caut ca simbol al firii
Să înnobileze întreagă-mi simțirea.

Rămâi ca licăr al veșnicei speranțe
Tu doar unică șansă – necuprins Dumnezeu,
Deși până la Tine par infinite distanțe,
Ești foarte aproape, ești aicea mereu.

Priviți stindardul veșniciei noastre

Îmi pare tot ca binecuvântare
În preumblări pe ale vieții drumuri,
Simțind fior prea sfânt de ajutorare
Psalmodieri de neauzite imnuri.

În gând pierzarea caută să lege
Fireasca formă de închinare sfântă,
Ceva firesc vrea însă a înțelege
Căci mai presus divinul ne încântă.

Sus nemurind se'nalță a păcii cruce,
Simbol măreț de blândă înduioșare,
Cea mai curată armă ce străluce
Pentru creștinii dornici de înălțare.

Priviți stindardul veșniciei noastre,
Cu greu purtat de un Hristos ucis,
El reînviind întru împliniri măiestre
Spre ceruri cale nouă ne-a deschis.

Motiv de meditație (1)

Prin lumile ascunse ale atâtor vremi
Redeșteptăm istoria creștinătății noastre,
Reînviem lumina prin care te îndemni
Să cauți un refugiu, în nu știi ce, în astre.

În tot ce poartă 'naltul, în totul necuprins
În viața trecătoare, în liniștea blândeții;
Adeseori tu singur te crezi prea slab, învins
Și totuși o speranță e la sfârșitul vieții.

O teamă ne cuprinde apusul meditând,
O teamă fără margini și totuși o scăpare;
Atunci o rugă a noastră spre ceruri înălțând
Ne-aduce consolare în viața viitoare.

Și străbătând cărarea legendelor prea vechi
Simțim o ușurare, o clipă mai fecundă,
Trăind în așteptarea odihnelor cerești
Cu bucuria-n suflet ce-n chip plăcut inundă.

La sărbătoarea sacră împlinitoare a vremii,
Încrezători în jertfa și-n aspra judecată
Se îndreaptă crezul nostru avându-și împlinirea
În munca ce așteaptă de atâta timp răsplată.

Lumina cărții sfinte străluce peste vreme

Săraci, o, prea săraci am fi
De n-am avea o călăuză a noastră,
E prea puțin o pasăre măiastră –
Căci cu nimic nu poți asemui

Această Carte reînviind istorii,
Balsam vindecător și fără de pereche,
Mai nouă parcă dar atât de veche
Scriptura Sfântă, urcușul înspre glorii.

Nimic din ce s-a scris ori se va scrie
Nu poate s-o întreacă, să-i fie la egal,
Citind-o, te cuprinde un dor înspre astral
Și-un sentiment ferice, plăcut, suav te îmbie.

Lumina Cărții Sfinte străluce peste vreme,
Îndeamnă orice suflet la calea sfințeniei
De-a pururi mesagerul, imboldul veșniciei
Te încântă această Carte venind ca să îndemne,
Curată fie-ți viața, curată și senină
Adeseori trecută prin încercări, iscoade;
Căci trebuie, ca pomul, și noi s-aducem roade
Belșug de fapte bune, mereu să fim lumină.

Ce încredere, ce stare, idee și speranță
Cuprinde și emană izvorul Sfintei Biblii,
Purtând învățătura hotărâtoare lumii,
Simbol de împlinire, extaz și cutezanță.

Llelu Nicolae VALAREANU

(Silviu Someșanu) născut la 01.01.1948 în Valari comuna Stănești jud. Gorj, absolvent al Facultății de Studii Economice în anul 1971 și al Facultății de Filozofie în anul 1978 din cadrul Universității Babeș Bolyai din Cluj-Napoca. Sunt din

1971 statornicit în Sibiu, căsătorit, am profesat ca economist în diferite funcții în societăți și instituții. Am avut și am pasiunea scrisului cu predilecție spre poezie. În măsura timpului disponibil sunt un mare iubitor de literatură și arte.

*

Văslesc cu ochii umbrele

Dacă ne vom întâlni
n-are rost să-mi spui ceva frumos
spune-mi că te însoțești cu vântul
că-i iubești morile.

Dacă vrei poți vedea morile de apă
stau tot timpul pe râu
păzesc să nu-mi caute stelele-n vise,

mirat de ce lumina se face dimineată-n gânduri.
Apoi mă risipesc lângă tine pe drumuri
plecam în nestatorniciile vremii
hotărâți să ajungem la marginile cerului

unde jura-mi că nu ne iubim mai mult
decât o impune dorința noastră de împrumut
îngenuncheați în iarba verde a serii.
Tu-mi ceri apoi să-ți iau umerii, să-ți iau mirosul
să te las ca pe un copac desfrunzit.

Eu beau singur iluziile
vâslesc cu ochii umbrele
tu, cu un surâs
îți faci loc în mine.

Plin de bunăvoință și parfum

Hainele mele de ceramică smălțuită
nu pot fi pătate de ploaia portocalie
aduceți somptuoasele odăjdii de ceața
prin care se văd sâni strânși în găoace
la pieptul frumoaselor femei venite
să-și culce dorințele pe perne de lut.

Sunt prezent la întâlnirea cu snobii
vom sparge noaptea în bucăți de calcar
și sigur întâlnirea va fi lungă și gravă
cu tăceri ațipite-n pahare de cristal.
Păianjeni de vată ne vor ușura de vin
după pupăturile pe mâini și pe fețe
pe care siluiți le festonăm cu zâmbete,
ochii au rămas pe sâni ca niște ventuze
arborii au crescut în gânduri de mirare
apa clătinându-se de mâhnire. Cu admirație
stăm spânzurați sub tavanul de sticlă.

Cu aceste fantome se termina întinericul
și glasurile noastre
se freacă de pereții dimineții,
ca buzele iubitei de aerul curat.

Aștept să plece mașinile epocii
apoi să încălesc caii gândului
până la casa cu perdele de argint
unde mă voi putea sfârși-n cochilia somnului
plin de bunăvoință și parfum.

Portretul unei dame de companie

Zilele astea în care pictez o damă de companie
îmi aruncă timpul pe șevalet ca o ploaie
doresc să ating modelul și nu mă lasă,
vreau să plătesc și nu vrea nimic,
îmi plimbă dorințele pe neliniștea sânilor
și mă face să-i conturez nervos.

O așez la fereastră să-i pătrundă lumina prin păr
și aura ei mă arde la degete
trupul are ceva care-mi curbează liniile
ori le frânge și cuțitul scapă bucăți de culoare
pe unde abia trebuie ninse.

Se-nmulțesc nemulțumirile căderii umbrelor
modelul e scump și formele ei diafane
pot fi prinse când le pipăi, când le sorbi
ca pe o licoare devoratoare de simțuri
îi promit un tablou dar e prea puțin
pentru corpul ei sculptat în abanos.

Lumea mă întreabă de ceva nou
și umerii mei se ridică instantaneu
am degetele înghețate în plină vară
iar ochii alunecă pe corpul femeii
să prindă încet esența unei dame de companie
să-i prindă poezia din mișcarea buzelor
așa cum împlânzești o sălbăticiune în timp
și te bucuri ca un copil
cărui i s-a ridicat zmeul la cer.

De-acum locuiesc în atelier
cu umbra modelului pe pereți ca o stafie
aud podelele trosnind, cineva umblă la șevalet,
scapă tabloul jos.

Îmi vine să dau foc la atelier și să fug în pădure
să mă spânzur de întâmplare, să-mi dezaprobat destinul
dar mor cu gândul la ziua de mâine
când trebuie să-mi amestec culorile, să-mi lovesc răbdarea
cu cuțitul și să tai în bucăți golul de pe pânză
să-l umplu cu dracul ăsta de femeie neîmplânzită
sau împlânzită foarte scump
cu ochii ei de viperă și veninul vărsat în vopsele
care abia surâde
din portretul neterminat.

O clipă de suflare

Mereu se-nchide-n teamă o durere
Ca într-o fântâna izvorul dispărut
Mereu din cer îmi vine o putere
C-o picătură de iubire în sărut.

Dar eu mă simt atât de mic și-nfrânt
Sunt un copil pierdut într-o pădure
Ce-și doarme somnul ultim pe pământ
Și nesfârșitul timp sosește să i-l fure.

Speram ca în această lume plină
Să-mi pună piedici clipele frumoase
Din care să se aprindă o lumină
La adăpost să-mi circule prin oase.

O picătură ca un mir pe fruntea rece
Se leagă cu un gând de întâmplare
Și moartea dacă vine, poate trece
Să-mi dea și ea o clipă de suflare.

Împreună

Tu ai sufletul pietrei, aidoma
fulgerului căzut peste copaci, te ascunzi
sub umbra stâncilor, învolburate apele
obișnuite cu tine sapă mai departe. Florile
ar vrea să-ți spele-n mirosuri lacrima
iar vânturile-ți rotunjesc colțurile
și pornirea vrăjmașe.
Lemnul crucii, piatra dăltuită
de mâna încărcată cu har,

cerul invadat de păsări
și de cutezanțele noi ale zborului
toate mă alungă în zbucium
să-mi închidă suferințele tale
în meditația de taină a smereniei.
Sigur suntem împreună, de teamă
și somnul ne cuprinde odată
să nu părăsești drumul în mers,
să te prefaci în cruce de piatră.

De la o fereastră nevăzută... femeia

Câte ceva din mersul meu a rămas pe drumuri
nu le-a recunoscut, n-au fost pe măsura pașilor
cu urme-n inima cuvântului
și a asfințit odată cu luna-n turnurile nopții.

Atunci de la o fereastră nevăzută... femeia
mă privea cum treceam pe sub gutui și ziduri
s-aprind steaua ce rămăsese singura
pe malul celălalt al vorbirii,
pe văile de calcar unde se fură caii nopții
și se închid în cetăți
în care n-au mai intrat nici femeie, nici pasăre
lovite de păcatul morții subite.

Nu știu, mi-e teamă de preziceri
după părăsirea viselor care închid apusul
pe o câmpie de umbre în taina somnului
fără lumină, fără cântec și hrană
pășesc pe pământuri sterpe
unde nu există drumuri iar mersul
este o himeră care duce mai degrabă spre moarte.

Valentin VĂRAN

Născut la 05.11.1961

pe valea Bistrei în localitatea Oțelu-Roșu, Caraș-Severin, a descoperit scrisul ca pe o refulare în momentul când a conștientizat forța eliberatoare a cuvântului.

De atunci, sub pseudonimul „valysan”, publică versuri pe siteuri literare precum „Tânărul scriitor”, „Noul Orfeu”, „Ecoul”, „Monitorul cultural”. După apariții pe siteurile www.poezii.biz, www.agonia.ro, www.europeea.ro, este remarcat și cooptat în prima sa apariție tipărită în volumul **„ANTOLOGIE DE POEZII ȘI COMENTARIILE”** al Valentinei Becart - editura **PAN EUROPE** Iași 2008

Este cooptat colaborator la suplimentul literar al revistei **„CONTRASENS”** - revistă de opinie liberă și informare, și publică în revista „Moldova Literară” a Ligii Scriitorilor din România - filiala Iași și în „Vatra Veche” (Târgu- Mureș).

Ca o încununare personală, urmează firesc, apariția în 2009 a volumului **„ZECE FELURI DE SINGURĂTATE”** la editura NAGARD, Lugoj.

Are în pregătire un volum de versuri: **„PRIBEAG PRIN MINE ÎNSUMI”**.

vreau chinul veșniciilor

cineva îmi fură viața
și-o trăiește fără mine
cineva îmi locuiește propriul trup
în oglindă stau în fața
unor chipuri clandestine
dintre ele nu pot să mă rup

caut calea evadării
părăsirea mea din sânge
caut stânca mea de Prometeu
port în ochi culoarea zării
lanțul la picior mă strânge
prizonier în mine însumi - eu...

fac un pact cu „răpitorul”
cel ce mi-a hoțit destinul
și-l trăiește fără voia mea
îi las trupul, să-mi dea zborul
îi las viața, vreau eu chinul
veșniciilor ce vor urma...

Pribeag prin mine însumi...

puteam să fiu hoinarul printre stele
zănatic, pueril și zgomotos
să-mi hohotesc prin univers
râsul și plânsu-mi
dar am aflat că aripile pot fi grele
și am pornit încet pe jos
fără să știu cât am de mers
pribeag prin mine însumi

am de căutat răspunsuri primordiale
voi lua totuși la pas tot infinitul
să sap după al nemuririi nimb
fără să știu ce caut în fond
însă odată ce-am pornit pustia cale
nu-mi spune nimeni unde e sfârșitul
și nu-mi rămâne decât să mă plimb
prin mine însumi vagabond

dar știu acum „de unde sunt” și „cine”
și-am învățat că drumu-i inutil
nu are rost să trec de pragul porții
să mă închin la un altar păgân
răspunsurile toate zac în mine
calea cea dreaptă e să fi umil
și bucuros primesc pedeapsa sortii
în mine însumi să rămân...

În derivă...

Deci !

sunt pe o corabie, asta știu
sunt căpitanul, dar și matelotul
plutesc și-n jurul meu pustiu
e cerul și oceanul, totul...

*

steaua polară a căzut de mult
dezorientat plutesc parcă în cerc
e timpul de odihnă sau tumult
n-am hotărât pe care să o-ncerc

colacul de salvare l-am pierdut
și farurile de pe țărm le-am stins
de mine-n lume n-am mai încăput
nemărginirea însă m-a cuprins

mai liber sunt acum în tristețe
sub cerul, pe oceanul meu din gând
iubesc tăcerii cele doua fețe
pe care mi le-arată rând pe rând

rechem tăcerea și tristețea în oglindă
le ademenesc să mă privească
și rădăcini în mine liniștea să prindă
iar rodul ei sălbatic - mă hrănească...

toamna din gânduri

mă duc să scutur toamna
din gândurile celor
doi pensionari
ce stau tăcând pe banca
unde vin cei doi porumbei
să se adape din cișmeaua
care aruncă stropi de lumină
în apusul senin al zilelor
ce trec ne-observate
prin calendarul crestat
pe scoarța copacului
în care fructele
nu se coc niciodată
din cauza copiilor năzdrăvani
ai vecinilor care
și-au pictat gardul
în negrul acela trist
de parcă dincolo de trotuar
e cimitirul săracilor
ce nu au apucat încă învierea
și bântuie printre uluci
ca și fuiorul de ceață
ce-mi acoperă vederea
către parcul în care
(atunci când am timp)
mă duc să scutur toamna
din gândurile celor
doi pensionari...

sărutul tăcerilor tale

când taci despre mine,
cuvintele înfloresc unduind
în cascade din care
curcubeele arcuite
ce-mi colorează
gândul despre noi,
adorm la loc...

și-atunci tristețea vine,
frumoasă ca un colind
să uit că mă mai doare...
acele cuvinte ne-rostite
acum pozează
pe zaruri (prea noi)
cu nenoroc...

nu am uitat însă cine
mă smulgea cu jind
din mijlocul de floare
cu petalele ascuțite
în formă de rază

.....

sunt un fel de altoi
pe lemnul de foc...

Tatiana SCURTU

S-a născut la 21 aprilie 1984 în orașul Călărași, Republica Moldova.

Studii liceale urmate la Colegiul Național „Mihai Viteazul” din Sf. Gheorghe, jud. Covasna, în perioada 2000-2004.

Absolventă a Universității „Dunărea de Jos” Galați, Facultatea de Drept, în anul 2008.

Studentă a Universității „Dunărea de Jos” Galați, Facultatea de Litere, din anul 2009.

Debutul literar: în anul 1999, în revista „Vox Electus”, a liceului „Mihail Sadoveanu” din Călărași, Rep. Moldova.

Colaborează cu revista „Clipa Siderală” din Chișinău între 2000-2002.

Colaboratoare și redactor-șef al revistei „Ecou” de la Colegiul Național „Mihai Viteazul” și membră a Asociației „Ecou”.

Coautoare a volumului „Cristale”, apărut în anul 2001.

Apariții în revista Societății de științe filologice „Limba și literatura română”, București, în ziarul „Cuvântul nou”, Sf. Gheorghe, în revista „Caligraf”, Drobeta Tr. Severin între 2001-2003.

Premiul II la concursul județean de Limba și Literatură Română din Ungheni, Rep. Moldova în 2000.

Premiul I la concursul „Sextil Pușcariu” din Brașov și „Latina Verba” din Sf. Gheorghe în 2001.

Premiul III la concursul de limba și literatură română „Mihai Eminescu”, etapa județeană, Sf. Gheorghe în 2001-2002.

Mențiune la concursul „Iulia Hașdeu” din Chișinău în 2001.

Mențiune acordată de fundația „România Mare” pentru „întreaga activitate pusă în slujba neamului românesc” în anul 2001.

Membră a cnaclului literar „Ecou” între 2000-2004, iar din anul 2008, membru-colaborator al cnaclului „După-amiezele poeziei” din Sf. Gheorghe.

Apariție în revista „Astra” din Brașov în 2009.

Coautoare a volumului „Ipostaze lirice” apărut în anul 2009.

Lumină lină

Pe apele cerești cad cercuri de lumină,
Cu sunete suave-n tot corpul mă pătrund
Și-a stelelor romanță în inima-mi mai sună,
Și-n inima romanței din stele făcui prund.

Acest vers legănând
Între cer și pământ
E cuprins de dor și speranță.
Într-un veac ce-a trecut
Și un gând ce-a durut
N-a rămas decât o romanță.

Viorile mă-neacă în văzul cel adânc,
În care gândul meu respiră numai flăcări,
În unda unor glasuri când beznele se frâng
Romanța și-al ei înger îmi sunt mereu alături.

Acest vers legănând
Între cer și pământ
E cuprins de dor și speranță.
Într-un veac ce-a trecut
Și un gând ce-a durut
N-a rămas decât o romanță.

Scrisoare mamei

Mamă, tu mi-ai dat cuvântul,
Eu, în noapte, izbăvindul,
Îl fac cergă-ntr-o scrisoare,
O scrisoare cu alean,
Pentru-ați pune-o la picioare.

Să-ți fiu vers de doină seara,
Să mă-nchin precum și ceara
Cade și e-n căutare,
Ceara-i singură și rece,
Cine-i este mamă, oare?

Sfântă, tu, mi-ai dat lumină,
Iarba crește și suspină,
Ploaia se scufundă-n mare,
Ploaia-și caută-nceputul,
Căci pe lume mamă n-are.

Peisaj

Pian și candelă de ceară,
Acorduri vii de primăvară
Și note umede din noi
Vibrează peste amândoi.

E o iluzie că sunt
În haină rece de cuvânt,
Cascadă zgomotoasă-n ierbi,
Ci-n trup de humă mă discerni

Dintr-o minune o vioară,
Când rătăcirea mă-nfioară,
Întinsă între stea și rouă
Mă frâng precum o coardă-n două.

Să strâng pre sufletu-ți rebel,
Robind pământul infidel,
Îngeri cărunți cu glasuri mute
Tăcerea noastră s-o asculte.

Vibrează peste amândoi
Și note umede din noi,
Acorduri vii de primăvară,
Pian și candelă de ceară.

Trecere

Brațe s-au uscat în pietre cântătoare,
Petale în puzzle s-au topit,
M-așez pe asfalt și caut oameni-floare.
Pământul sub mine a îmbătrânit.

Arde vântul solar peste oase,
Mă îneacă zăpada uitării
În roua-nghețată, rămân anxioase
Ecouri dintr-ale-ndurării.

Urme de zeu curmate în riduri de stea
Își caută mitul în pași de balet,
Șarada pe tâmpile, spre poli, vraștea,
Se-agață de versuri și cade încet.

Sunt și nu sunt

Verde-i în tine și glasu-ți cărunț
M-a adunat dintre sunt și nu sunt,
Streășina ta m-a dosit în cuvânt,
Unde mă-ntreb dacă sunt sau nu sunt.

Cu fluturi în curcubeu alergam,
Dar ziua mă cheamă aievea spre geam,
Fântână tăcerii să fiu și alean,
În floare să cad peste veștedu-ți ram.

Iubită mireasm-a condeiului meu
Mă poartă pe Jos și prin Dumnezeu,
Iar firea-mi dublată de cuget mereu
Mă-ntreabă de eu rămâne-voi eu.

Dar câtă culoare n-aș prinde din vânt,
Tot un pământ rămân, tot un pământ,
Prin care mișună gând după gând,
Vrute, nevrute, rând, printre rând...

Cununia florilor de tei

La cununia florilor de tei
M-așez pământ, să cadă peste mine,
Să mă îmbib cu dorul zămisirii,
Ofranda rituală pentru zei.
Să pot sculpta privirea, izvor
Să curgă-n stele
Prin venele lipsite de vecie,
Parfumul stors din agonie,
De tei, florală cununie.

Vasile ZETU

Născut la 17 ianuarie 1949, Dersca,
județul Botoșani;

Învățător la Crucea, județul Suceava, din 1971;

Debut publicistic: 1969;

Debut editorial: Roua lăuntrică (psalmi), ediție bilingvă,
română și franceză, Editura Cuvântul nostru, Suceava, 1998
(scrisă în 1975); (Premiul pentru debut al Fundației Culturale
a Bucovinei, 1999 și Premiul Gavril Rotică la Festivalul de
literatură Magda Isanos – Eusebiu Camilar, Udești, Suceava,
1999);

Alte apariții editoriale: Umbra sufletului, Editura Augusta,
Timișoara, 2000 (scrisă în 1976); (Premiul Uniunii Scriitorilor
și Jurnaliștilor din Bucovina, 2001, Premiul pentru poezie al
Fundației Culturale a Bucovinei, 2001 și al Societății
Scriitorilor Bucoveneni, 2002);

Siaj pe o lacrimă, Editura Augusta, Timișoara, 2003;
(Premiul Fundației Culturale a Bucovinei, 2004 și al
Societății Scriitorilor Bucoveneni, 2004);

Sub un maldăr de lună, Editura Conta, Piatra Neamț, 2007;
(Premiul Societății Scriitorilor Bucoveneni, 2008.

Membru al Societății Scriitorilor Bucoveneni, din 2000;

Membru fondator al Asociației Scriitorilor și Artiștilor din
Ținutul Dornelor;

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Iași,
din 2006.

Clepsidra cu lacrimi

Iată cum: într-o doară
Ostatic în mijlocul miezului unei sintagme
Aproape perfecte privind destrămarea
Miresmei în aer, pe când se colindă
Staminele clipei de către logodnici de pulberi
Și elfii luminii
Îmbie în har trupul strâmt al tăcerii

Cuvântul rostindu-l –

Iar tu prin nimic tulburând echilibrul
Clepsidrei cu lacrimi, să treci în urmăre
Ca într-un repaos armonic pus capăt la capăt
De jur-împrejurul planetei cu iarba
Gândind infinitul.

Naufragiu

Golul mă pipăie candid, nimicul
Se restructurează. În hăul prolific,
O, ea mă iubește. O fiară
Îmi umblă prin sânge – ivoriu excentric –
În jur poezia deretică umbra
Și umbra
Îmi e scutierul. Secundele – ploșnițe bete –
Au supt, au tot supt
Și sunt gata
Să se disperseze.
(Ceva ca o lance despică un țipăt).

Mi-e foame de măr și în măr
E un vierme
Ticsit, o lumină confuză
Plutește deasupra. Cuvintele
Dorm. Dacă, totuși,
Prezența iubitei împrăstie cerul
Pe coapsele nopții se zădărnicește
Un fluture trist. Ca un spectru
Se descătușează poemul – o apropiere
De margine, un naufragiu
În peștera cărnii.

Cadență

Capriciu estetic –
Acest edificiu al umbrei pe marmura zilelor
Neclătinate –
Narcoză stelară-n arena
Cu trupuri fugare –

Un sfânt altoiește nimicul pe soclul absentei
Cum dansul miresmelor, imprevizibil,
În spațiul concentric, asmute
Ogarii privirii pe hărți
Provizorii –

Secundele-n groapa cu lei își înfășură
Indiferența
Ca într-o
Enclavă cu greieri –

Un șarpe de vânt viscolește polenul
Culcat în calicii sonore –

Eu urc în cadență pe muntele nopții,
Iubesc, deci atârî de un fir de păianjen
Sculpat către ceruri.

Matrice stelară

Ceva îmi șoptește: Ia seama,
Ținutul metaforei este ticsit, o tristețe
Îl asediază. Clepsidra
În mijlocul miezului picură lacrimi,
Un abur cucernic se urcă la ceruri
Și numai
Tăcerea mai sfâșie
Cercul esenței –

O gură de prinț scuiă vorbe de har
Pajul numără pulsul
Statuilor neconcepute. Un corb
Regizează amurgul, iubito,
Dezbracă-te-n sufletul meu
Ca un cântec.

Cel ce pătrunde-n ființă se-nconjură
De putrezire,
Iar pajura nopții într-însul
Își ferecă oul ca într-o
Matrice stelară.

Decorul întâiei iubiri

Doar ai văzut și tu în amurgul limfatic
O dâră de corbi hârjonindu-se straniu
În timp ce primeau terapia ninsorii năuci
Și cucernici –

Privirile lor toropite sfidând înserarea –

(Tu chiar ai fi vrut să arunci după ei furibundă
Sau, poate, doar numai surprinsă
De aerul lor princiar, cu ciosvârte
De stele) –

Picajul lor lacom și, totuși, ticsit de candoare
Ca într-o
Pictură grotescă –

Atunci bâiguia un discurs sinuos despre fluturi,
De albul lor brusc șovăiam ca efebii nesiguri
În nopțile strâmte
Și numai târziu am conchis savurându-mi
Paloarea perplexă:

Iubito, călugări cerești, corbii zarea au supt-o
Și nu mă mai satur.

Turnirul cu melci

Pe urmă putea-vei gusta pe-ndelete răgazul,
Dezmățul armonic și lenea febrilă
Asupra căreia au stat îndelung
Filosofii
Cu spada preceptelor trasă, încetul stârnindu-l –

Atunci într-un secol și încă un sfert, cavalerii
Abia își vor pune armura lucrată din pulberi
Fiind tocmai timpul să-nceapă
Turnirul cu melci, pentru care în lume
Vor trece milenii sau chiar miriade –

Iar tu ca un principe cosmic primind penitența –
Muștrarea blajină a magului mut,
Biciuirea cu lauri
Și sceptrul –
Vei fi răsplătit pentru râvnă și bună credință –

Apoi tolănit somptuos într-o lojă de purpur
Va fi să cunoști în etern cum se bate secunda
Sistemului molcom, privind-o metodic
În lăncile goale, pe când luptătorii
Ajung să-și atingă suav învelișul
Și ritmul
Simetric păstrându-l
O iau de la capăt.

Poemul ca o feciorie

Tu crezi că se pot defrișa cu sintagme de aur
Feudele fără contur
Ale melancoliei
Și treci prin hățișuri minate prudent
Cu iluzii, ca printr-o
Iubire cu toate perdelele
Trase –

(Privirile tale subțiri înrămează polenuri
Pe câmpul armonic) –

Tu ronțai realul cu dinții mei cruzi
Și-ți închipui

Poemul ca o
Feciorie

Dar flacăra eu o înconjur, eu mușc
Șerpii aprigi ai umbrei
Iar câinele alpha

Pe mine mă latră.

Violeta ANDREI

(Galați)

Născută la
30 iulie 1954.

Inginer.

Am început să scriu începând din toamna anului 2007 pe site-uri literare, cum sunt „Agonia”, „Rețeaua literară”, „Noduri și semne” s.a, am publicat poezie, epigramă, fabulă, apoi în revista „Harababura”, a maestrului Geo Saizescu (epigramă, ianuarie 2008, mai 2009), Revista Rebus Biss (epigramă, august, septembrie 2008) și Almanahul Rebus Biss (fabulă, iunie 2009) -Trustul de presă „Flacăra”.

Primul volum de poezie „De-a vis-ascunselea”, apărut sub egida Editurii Zigotto din Galați, a fost lansat în Tabăra de creație literară „Dumbrava minunată”, la Muncel, Iași, în septembrie 2009.

Anotimpuri de mână

La ceasul tristeții de toamnă târzie
În picuri de ceață plâng umbrele ei
Când noaptea mai rece în lună învie
Neliniști ciudate și spaime-n condei.

Sub coaja fragilă, muiată-n sineală
Tresare, din visul uitat la dospire
Și-n aerul tare, cu iz de cerneală
Coboară Zeița, în vers să respire.

S-apropie timpul când inima stoarce
Lăuntricul zbucium, iar cupele ei
Le-nchină iubirii, spre tine întoarce
Ambrozia, vrând nemurirea să-i bei.

Împrăștie dorul semințele-n gânduri
Cu pași nevăzuți, prin strunga tăcerii
Iar fila primește, în brazdele-rânduri
Albastrele flori din cântecul verii.

Exist...

Încă respir miresme volatile
Pe un parcurs ce parcă nu-i al meu.
Sunt peregrin prin vise infertile,
Din casa liniștii gonit, mereu.

Dacă n-ar fi nimicul să anime
Terestrele trăiri, de zi cu zi,
Aș savura doar clipele sublime
Din tot periplul ce înseamnă "a fi"!

Nu s-ar lovi de mine neputința,
La întrebări, poate-aș afla răspuns,
De-aș reuși să îmi păstrez ființa
Ca diamantul dur, de nestrăpuns.

În Turn de fildeș dacă m-aș ascunde,
Nu mi-ar pândi ispita orice pas;
Pe ușa mea, durerea de-ar pătrunde,
Și-ar strâmtora supinele-n impas.

Mă tot strecor, cum pot, printre iluzii
Le dau culoarea purei dimineți-
Un fel de hrană verde, precum duzii
Sortiți să dea vigoare altei vieți.

Constelația lebedei

O noapte, prin mediastin,
Apoi, barbar, prin interstiții,
Doboară crude superstiții-
Fixe idei... despre destin.

Și vocea sângelui intrigă.
În pulsul cărnii încă vie-
Să mai rămână în sclavie
Celesta sferă ce nu strigă.

Sunt sfârtecate vechi ambiții
Între febrilele deliruri,
Când vise părăsesc aziluri
Spre-un țarm scăpat de inhibiții.

Dintr-o privire se vor duce
Prin semnul lebedei stelar
Să uite-un lut trudit, solar,
Lângă-amintire, sub o cruce.

Atât de efemeri

Limbajul florilor e unu-aparte-
Încântător, vorbind despre iubire,
Iar jocul de-a miresmele împarte
Prin anotimpuri, sfinte elixire.

Atâția fluturi, cu dorinți ardente,
Sunt trecători amanți printre corole.
Parfumurile lor sunt sentimente
Vremelnice, ca timpul în console.

Când le privesc, visez la tine iară,
Mâna se-alintă-n gând, a mângâiere.
Făpturii tale dragi ar vrea să-i ceară
Căldura din lăuntruri prizoniere.

Într-un bizar periplu te mai chem,
Dar te alung când visul iarăși piere-
De frigul nopții lungi, de el mă tem
Și de a toamnei rece adiere...

Anotimp fierbinte

Sublimul poate-avea un dram de nebunie
Când soarele de vară dezmiardă umeri goi.
Iubirea-și ia potirul sculptat în armonie
Îl umple-ncet cu taine și le consumă-n doi.

Mai mult de un sezon, amurgurile-nvie
Și prind a răscoli aprinse sentimente
Sub semnul utopiei, scăldată în folie
Se clatină zefirii seduși, eminamente.

Puterea nu-și mai ține țăriile în frâie
Pe valul care-aduce la țarmuri vise noi
Simțirea știe doar în murmur să mângâie
Imensitatea tandră ascunsă-n calde ploi.

Iar liniștea 'nfășoară în mantii de tăcere
Seninele răgazuri, descoperind apoi
Fărâma de uimire și din clepsidră cere
Numai nisip încins în gustul de despoi.

Când dragostea apare, așa, ca o manie
Și e înțelepciunea nebunului, e drept
Sublimul ei aduce cu-n dram de nebunie.
Dar e și nebunia acelui înțelept.

M-ai iubit, cât două infinituri

Tu îmi șoptești, iubite, de aproape,
Că-mi vei lua iubirea-n asfințituri
Și n-ai să lași uitarea să o 'ngroape...
Doar m-ai iubit, cât două infinituri.

Nimic nu-ntreb, dar te ascult uimită,
Iar timpu-n ornic, speriat, se-ascunde
Și nu mai știe cât să-mi mai promită
Că lumea noastră n-o să se scufunde.

Nu voi striga un nume, multă vreme,
De m-ar pândi flămând și nedormit.
Când n-ai să fii cu mine, nu te teme
Visele-n-doi, prin vise-am să-ți trimit.

Violetta PETRE

...născută într-o familie simplă de oameni săraci ce ne-au crescut pe mine și pe fratele meu în credința lui Dumnezeu... cinstiți, modești și fără defecte majore... eu am fost pedepsită mereu că nu aveam grijă de cel mic... deși eram secretară utc pe liceu ... eram cea mai bună elevă ... nu le-am făcut nici un fel de neazuri... norocul meu a fost că am început să scriu ... acolo, în universul meu și numai al meu nu mă putea atinge nimeni. Părinții nu s-au ocupat de mine... m-au trimis singură la București , la rugămințile mele , să dau examen la facultate ... la filologie. Aveam o extraordinară ușurința în a învăța limbi străine. Scriam versuri în lb. franceză, și dacă îmi dădeai un cuvânt scriam despre el 10 pagini... Nu am reușit la facultate din motive pur personale, pe care nu am să le spun aici ... dar care au legătură cu viitorul meu , cu soțul meu... Am făcut școala de agenți de turism de la Sinaia de un an. A fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea... după aceea am fost ghid, apoi șef de protocol la O.N.T.Litoral, până în 22 noiembrie 1989, cu o lună înainte de revoluție. Sunt autodidact... am învățat singură limba engleză, să folosesc

calculatorul... pentru că a trebuit... Acum țin contabilitate primară , sunt secretară, casieră... om bun la toate... și scriu... De vreo 6 ani sunt pe netlog unde m-a găsit Dl.Stancu... și m-a invitat să scriu pe Esențe. Pasul meu în Esențe a fost crucial... de aici mi s-au deschis drumurile... am fost în Tabăra de la Muncel cu soțul meu. A fost o vacanță de vis! Pe 11 dec. Universul Prieteniei îmi lansează primele 25 de poeme în volumul comun "Iarna" la Iași - centru cultural iubit de mine - în iunie-iulie o să-mi lansez cartea proprie care va avea un număr de 200 de poezii din diferite perioade ale vieții. Mai departe... nu știu ce va urma...
... am o fată de 34 de ani, soțul este căpitan de vas... îi iubesc și fac orice să fie fericiți...

Mă pierd...

Mă pierd de visele ce le-am avut
Destăinuind dureri nemuritoare,
De care tu, nicicând nu ai știut
Că le-am ascuns subtil în val de mare...

Le-am învelit cu spuma mării-albastre
Să nu ajungă lacrima la ele...
A fost și a trecut iubirea noastră
Acum e prizonieră-ntre zăbrele...

De funigiei și frunze ruginii
Ce plâng iubirile pe lângă noi
Cum plânge lacrima de bob din vii
Când toamne se apleacă peste ploi...

Mă pierd de doruri și-armonii
De curcubeie strălucind în soare
Se-aștern atâtea nopți târzii
Peste ninsori ...și ce mă doare !

Că sunt lăsată să mă depărtez
De toată fericirea ce mi-ai dat
Ploi de săruturi încă mai visez
Ai luat săruturile... și-ai plecat...

Ce este dorul ?

Ce este dorul care-mi răscolește
Liniștea mea atât de scumpă ?
Și drumuri îmi încurcă , când hoțește
Îmi fură noaptea și-ntr-un hău m- aruncă...

Nu pot să mai respir dacă n-am dor
Și aripile mi se frâng când dor nu este.
Vreau să renunț la el și să-l omor
Să îl ascund în pagini de poveste.

E dorul doar în inimă și-n vis
Ceva mai mult în căutări și-aflări
Concret , abstract pierdut în Paradis
Și ce de lacrimi răzvrătesc chemări !

Când din trecut , când dinspre viitor.
Simțire de regrete și speranță...
Amestec de un dulce și amar fior
Când rațiunea pleacă în vacanță...

E dorul încărcat de energii
Contaminând știut și neștiut
Este-așteptarea noastră de a fi
Atrași de -mpărătescul dor-cuvânt...

În care sensuri din astral se contopesc
Și orizonturi se deschid și-nchid
Suport insuportabil și firesc
Când intim depărtări mi se deschid...

E dorul lacrimă de ploi... și doare
Și totuși nu-mi doresc să am alt chin
Decât dorul de tine și de mare
În care mă înec în Iad și în Divin...

Eu am să plec

Eu am să plec în toamne de cuvinte
În care am păstrat două mistere
Un semn de carte care să ne-alinte
În clipele de-acuma efemere ...

Și-un ieri către un mâine interzis
Că-i noaptea peste care nu poți trece
Pe poarta către mâine este scris
Că bântuie un vânt atât de rece !

Ce ne îngheață amintiri și dor
Rămase într-un cuib de rândunică
Mai plouă fulgi de nea din câte-un nor
Și-n inimi se strecoară înc-o frică ...

Că voi rămâne dincolo de poartă
În toamne ce m-acoperă cu ploi...
Îmi ninge iar tristețea și mă poartă
Pe urmele lăsate de noi doi...

M-am îmbrăcat în flori de nufăr

M-am îmbrăcat în flori de nuferi plutitori
Și m-am lăsat să curg pe lângă vise
Aveam pădurile cu ușile deschise
De sălcii ce plângeau, săpând cărări...

Pe undele ascunse din izvoare
Născute din eroziuni în piatră seacă
De unde -un picur-lacrimă mai pleacă
Ca să îmbrățișeze blândul soare...

Din toamna ce păstrează încă
Urmele verii răstignite-n vers
Pe care le păstrez într-un divers
Album de curcubeie dintr-o luncă...

Cioburi de iubire

Suntem îngemănați în starea de beție
Plini de singurătate și inimă pustie...
Atunci când merg prin cioburi,
Să depășesc durerea
Primordiala-ntrece voința și plăcerea...
Eu caut mai departe un chin mai ascuțit
Ca focul... Scrum să facă din dorul chinuit !
Dar când îți e bolnavă iubirea părăsită
Nu poți să o cârpești cu lacrimă tivită...
Sau lamentare-n stânga și dreapta orșicui
Că de durerea ta... nu-i pasă nimănui...
Atunci încep și caut durere de vânzare
Să cumpăr arsenalul întreg de vânatoare...
Mă duc să caut urma iubirii-n trandafiri
Ca sângele de roșii... pentru astralii miri...
Și voi ucide tot ce-nseamnă amintire
De jurămintе false și lacrimi de iubire...
Emoții absolute și tainice chemări
Pe care le-așteptam în van de-atâtea ori..
Am să ucid , să știi, ce îți era mai drag
Surâsul meu din gene...
când te-așteptam în prag...

.....
Dar am să mor și eu căci am ucis speranțe
Și sunt contaminată cu-atâtea vechi uzanțe
Ce mă vor chinui în drum spre nebunie
Pe care -am să ți-o las ca amintire... ȚIE !

Mi-acopăr amintiri

Mi-acopăr amintiri cu freamăt de chitară
Ce strunele-și alintă cu o tandrețe rară
Așa cum altădată , o șoaptă de iubire
Mă fremătă lăuntric , lipindu-mă de tine...
Ce minunat decor de tânguiei sublime !
Îmi dai acum... și parcă mă doare mai puțin
Că nu mai am nici gustul sărutului divin
Ce noaptea mi-l răpește în visele cu tine...
Doar o chitară poate să plângă ca și mine
Ne confundăm în scâncet și lacrimile curg...
Chitara plânge jalnic după-al ei demiurg
Ce-o lume a creat în lemnul-nemurire...
Iar eu nici nu mai știu de-atâta dor nebun
De ce atâtea ploi mai am de adunat ?
Când eu iubirii mele tot ce-am avut i-am dat...
Și am primit uitarea într-un pachet... de drum...

Viorel MUHA

Când înflorit-au cireșii am intrat în această lume în apusul unei zile de primăvară, întoarsă către soare, într-un loc unde muntele încă mai păstrează sărutul alb al iernii, cu cerul. La poale de munte și-ncojurat de ziduri, Brașovul, oraș cu vechi turnuri și bastioane, mi-a fost raiul copilăriei, oraș pe ale cărui ziduri vechi cățarat, am ascultat voci din trecut, care mi-au șoptit că sunt în orașul în care apusul cu răsăritul s-au întâlnit. Am hălăduit pe străzi vechi și printre case bătrâne, în spatele cărora și-au găsit loc primul document Românesc redactat și prima tiparniță care să dăruiască lumină.

Nu înșir ani cu diplome, ci pașii pe unde m-a călăuzit viața. Buchiseala literei și-a cuvântului am deprins-o în Brașov. Sibiul, și el cetate medievală, mi-a dezvăluit printre altele arta de a citii viața trecută prin muzeul Bruchenthal, arta de a vedea prin imagine flamandă și olandeză, rostul existenței creației, în multe zile tovarăși fiindu-mi Peter Paul Rubens, Hendrick ter Brugghen și alți mănuitori ai condeiului imaginii.

Ulterior Bucureștiul mi-a fost creuzetul în care am descoperit metropola și contopirea ramurilor culturale românești din Ardeal, Moldova, Oltenia, Muntenia, Dobrogea și Banat. Poezia am împletit-o cu “arta moderna” (adică tehnologia) lucrând în cercetare și proiectare. Paralel am participat la activități diferite culturale în cadrul Ateneului Tineretului, Bibliotecii Centrale Universitare București, recitator de poezie la Arenele Romane și alte activități

culturale specifice unei epoci, apusă deja. Am fost un dizident al sistemului.

Am cunoscut printre multe alte personalități proeminente ale culturii Românești și pe Nichita Stănescu. Am participat în calitate de consultant tehnic și proiectant de sisteme de sonorizare, cel care a proiectat și instalat acest sistem în aula Bibliotecii Universitare București, la multe cenacluri literare. Am participat la multe zile legate de cultura Românească în cadrul Bibliotecii, printre care și la multe zile aniversare, precum Eminesciana. În 1989 am plecat în S.U.A. unde am activat în domeniul profesional I.T. și unde am efectuat studii de scurtă durată. Timp de 13 ani am cunoscut multicultura în devenire a unei națiuni, încă nedefinită, cu o populație diversă și întinsă pe suprafața unui continent. În 2002 am revenit în România.

Am publicat în diverse reviste și ziare din Canada, S.U.A, printre care în revista Clipa din Los Angeles și-n ziarul RomanianTribune, Chicago, a cărui corespondent sunt și acum, pentru România. În țară am publicat poezii, eseuri și diferite articole, în publicații de presă scrisă. De pe plaiurile acestei țări, spre stele prin poezie, întotdeauna s-au ridicat suflete sensibile care au ușurat trecerea acestui popor, prin perioade grele.

un eu aşteaptă

ning ruginii frunze-n inima mea
gându-mi rătaşeşte anotimpuri
în patru
hoinar sunt prin viaţă
secera lunii culege ultimele fragmente de toamnă
întunecată de rămaşiţe de nor
bătute de vânt
inima-mi mai prinde un rest de raze de soare
seara friguroasă îmbrăţişează câmpia
şi uşor se lasă-n apus de întuneric
o alee de plopi conduce strada, spre case
cu coşuri de fum

în tindă se aude câinele cum latră
şi-o fetiţă se zgâieşte cu degetul în nas
la poartă
căruţa greoi se mişca-n lăsat de seară
scârţâind miroase a fân şi-a câmpii
o lumină răzbate dintr-o fereastră spre stradă
ca un pustiu între copaci
un clopot bate toaca, iar sfinţii pe pereţi
zâmbesc, parcă şoptind, că o să vină iarna
târziu
un vreasc se frânge sub gheata mea
o albină, pe-n zid într-un con de lumină
s-a uscat şi nu tresare
pe clape de noiembrie, luna târziu, apasă
paşii ce-mi curg, rătăcind
se aud sunete-n depărtare ca-n ceţuri

și vreau să aud prin vântul vieții, a ta melodie
am în buzunar o cheie de inimă și-un mobil
și-n gând mă gândesc să-ți vorbesc
la colțul străzii, aștept seara în mine
cățelul se uită să-i arunc un pic de pâine
rebegit picioarele-i tremură, ca la un câine
lovesc o piatră cu bontul tocit
sus undeva, că nu o văd, croncăne o gaiță
strada încet a tăcut, vitrina din centru-i pustie
o ultimă mogâldeată grăbită traversează
strada
un mic felinar de viață, încă mai luminează
un eu, și-un câine rebegit
așteptând, primăvara

alfabetul timpului din urmă

ascult ciocane și voci de lumi
cum bat în grinzi de fier răstignit
roțile trenului nu se mai aud
în pleoape somnul meu nu mai există
vaporul greoi al vieții se desparte de chei
rămân părăsit
sus pasărea argintie poate este cu tine
iar albul trecerii lasă în urmă, amară lumină
timpane aud colțul casei
atunci eram poate doar un joc
astăzi mă scormonesc și mă lovesc

amintiri împletite în destin
o stradă răsucită în mine îmi arată gânduri

cu oglinzi a unei case de suflet fără ferestre
umbra rămasă în urma clipei
strigă după mine...
hei, tu, străinee!
ai uitat chibritul cu flacăra încă neaprinsă
a iubirii,

Doamne...
cât de mult vreau să-mi fii o cupă !
să beau cu ea aroma deșteptării
speranță din ochi spre cer să-arunc
să vad din nori că plouă țipând fericirea-n cuvinte
părul ei să-l simt cum răsare din apus în roșu
și-n fire plăpânde de iubire lin să cobor
te rog încercă și urcă pe scara sufletului meu
prin pași de regină
a timpului mână vreau să-ți fiu
plecat arzând în jăratec scară să-ți fiu
privește inima mea roșie
capul spre cer întoarce, te rog
acolo sunt, sus, o mică stea
ascultă umbra păsării ce mă întunecă
în tăceri de noapte
sunt aripi ce uită să doarmă
te rog să-mi fii gând în singurătate
ramură de codru-n adolescența mea
de mult plecată
umbra colțului de ramă pe un perete alb

șoptind tăceri
te-ascult de sus și parcă o mână strânsă simt
iar ochii mei în cărarea ta de destin suspină
trecutul trece acum străin pe strada vieții mele
iar tu, nu mai vrei să fii pe acel hotar de timp cu mine
te caut cu ghearele durerii, pământul mă-n-spăimântă
omor sinucigașul din mine pe altarul cenușii stinse,
răstignindu-l
pentru ca flacăra vieții să nu mi se stingă
spun cerului, zidului timpului și nevăzutului nerostit...
sunt flacăra vie, ascultă !
așteaptă-mă o să-mă-ntorc
prin alfabetul invers din timpul cel din urmă
în altă ordine de lumi
atunci pentru tine voi împrăștia primăveri în lanuri și maci
pe străzi pustii de noapte, luminează
îți voi striga numele prin ferestre, să răzbată-n somnul tău
și-n gândul visului de noapte
voi așterne litere pictate în imagini
iar în calea gândului tău voi pune vise flori
și-n zi de sabat îți voi dărui, elixirul nemuririi vieții

amintirile nu se sinucid

piatra privită prin semne, îmi spune
pietruită-n drumul vieții, ea-mi cere
pașii să-i număr dinspre început
tâmpla-mi cuprinde durerea
amintirea ochilor tăi plânge
acolo păstrată de timp
nimic nu este ostenit, nici măcar
când eu nu mai exist, dincolo
de-o poartă
văd colțul străzii dărmat
o urmă de ceață trecea ultima dată
când te-am mai zărit
încăperea se certa cu umbre de colț
cu raze de soare când ochii tăi i-am privit
cornul lunii a fost din început doar iubire
unul acolo unde tu răsăreai
aplecăt deasupra lumii soarele mă doare
amintirile scrise pe frunze de toamnă
se întorc de unde au venit
aștept acum pe-o piatră din vârf de munte
din noapte să apari cu-n nou răsărit

toamnă-n apus

sunetul soarelui se aude-n liniști de seară
zările se topesc în ușor abur
copacii dezbrăcați sunt nuduri de fum
plete de soare șoptesc târziu
raze ruginii le însoțesc
lemnul trosnește de prea căldură
nerostite adunate-n spre adâncuri
undui de freamăt de pădure se înalță
cămările culeg lumina verii
frunze încă necăzute strâng răsărituri
și șoptesc încet toamne pe alei
sălciile adună cerul în priviri și suspină
stejarii sprijină cerul cu ochii
dorința-n seri târzii tresare
ruginește pământul, florile se dezgolesc
un greiere întârziat mai taie lemne
butoaie uriașe culeg lumina verii zdrobită
fecioarele gustă apusuri –n fumuri, verzui
arcuiesc piciorul și-n cânt, ele dansează
ciorchini de struguri calcă, fericite
note albe de vals, frunze magice cad
răsărit de toamnă, este încă cald
versuri de sus, cerul ne trimite
fiori simt spre seară
sunete de speranță mă încălzesc, în noapte
adorm visându-te când începe, alt răsărit târziu

September

spartă în cioburi de rouă, o lacrimă
plouă prin toamnă-n chipul tău
sting jar de roșu în obraji fierbinți
ce ard în bob de strugure, o lumină
apusul strigă prin pana ce cade încet din cer
nu plecați voi zilele mele senine
recele pătrunde prin căldura temătoare
raza de soare dezgolită și strălucitoare
dansează în apus de roșu pe fereastra mea
un fuior dintr-un nor, clipește speriat
o aripă zboară albind cerul
liniștea picură ca ceara fără sunet
podeaua amintirilor mele suspină
noaptea luna trimite câte-o rază și mă înțeapă
cu gheață-n inimă
firul gândului din deșertul sufletului meu
s-a răcit cu brumă
soarele încă stropește cu raze cerul
pământul plânge cu munții prin înalte cețuri
prin văi și-n cetăți mustește trecutul
vinul negru răscolește oseminte de revoltă-n amintiri
eu rămân o creangă de timp care zgârâie cerul
dezgolit de zilele frunze încet mă întristez
picură lacrimi de rouă prin firul ierbii uscate
cotul tău pe pervazul ferestrei învechite tresare
tăria lemnului te doare înfipt în piele de toamnă
privesc ceața în depărtării cum se zbate
gândul meu tresare și suspină prin umbre întunecate
de colțuri spre iarnă
simt cum ziua dispare prin vara trecută
simt dor și durere-n september

Îmi pasă !

Nu pot să uit...să nu spun cuvinte
căci spinii sunt sensuri
care înțepă durere
durere care picură-n sânge
și ele au ajuns cuvinte schilodite
în cuie bătute și-n nedreaptă
și-n a dreaptă și stângă cruce
și-n balanță,
căci ei nu vor să judece !
Nu... nu mai vreau să fie răul și urâtul
încă rămas în lume, umanizat
și pus pe odăjdii în față !
Să uităm coșciuge, cranii, oseminte
morminte-n noapte
inchiziție, sânge, schilodire
și suflete moarte-n ochii vieții
Nu mai vreau oase boante-n minți închise
neguri încinse ce-aduc autoflagelare
catalige-n cuvinte și răsturnate sensuri
vedere întunecată
resturi umane, organe puse-n...
ochi de copil.

Doamne cât încă de pur
este lutul plămădit de tine !
Nu mai vreau din cotloane de întuneric
să venim din nou, iar din minți nebune să urlăm
în începuturi iară !
Nu vreau să puneți și să duc în mine
gunoiul de dincolo de porți, din întuneric
strigând spre iad, vreau nemurire !
Să luăm aminte, căci nici-un cerșetor
nu va trece poarta, în zdrențe de cuvinte
murdar și fără de minte !

Drum de viață alb

nu-mi vreau tăcerile închise într-o firidă
nici lacrimi neuscate, stând mereu în beznă
ci vreau să ascult cum lin pe-o stâncă
apa cum susură și muntele, din pământ, încet cum urcă
nu vreau ca inima să-mi fie-n beznă moartă
nici sufletul și gândul îngropat sub o fereastră
ci vreau să văd cum crește-n glastră
din viața mea, o mică picătură înaltă-albă

nu vreau nici strada, asfaltul, colțul sau bordura
nici gardul de metal ce-l văd, căci îmi strâmbă gura
ci vreau un colț de cer în zare unde-mi este luna
și-o floare ce-n roșu înveșmântată îmi zice bună ziua

nu vreau pantof scălâmb ce-n degete el bate
dureri și neputințe de modă ce se zbate
ci vreau desculț pe drumuri să simt țărână moale
și mirosul fânului prin vânt cum el tresare

nu vreau ecrane, chipuri vechi, burți goale
nici fumul greu din viață de motoare
ci vreau să ascult senin și fericit, târziu spre noapte
cum o clopotniță își cheamă suflete de maici curate.

Viorela
CODREANU
TIRON

Născută în Bârlad, jud.
Vaslui, la 8 aprilie 1954.

- Publică grupaje de poezii în diverse reviste literare de prestigiu :

"Hyperion", "Convorbiri literare", "Dacia literară", "Azi-cultural", "Sfârșit de mileniu", "Luceafărul", Revista colectivă **"Poezia"** - apărută la Iași sub conducerea lui Cassian Maria Spiridon. **"Zorile" și "Kitej-grad", "Porto-Franco", "Foaie – New-York",** etc.

- Membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Fundației Dostoievski, Vicepreședinte la Fundația Erou Căpitan Alexandru Șerbănescu.

- Redactor la Editura Minerva, are colaborări cu Ed.Univers, Institutul Cultural Român, Ed. Polirom.

Volume:- 1998 apare la Editura Axa din Botoșani primul volum de poeme **"Zidire în cer"**. - În 2000 îi apare, tot la Editura Axa din Botoșani volumul **"Anotimpuri ostile"**.- În 2005, la Editura Mustang, apare volumul **"Ochiul somnului - darul iubirii"**, - După o selecție din **"Ochiul somnului - darul iubirii"** apare, în 2007, un volum bilingv romano-maghiar: - **"Az álom szeme – a szerelem varázsa"**- Ediția I-a în tălmăcirea d-lui prof. univ. Horvath Dezideriu, la Editura Arania din Brașov, sub oblăduirea și îngrijirea scriitorului și editorului Daniel Drăgan. - A doua ediție apare la Ed. Anamarol,

București în 2008. Vezi și "**Antologia poeziei romane**" - în l. **ucraineană** - de Ștefan Tcaciuc - 2004. "**Antologia poeziei romane**" - în l. **maghiară**, vol. II - de Horváth Dezideriu - 2005. "**Antologia poeziei romane**" - în l. **rusă** / trad. **Elena Loghinovskaia** -2006. În curs de apariție /2010/ : vol. **Vraj –B-a clipei** – Ed. Anamarol, București.

*

Peștera Blestemelor

M-am așternut ploaie de vară
pe umerii sufletului tău
lăsând lacrima
să despice ura iubirii
din iubirea urii
de unde scutur toate blestemele
în peștera nemuririi –
ce o acoperă vremea.

Întâiul blestem

M-ai aruncat bulgăr de pământ pe cer!
M-au acoperit norii,
m-au străpuns fulgerele,
m-au asurzit tunetele,
m-au hăituit vânturile nordului!
Și-acum,
așezată pe umerii ploii,
îți trimit dezmiertările ei
cu grindina întâiului blestem
smuls din tăcerea inimii tale.

Oboseală târzie

Am venit de departe
pentru această oră
să-ți cumpăr taina cu umbre arse
pe buzele tale
din care mai răsar trandafiri
pe chipul globului
rostogolit în oceanul de dor
în aceeași veșnică oră
obosită,
târzie.

Cuvinte...

Cuvinte aruncate, pierdute, tăcute,
rămase nespuse,
pe toate le-am cules
și le-am spălat cu rouă-de-soare.
le-am presărat pe ropotul ploii
și le-am înfipt în mare,
de unde valul le-a adus la picioarele tale.
Să nu te apleci!
Eu am ținut odată valul în mâini
și-am presărat fire de iarbă
pe creștetul universului
și-am văzut:
Deasupra...
Dedesubt...
Nimicul își face culcuș.

Cui îi pasă ?

Cui îi pasă de îngândurarea
și tristețea stelelor ce coboară în mine?
Cui îi pasă de sălciile ce mă plâng,
de râul ce se aruncă în lac,
unde plutește umbra mea
mână în mână cu imaginea ei în apă?
Cui îi pasă de cerul fierbinte
cu șuvițe cărunte
rămas de la norii ce nu mai suportă albastrul?
Atâtea întrebări îmi rămân ...
la care universul răspunde
mereu cu marea lui muțenie!

Vama somnului

Unde-aş putea găsi drumul copilăriei,
leagănul mamei
sau jocul desculţ al prunciei?
Am dat vamă somnului!
Am dat vamă viselor!

dar n-am putut trece în ţara făgăduinţei
şi înot mai departe în miezul oboselii,
sfâşietoare oboseală de mine!

O inimă fără ascunzişuri

Mi-am îngropat mâinile în cer
le-am înfipt
în pământ,
în piatră
şi-n lut.
Peste tot am umblat
şi am căutat
o inimă fără ascunzişuri
pe care s-o pot ţine în mâini.

Mă știu cuvintele

Cu o luciditate nelegiuită
mă știu cuvintele sugrumate!
Cum mă mai știu!?... mă știu
precum propriul meu complice,
ce cunoaște prea multe despre sine.
Și-n toată această întunecime
cine s-ar încumeta să-mbrățișeze
aceste cuvinte?

Mă întrebi cine sunt?

Sunt labirintul strigătului zidit
la hotarul iluzoriu al plânsului.
Sunt piatra presată în munte
și fulgerul ce spintecă
muntele în două.
Sunt parfumul crud al zăpezii
ce caută fulgul cu formă perfectă.
Sunt vântul ce-ți soarbe tristețile
cioplindu-ți briza pe față!
Sunt viitorul-prezent
din zvonul luminii
ce-ți împlinesc dimineața
de vrei!

CUPRINS

Cuvânt de bunăvoie – la nașterea unei noi antologii.....	5
Valentina BECART: Să arzi... ..	10
Aurel POP	19
Cristina ȘTEFAN	29
Alexa Gavril BĂLE	35
Ana URMA	46
Bianca MARCOVICI (Levana).....	55
Cezarina Victoria ADAMESCU	65
Constantin P. POPESCU	76
Coriolano González MONTAÑEZ.....	83
Velea COSTEA.....	109
Cristescu Emanuela MARIANA	113
Cristian LISANDRU	125
Dan NOREA	132
Dan SÎRBU.....	141
Delia STĂNILOIU.....	147
Delia VALAHE.....	153
Doru Emanuel ICONAR	161
Elena ARMENESCU.....	166
Elena PĂDURARU	179
Eleonora STAMATE	184
Elisabeta IOSIF	200
Flora Mărgărit STĂNESCU	206
Gabriel MATRANA.....	212
Ion GHEORGHE	225
Georgeta RESTEMAN	233
Costel GEANĂ	242

Ioana – Nina BOTICI	249
Ioana STUPARU	256
Ioana Voicilă DOBRE.....	265
Alexandru Eugen TRANDAFIR	275
Iulia RALIA	282
Lelia MOSSORA	290
Luminița SUSE.....	301
Mahmoud DJAMAL	309
Maria – Doina LEONTE	317
Mariana ROGOZ STRATULAT	328
Sorin MICUTIU	335
Mihaela C. CONDRAT.....	345
Mihai CUCEREAVII	354
Mircea MICU	363
Mirela BURHUC	371
Mirela ȘOVA.....	376
Miron MANEGA	384
Ioan Mugurel SASU.....	394
Nicolae STANCU.....	401
Paul POLIDOR.....	411
Petru BLAJ.....	418
Pr. Radu BOTIȘ.....	427
Llelu Nicolae VALAREANU	437
Valentin VĂRAN.....	443
Tatiana SCURTU	449
Vasile ZETU.....	457
Violeta ANDREI	465
Violetta PETRE.....	472
Viorel MUHA.....	480
Viorela CODREANU TIRON	492

